

FØDT PÅ NY

Jørn Andre Halseth

Født På Ny

JØRN ANDRÉ HALSETH

Innhold

Innhold	3
1 Døren	7
2 Forord	10
3 Introduksjon	14
4 Født På Ny — Pilaren	16
5 Født På Ny — Lampen	21
6 Haukeland Sykehus (1975)	24
7 Barndom (1980)	26
8 Stefar (1983)	28
9 Avisbud (1987)	29
10 Som i en ørken (1990)	30
11 Videregående skole (1991)	32
12 Fokhol Gård (1995)	34
13 Alternativt Nettverk (1996)	36
14 Fagerli Leirskole (1997)	37
15 Mor dør (1998)	38
16 Polyteknisk Institutt (1999)	40
17 HIA Grimstad (2000)	41
18 NTNU Trondheim (2003)	42
19 Oslo (2005)	43
20 Frelsen banker på (2008)	44

<i>INNHold</i>	4
21 Frekhaug (2009)	54
22 Kristent fellesskap (2010)	55
23 Valget og brødrene (2011)	59
24 Guds trone (2012)	67
25 Velsignelse og svik (2012)	69
26 Skaden fra 1980 (2012)	71
27 Reinhard Bonnke (2012)	72
28 Bibelskole i USA (2013)	78
29 Charis Bible College (2014)	84
30 Tilbake til Norge (2015)	87
31 Asia (2016)	95
32 Bønnesenteret i Levanger (2017)	99
33 Separasjonen (2017)	100
34 Ny prosjektstilling (2018)	107
35 HUNT forskningssenter (2019)	113
36 Forskningssenteret (2020)	115
37 Publifye AS (2021)	117
38 Veien videre (2022)	120
39 Vannmerket på det nye hjerte	124
40 Yada — Å være kjent av Ham	127
41 Hvem er Jesus Kristus?	134
42 Ingen død, ingen ånd?	139
43 Voksendåp	141
43.1 Dåpen er et bryllup	141
44 Hva Jesus selv sa	157

44.1	Døren inn i hans rike	157
44.2	Å oppfylle all rettferdighet	157
44.3	Den dypere dåpen	158
45	Toraens vannmerke (2026)	159
46	Den kodede dåpen	168
47	De to forfalskningene — Fariseeren og Laodikea	178
48	Er gavene for meg?	181
48.1	Men gavene er mange, ikke ensartede	181
48.2	Røsten er lav, ikke fraværende	182
48.3	Når det likevel er mørkt	182
48.4	Løftet har ingen utløpsdato	183
48.5	Ikke mørke til dagen slukner	184
48.6	Så søk	184
49	Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?	186
49.1	Hvem ble Ånden gitt til?	186
49.2	Men døren er like vid som menneskeheten	187
49.3	Så: hvordan vet jeg det?	187
49.4	Vitnene	187
49.5	Det dypeste: å være kjent av ham	188
49.6	De to spørsmålene møtes	189
50	Står navnet mitt skrevet i livets bok?	190
50.1	En bok som går gjennom hele Skriften	190
50.2	Det er Lammets bok	191
50.3	Utslettet — men hva blir utslettet?	191
50.4	Så: hvordan vet jeg at navnet mitt står der?	192
50.5	De tre spørsmålene er ett	193
51	Den hvite kledningen	194
51.1	Plagget er en Person	194
51.2	Hvit — ved hans blod, ikke ved vårt strev	194
51.3	«Vær hellige» — kledd i Den Hellige selv	195
51.4	Skyggen: Gud kler mennesket — fra Eden til alteret	195
51.5	Når får vi den på? Fra begynnelsen.	197
51.6	Og den som nekter?	198
51.6.1	Holdt hvit — ikke ved feilfrihet, men ved blodet	198
51.6.2	Den samme kledningen ved enden — i Jesu egne ord	199

<i>INNHold</i>	6
51.6.3 Egget	199
52 Kontakt meg	201

Kapittel 1

Døren

Esekiel 36:25-27, NB2026 · Og jeg vil stenke rent vann på dere, og dere skal bli rene; fra alle deres urenheter og fra alle deres avguder vil jeg rense dere. Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi i deres indre. Jeg vil ta bort steinhjertet fra deres kjød og gi dere et kjødhjerte. Og min Ånd vil jeg gi i dere, og jeg vil gjøre at dere vandrer etter mine forskrifter, og holder mine lover og gjør etter dem.

Dette er det løftet boken handler om. Løftet koplet med det Jesus Kristus sier i boken til Johannes kapittel 3, hvor Jesus sier vi må bli født på ny for både å være i stand til å se og i stand til å komme **inn i himmelen**. Jesus Kristus sier til deg at du bare kan komme til Gud gjennom Ham. Ingen andre. Han er selve døren til himmelen. Men å følge ham vil gi deg både problemer og glede.

Markus 10:29-30, NB2026 · Jesus svarte og sa: «Sannelig sier jeg dere: Det er ingen som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller kone eller barn eller åkrer for min skyld og for evangeliets skyld, uten at han skal få hundrefold igjen, nå i denne tiden hus og brødre og søstre og mødre og barn og åkrer, med forfølgelser, og i den kommende verden evig liv.

Herren sa det også gjennom Esekiel seks hundre år før Kristus. Jesus pekte Nikodemus tilbake til det da Han sa «uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike» (Johannes 3:5). Vannet Han sprenger, det nye hjertet Han gir, den nye ånden han forsegler oss med. Jeg bevitner at dette er sannhet etter at jeg selv ble født på ny i 2008. Jeg var usikker på hva som faktisk skjedde da jeg ble født på ny og hadde et syn - i flere år, men i 2015 ble absolutt all usikkerhet satt til side når Gud svarte meg gjennom en ungdomspastor i Trondheim ved Den Hellige Ånd. Jeg har blitt kalt sjarlatan. Jeg har fått høre jeg trenger psykolog. De aller fleste 40+ i alder prøver overse oss på gaten når vi deler. Få eller ingen i min egen familie virkelig lytter eller tar imot når jeg forteller dem om det fantastiske ved Gud og hva jeg personlig har opplevd. Egen, nær familie avviste meg og gjorde deretter - akkurat som Gud fortalte hele 3 år før skilsmissen skjedde i 2017, intet mindre. Men, jeg vet med sikkerhet at Gud er god og at livet med Ham er en gave ingen andre kan gi.

Materiell velstand vil ikke gjøre noe som helst for ånden din, tvert imot. Og følger vi våre jordiske hjertes drifter og lyster der kjødet leder vil tomhet og fravær av liv bli endeliktet, for vårt kjød går ikke videre til der Guds ånd er. Gud er ånd og vi må tilbe Ham i ånd — i kjødet alene er det umulig. Og Jesus ord er liv og ånd. Og hans blod vasker oss ren for vår synd og Jesus sier at vi må bli født av vann og ånd.

Johannes 4:24, NB2026 · Gud er ånd, og de som tilber ham, må tilbe i ånd og sannhet.

Vannet som gjør oss rene, går flere tusen år tilbake — *mikve*, Israels nedsenkningsbad, der et menneske går helt under og stiger opp rent. Og «*født på ny*» er ikke et religiøst slagord: det er det eldste løftet i Bibelen — rent vann og en ny ånd, et nytt hjerte, en ny pakt, bildet av gjenfødselen da Israel krysset rødehavet fra Egypt med alt det jordiske og trengsel med død til et liv med ham, Gud. Og det var vannet de var tvunget til å gå gjennom for å motta det nye livet. Akkurat som i dag, med Jesus Kristus. Den natten Jesus talte til Nikodemus, rettet han ordet mot en mann — som i kraft av egen oppvekst, utdanning og ikke minst religiøse tro og strenge utøvelse til punkt og prikke — trodde seg sikret en plass på innsiden av Gud. Nikodemus var en jødernes rådsherre, Israels lærer; og Jesus fortalte ham rett ut at rangen hans ikke kjøpte ham noe: at han måtte fødes på ny av vann og ånd.

La deg ikke støte av at profeten sier *spreng* der riten er nedsenkning. Forhåpentligvis lar du deg ikke avlede av at jeg bruker ord som er noe annerledes enn daglig tale, bare så det er sagt. Noen ord er mer beskrivende enn andre og det er samtidig en dynamikk og rikhet i språket vårt som gjerne ikke så ofte kommer tilsyne i hverdagen vår. Bibelsitatene er hentet fra Norsk Bokmål 2026 (NB2026) — oversatt direkte fra grunnteksten. Der 1930-oversettelsens ordlyd har fulgt meg gjennom årene, farger den fortsatt språket mitt, og det er til glede for meg som skriver dette. Litt herlig er det også at ingen norsk lærer får muligheten til å korrekturlese dette. Uansett, sprengningen er Guds — «*jeg vil sprengre rent vann på eder*» (Esekiel 36:25) — og ordet Han velger, det hebraiske *zaraq*, er nettopp det samme verbet for blodet Moses «*sprengte ... på folket*» da han sa «*Se, dette er paktens blod*» (2 Mosebok 24:8): paktrenselsen Han gjør ovenfra, den renselsen intet menneske kan gjøre for seg selv. Nedsenkningen er vår — det å gå helt under og ned i vannet, som bekjenner det Gud allerede har gjort inneni, på innsiden av oss. Skriften binder de to i ett åndedrag: «*renset på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent vann*» (Hebreerne 10:22). Han sprenger hjertet; vi senker legemet i vannet, så sant vi velger å følge Jesu vei. Én renselse og en ny ånd gjennom en sann dåp du selv velger og ikke en enkel vasking som spedbarn. Og la ingen bøye dette løftet til et påskudd for å døpe dem som ennå ikke kan tro: sprengningen er det indre verk Gud alene utfører, og det samme åndedraget som gir det, sier at Han vil «*gjøre at I følger mine bud og holder mine lover*» (Esekiel 36:27).

Les gjerne deler av denne boken langsomt. Ta deg god tid, for det er mange detaljer som kommer frem. Litt for mange til tider, men vit at jeg har mye på hjertet og at det å skrive denne boken har vært et hjertebarn for meg. Fremfor alt håper jeg at boken kan være med å formidle noe av Guds godhet og at du selv velger å gå med Jesus hvis du ikke allerede har gjort det. Menneske, ransak deg selv og gå framfor Gud i ditt indre. Søk ham av hele ditt hjerte så skal du finne. Bank på så skal Jesus selv komme inn og dele både måltid med deg og sitt liv. Intet mindre. For Jesus betyr liv, ikke død.

Kapittel 2

Forord

Dette er autobiografien til Jørn André Halseth. Den skildrer hans livsreise, som begynner med hans fødsel i 1975 og følger ham nesten femti år. Leserne får et intimt innblikk i hans åndelige fødsel, personlige kamper, og hvordan Gud grep inn i livet hans gjennom tegn og under. Den deler også om den Hellige Ånds tale i hans liv.

Fortellingen tar oss med gjennom forfatterens tidlige år, preget av familieutfordringer og en søken etter mening, frem til de avgjørende ordene der han tok imot Jesus som Herre og Mester i 2008, da han også fikk et syn fra Gud samtidig med at dette skjedde. Herfra skildres hans videre trosvandring, møter med Den Levende Gud, og tjenesten han er kalt til.

Han viker ikke unna de vanskelige periodene i livet, som skilsmisse, karriereusikkerhet og åndelige kamper. Disse utfordringene presenteres mot et bakteppe av Guds mirakuløse inngripen, profetiske ord gjerne år før ting tar sted og en tro som vokste fra tvil til overbevisning etterhvert som sinnet ble fornyet gjennom Guds ord og med de Hellige rundt seg. Boken går også inn på teologiske temaer, spesielt det kritiske ved dåpen og Jesu Kristi natur, med utgangspunkt ikke bare i Skriften men også gjennom egne erfaringer som bekrefter det skrevne ord. Fortellingen vever sammen bibelske sannheter med personlige vitnesbyrd.

Denne boken er mer enn bare en livshistorie; det er et vitnesbyrd om Guds trofasthet. Ved å dele åpent om både seirer og prøvelser, ønsker Halseth å inspirere leseren til selv å søke Gud og Den Hellige Ånds ledelse for sitt eget liv. Framfor alt oppfordres vi til å lytte til Jesus og ikke forkaste Hans ord, gaven til å skjelne mellom rett og galt, skille sannhet fra løgn. Å følge et kall er ikke alltid enkelt; det krever ofre, både økonomisk og praktisk. Det oppstår brytninger i livet der spenningen mellom det gamle og det nye ikke alltid er smertefri, men det er viktig å jobbe for å bryte gjennom. Men Gud er trofast (Klagesangene 3:22-23). For dette er Guds eget løfte til den som søker ham:

Jeremia 29:13, NB2026 · Dere skal søke meg, og dere skal finne meg, når dere søker meg av hele deres hjerte.

Denne bønningen om å skjelne står ikke alene — den følger en apostolisk befaling. For Paulus ber oss ikke bare vente på Ånden, men aktivt trakte etter gavene hans:

1 Korinterbrev 12:31, NB2026 · Men streb etter de største nådegavene! Og jeg vil vise dere en enda mer utmerket vei.

Den samme oppfordringen lyder igjen: «Streb etter de åndelige gaver, men mest etter å tale profetisk» (1 Kor 14:1). Og fremst blant dem står nettopp den evnen til å «prøve ånder» (1 Kor 12:10) som dette forordet etterlyser. Å søke er derfor ikke hovmod, men lydighet. Men gaven har en motsats vi like sterkt advares mot — å såre eller slukke Giveren selv:

Efeserne 4:30, NB2026 · Og bedrøv ikke Guds Hellige Ånd, i hvem dere ble beseglet til forløsningens dag.

1 Tessalonikerne 5:19, NB2026 · Utslukk ikke Ånden.

Her møtes de to linjene i én og samme lydighet: å trakte etter Åndens gaver og ikke påføre Den Hellige Ånd sorg er to sider av samme sak. Den som tar imot det Ånden gir, ærer ham; den som ringeakter eller slukker hans røst (1 Tess 5:19–20), står ham imot. Derfor er bønnen om å skjelne samtidig en bønn om et mykt hjerte — et hjerte som hverken slukker eller bedrøver, men søker, tar imot og adlyder.

Og hvem er disse gavene for? For dem som tilhører ham — som er kjent av ham.

Johannes 20:29, NB2026 · Jesus sier til ham: «Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke har sett og likevel tror.»

Men en mynt har to sider, ikke sant? Han velsigner dem som tror uten å se — men ikke enhver som sier han tror, er kjent av Ham. På den siste dag skal mange stå frem for Ham og regne opp det de har gjort, selv de som hadde underfulle gaver, ikke bare gaven til å undervise for eksempel — *«har vi ikke talt profetisk ved ditt navn ... og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn?»* — og Han skal svare med de mest **forferdelige ordene i hele Skriften**: *«Jeg har aldri kjent eder»* (Matteus 7:22–23). Merk hva de kom med: gjerninger, og mange av dem, hver eneste én i Hans navn — og likevel, ikke kjent. For ingen haug av gode gjerninger har noensinne kjøpt et menneske inn i pakten; vi blir frelst *«ikke for rettferdige gjerningers skyld som vi hadde gjort, men etter sin miskunn ... ved badet til gjenfødelse»* (Titus 3:5), *«ikke av gjerninger, forat ikke nogen skal rose sig»* (Efeserne 2:9). Det som gjør et menneske kjent, er ikke hva det gjør for Gud, men hva Gud har gjort med det når det gjør som Jesus sa — og lar hans blod vaske det rent inni, og pakten som lukkes når vi stiger opp av vannet, *«en god samvittighets løfte til Gud, ved Jesu Kristi oppstandelse»* (1 Peter 3:21).

For troen var aldri ment å ende i at du ser; den var ment å ende i at Han kjenner deg. At ditt navn er skrevet i Livets Bok. Så spør ikke bare om du tror ting *om* Ham, og tell ikke opp det gode du har gjort. Spør om du er *kjent* av Ham — vasket i blodet, beseget i vannet, Hans. Terskelen er ikke høy: hvert menneske som noen gang oppriktig har bedt om å bli kjent av Ham, er blitt hørt. Men bli ikke stående ved bredden av vannet alle dine dager og drukne i livets bekymringer, ukjent. Kom ned, og bli kjent med Jesus - la Hans ord bli din vei.

Markus 16:16, NB2026 · Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt.

Og merk rekkefølgen Han satte: den samme som *tror*, er den som blir *døpt* — to gjeringer lagt på én sjel, aldri delt mellom to. For ingen kan tro i en annens sted, en såkalt proxy-tro. Troen er hjertets egen handling — «*med hjertet tror en til rettferdighet*» (Romerne 10:10) — og hver sjel svarer for seg selv. Dette er ikke bare lov og profeter; Paulus sier selv det samme: «*hver skal bære sin egen byrde*» (Galaterne 6:5), og «*hver av oss [skal] gjøre Gud regnskap for sig selv*» (Romerne 14:12). Og det gjelder begge veier, positivt som negativt: «*en sønn skal ikke bære sin fars misgjerning ... den rettferdiges rettferdighet skal hvile over ham*» (Esekiel 18:20). Selv de mest rettferdige kan ikke tre inn i vårt sted; om Noah, Daniel og Job stod der, skulle de «*hverken kunne berge sønn eller datter; bare sitt eget liv skulle de berge ved sin rettferdighet*» (Esekiel 14:20). Derfor kan ingen døpes ved stedfortreder, og ingen tro loves av en annen over den som ennå ikke selv kan tro — for vannet er «*en god samvittighets løfte til Gud*» (1 Peter 3:21), og en samvittighet kan ikke svare for en sjel som ikke er dens egen. Og la ingen lene seg på Paulus' ene, flyktige spørsmål om dem «*som lar sig døpe for de døde*» (1 Korinter 15:29): han verken byr eller bifaller det, men nevner i tredje person en skikk han bare bruker for å vise at de døde står opp — og én uforklart skikk grunnlegger ingen lære mot Ordets hele vekt.

For dette er selve kjernen i Paulus' evangelium: i dåpen blir vi «*begravet med ham*» og «*oppreist med ham ved troen på Guds kraft*» (Kolosserne 2:12). Dåpen er den omskjærelsen «*som ikke er gjort med hender*» (Kolosserne 2:11) — hjertets omskjærelse, et indre verk ingen hånd uten Guds kan utføre, og som ingen annens tro enn din egen kan ta imot. Og de hus som ble døpt i Skriften, var nettopp de hus som *trodde*: fangevokteren «*frydet sig, efterat han med hele sitt hus var kommet til troen på Gud*» (Apostlenes gjerninger 16:34), og i Korint kom «*mange ... til troen og lot sig døpe*» (Apostlenes gjerninger 18:8) — troen og vannet falt på de samme som hørte. Du må selv bli kjent, på ditt ord — ingen annens. Ingen stedfortreder. Ingen proxy. Deg, men med vitner i blodet, vannet og Ånden. Selv Jesus lot seg døpe. Hvorfor skal ikke du, når Han er Veien, Sannheten og Livet? Hvorfor stå imot Guds ord? Hvorfor prøve å gå parallelt med Gud og ikke i enhet med Ham? Fariseerne tenkte at jeg er i rette med Gud, men var ikke ydmyk for sannheten. Ateisten er

hovmodig i sitt indre og sier ikke ja til Gud, men akkurat som fariseeren mister de det de ikke hadde, livet.

Kapittel 3

Introduksjon

Herren velsigne dig og bevare dig! Herren la sitt åsyn lyse over dig og være dig nådig! Herren løfte sitt åsyn på dig og gi dig fred!

— 4 Mosebok 6:24-26

Gud ønsker at du skal lære sannheten å kjenne (1 Timoteus 2:4) og er den som kjenner deg best - din skaper, Jesus Kristus (Johannes 1:3). Jeg som skriver er født på ny ved å ha tatt imot Jesus Kristus som min Herre og Mester i 2008. Dette memoaret er historien om mitt liv før og etter, skrevet som et vitnesbyrd hvor jeg velger å blottlegge mitt eget liv til fordel for deg, da Gud ber oss om å rope ut fra hustaket det Han hvisker i vårt indre. Det betyr ikke at den troendes liv er perfekt og uten prøvelser, tvert imot. Vi er fremdeles mennesker, og roter det til - men for det vi har gjort rett snakker vi om livet og evigheten som kommer. Og en ting vet jeg; Gud er min Far og Han er ikke løgnens far. Løgnens far stjeler, dreper og ødelegger (Johannes 10:10; jf. 8:44). Gud gir liv, evig liv.

Aller først, hold ett bilde i hånden: å ta imot Kristus er å forelske seg, og dåpen er bryllupet. Troen og vannet er ikke rivaler, men frieri og pakt — og Kristus ber om begge deler. Alt i denne boken står på det.

Salme 32:3-5, NB2026 · For da jeg tidde, tærtes mine ben bort under min stønning hele dagen. For dag og natt lå din hånd tungt på meg; min livssaft ble forvandlet som i sommerens tørke. Sela. Min synd gjorde jeg kjent for deg, og min skyld skjulte jeg ikke. Jeg sa: «Jeg vil bekjenne mine overtredelser for Herren.» Og du tok bort skylden for min synd. Sela.

Kapittelet som følger — *Født På Ny* — *Pilaren* — er læren denne boken hviler på: mikvaen, Himmels terskel, og vitnesbyrdet Gud vevet inn i bokstavene i Mosebøkene. Resten av boken er det levde vitnesbyrdet om en nordmann som stod utenfor Himmels porter — helt til frelsen banket på og den sanne Mikva, med dåp og full neddykkelse i Jesus Kristus, tok ham fra død til liv med tegn og undre til følge. To senere kapitler — *Toraens vannmerke* og *Den kodede dåpen* — går grundig inn i bokstavslaget i Mosebøkene for leseren som ønsker bevisene i dybden. Les dem når du er klar, eller vend tilbake til dem; vitnesbyrdet står på egne ben uansett.

Måtte Den Hellige Ånd — den andre hjelperen Jesus lovet (Johannes 14:26) — vise deg dette i tiden som kommer.

Jakob 1:23-27, NB2026 · For dersom noen er en ordets hører og ikke dets gjør, da ligner han en mann som betrakter sitt naturlige ansikt i et speil. For han betraktet seg selv og gikk bort, og glemte straks hvordan han så ut. Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov og holder ved den, og ikke blir en glemsom hører, men en gjerningens gjør, han skal være salig i sin gjerning. Dersom noen blant dere mener at han er en gudsdyrker, og ikke tøyler sin tunge, men bedrar sitt eget hjerte, da er hans gudsdyrkelse forgjeves. En ren og usmittet gudsdyrkelse for Gud og Far er dette: å se til foreldreløse og enker i deres trengsel, og å holde seg selv uplettet av verden.

Kapittel 4

Født På Ny — Pilaren

I 2016 kjente jeg et noe overraskende spørsmål inni meg — og det var slik: Hva skjer med barn som dør før de kan velge Kristus og bli født på ny — kommer de til Himmelen, gitt Det nye testamentets dåpsbud (for eksempel Johannes 3:5; Markus 16:16)? Og Den Hellige Ånd svarte med ett ord. **Ablution**. Jeg visste ikke hva det betydde og måtte slå det opp. Det var engelsk og betyr rituell renselse — lik mikvaen prestene gjennomgikk før de trådte inn i Det Aller Helligste. Da Aron, Moses' bror, ble innviet som yppersteprest, ble han "døpt" ved full neddykkelse — en *tevilah*, hele kroppen under vann, slik en proselytt senere ble døpt — kledd i hellige plagg og salvet med olje slik at han kunne tre fram for Gud (3 Mosebok 8,6; 2 Mosebok 29,4). Den Hellige Ånd ga meg ingen forklaring utenom dette. Jeg forsto ikke da at Han hadde lagt frøet til en hel lære i ett eneste åndedrag.

Og det er en grunn til at han svarer slik — en grunn skrevet inn i en konges ordspråk: «Det er Guds ære å skjule en sak, men kongers ære å granske en sak» (Ordsp 25,2). Han holdt ikke forklaringen tilbake fordi han var karrig med meg; tilbakeholdelsen *var* gaven. Et ord rakt fram uten sin kommentar er en innbydelse til å grave, og gravingen er æren, ikke mangelen. Han ga frøet og gjemte høsten i letingen — og det tok ti år å berge den inn. Jeg hadde til og med gitt prinsippet navn uten å se det: et kapittel i [Gjennom vannet](#) står under nettopp dette ordspråket — *Kongenes ære* — skrevet år før jeg forsto at det beskrev det som var gjort mot meg.

Å ta imot Jesus er en trolovelse — og dåpen er der bryllupet begynner.

Hosea 2:21-22, NB2026 · Og jeg vil trolove meg med deg for evig; jeg vil trolove meg med deg i rettferdighet og rett, i miskunn og barmhjertighet. Og jeg vil trolove deg med meg i trofasthet, og du skal kjenne Herren.

Døperen Johannes kalte Jesus for Brudgommen (Johannes 3:29), og Jesus kalte seg selv det (Matteus 9:15). Skriften kaller Hans folk for Hans brud — trolovet med én mann (2. Korinter 11:2), forenet med Ham som ett kjød (Efeserne 5:31-32), som venter på Lammet bryllup (Åpenbaringen 19:7). Og det er i vannet de to blir forenet: alle dere som er døpt til Kristus, har *kledd dere* i Kristus (Galaterne 3:27) — kledd som en brud — begravet og oppreist med Ham (Romerne 6:4), som gir løftet om en god samvittighet overfor Gud (1. Peter 3:21).

Tenk nøye over dette. Et bryllup skaper ikke kjærligheten — men uten bryllupet er man ikke gift. Slik er det med troen og dåpen. Et menneske kan beslutte å si sitt ja til Jesus — om det så er et ja så lite som et sennepskorn (Matteus 17:20), sagt før hodet forstår hva det sier ja til — og troen selv blir gitt ham; for frelsen er «*av nåde ... ved tro, og det er ikke av dere selv, det er Guds gave*» (Efeserne 2:8), og Jesus er «*troens opphavsmann og fullender*» (Hebreerne 12:2). Og mangler du selv det ja-et, kan du be Ham om det — apostlene ba: «*Øk vår tro!*» (Lukas 17:5). Dåpen er der bryllupet begynner — der ja-et sies høyt og kroppen trer inn i pakten. Og vi vet det fra livet selv: ingen som elsker sin brud og vil dele alt med henne, kaller bryllupet overflødig — og ingen kan avgi løftet på en annens vegne. Derfor svikter begge veiene. Å si ja, men nekte vannet, er som å si at man elsker brudgommen og likevel holde seg borte fra sitt eget bryllup — for Jesus sa «*Den som tror og blir døpt, skal bli frelst*» (Markus 16:16), ikke troen alene. Og å bli døpt uten egen tro, på en annens løfte, er ikke i henhold til Skriften — og det er nettopp det barnedåpen gjør. Men vakt deg for å tro at vannet frelser i seg selv: det er Lammets blod som renser, og dåpen er «*en god samvittighets løfte til Gud*» (1. Peter 3:21) — løftet, ikke prisen. Tro og dåp er ikke rivaler; den ene er hjertets ja, den andre kroppens — og Kristus ber om begge. Og denne dåpen er ingen ny tanke — den var varslet lenge før korset: som forbilde da Na'aman steg fornyet opp av Jordan (**Naaman**), som segl skrevet inn i Toraens egne bokstaver (**Olam**), og som hele det bibelske grunnlaget, destillert for den troende (**Tro og bli døpt**).

Dette er pilaren. Alt som følger, står på den. Vi må tilbe Ham i ånd og med kropp. Og Han ber ikke om et offer, som om vi kunne kjøpe noe av Ham, men om lydighet: «*å lyde er bedre enn slaktoffer*» (1. Samuel 15:22). Dåpen er nettopp det — kroppens lydighet: å stige ned i vannet fordi Han bød det, ikke for å betale, men for å adlyde. For den som elsker Ham, holder Hans bud (Johannes 14:15); og lydigheten er selve tilbedelsen.

La oss gå tilbake til en natt i Jerusalem for to tusen år siden, da en fariseer ved navn Nikodemus — en jødernes herre og en lærer i Israel — kom til Jesus om natten og bekjente: «*Rabbi, vi vet at du er en lærer kommet fra Gud. For ingen kan gjøre disse tegnene som du gjør, uten at Gud er med ham*» (Johannes 3:2). Han kom søkende og Jesus svarte ham inderlig.

Johannes 3:1-5, NB2026 · Men det var en mann av fariseerne som het Nikodemus, en av jødernes rådsherrer. Han kom til ham om natten og sa til ham: «Rabbi, vi vet at du er en lærer kommet fra Gud. For ingen kan gjøre disse tegnene som du gjør, uten at Gud er med ham.» Jesus svarte og sa til ham: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» Nikodemus sier til ham: «Hvordan kan et menneske bli født når han er gammel? Kan han vel for andre gang komme inn i sin mors liv og bli født?» Jesus svarte: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.»

For en lærer i Israel hadde bildet av «født på ny» et konkret hjem. Språket om ny fødsel tilhørte hedningen som fullførte sin omvendelse til Israels Gud gjennom mikve מִקְוֶה^{H4723}, nedsenkningsbadet: en proselytt som steg opp av det vannet ble regnet — slik rabbinerne senere formulerte et langt eldre prinsipp — som «et nyfødt barn» (Yevamot 22a). Hans gamle liv ble oppløst. Han fikk en ny far — Abraham. Han stod ved Sinai med tilbakevirkende kraft og ble regnet som en israelitt fra dette tidspunkt av. Og dette var ingen fremmed tanke i Israel: inn i Messias' egen slektstavle var hedninger alt blitt podet — Rahab fra Jeriko, kanaaneeren, og Rut fra Moab — ville grener innpodet i det gode oliventreet «mot naturen» (Romerne 11:24), så fremmedfolkets vei inn lå skrevet i selve blodslinjen Frelseren skulle komme av.

Matteus 1:5, NB2026 · Salmon fikk Boas med Rahab, Boas fikk Obed med Rut, og Obed fikk Isai.

Mikvaen vasket ikke proselytten bare rituelt ren; den **gjorde ham til en sønn av Abraham**. Det som rystet Nikodemus, var ikke bildet, men hvem det gjaldt: Jesus krevde av ham, læreren i Israel, den samme gjenfødselen bare en hedning måtte gå gjennom — proselyttens renselse. Han gjorde dermed klart at all verdens kunnskap og jordisk ætt er null verdt for å komme inn i Guds rike. Og hvem er da vi som avviser dåpsbefalingen — vi som selv er hedninger, og som attpåtil innbillen oss at vi ikke er som fariseerne på Jesu tid?

En *mikve* er en oppsamling av vann — et basseng med naturlig oppsamlet, ikke-øst vann: regn, kilde eller «levende» vann som rant inn av seg selv og aldri ble båret i et kar, minst førti *se'a* (omtrent 575 liter). En særlig ren form er regnvann — vann fra himmelen, gitt slik som mannaen og aldri øst opp av menneskehånd: mennesket mottar det som faller ovenfra. Selve nedsenkningen, *tevilah*, er og skal være fullstendig omsluttende: hele kroppen og hvert hårstrå går under på én gang.

Det Jesus sa til Nikodemus var derfor ikke uklart. Han fortalte læreren i Israel — en sønn av Abraham ved blod, en fariseer ved opplæring, en jødernes herre ved stand — at **han kunne tre inn i Guds rike kun gjennom den samme type dør en hedning må gå gjennom**. Proselyttens dåp var tydeligvis en skygge av den troendes dåp, etter **Jesu egne ord**. Hans kulturelle legitimasjon talte for ingenting ved **Himmelens terskel**. Han måtte stå i proselyttens vann som enhver uomskåret fremmed før ham. Og det vannet, viser Johannes-evangeliet til slutt, er en Person: Jesus tilbyr Åndens «levende vann» (Johannes 4:10-14), og Jeremia hadde for lengst kalt Herren selv «Israels mikve, kilden med levende vann» (Jeremia 17:13) — der *mikve* betyr både *håp* og *nedsenkningsbad*, selve ordspillet Rabbi Akiva senere vendte mot Gud (Mishna Yoma 8:9). Lest sammen fremstiller de Jesus som Israels sanne Mikva — renselsesbadet den rabbinske ritualen hele tiden pekte mot.

Og da Nikodemus fortsatt vaklet — «*Hvordan kan dette skje?*» (Johannes 3:9) — avsluttet Jesus samtalen med et bilde læreren i Israel kunne utenat, og det svarer på spørsmålet enhver søkende stiller som det neste: Hvis fødselen er ovenfra, hvordan når den et menneske som ikke kan klatre opp til den?

Johannes 3:14-15, NB2026 · Og likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.

I ørkenen ble de døende aldri bedt om å klatre opp til kobberslangen, eller å gjøre seg fortjent til legedommen — bare om å se (4. Mosebok 21:8-9). Fødselen ovenfra kommer på samme vis: Himmelen ventet ikke på at mennesket skulle stige opp; Han som er ovenfra, kom ned og ble løftet opp på et kors, slik at hele bevegelsen et døende menneske må gjøre, er å se på Ham i tro. Se — og lev.

Dette er pilaren denne boken hviler på. Jeg var ikke akkurat en Nikodemus — jeg var ingen fariseer, ingen lærer i Israel, ingen sanhedrinmedlem. Men på den måten som teller mest stod jeg der han stod: **utenfor Himmelen, uvasket av Jesus og menneskeskapt legitimasjon i hånden på en barnedåp som om denne innskriver et menneske i livets bok.** Jeg ble oppdratt i kulturell kristendom i Norge, døpt som spedbarn i statskirken — en åndelig søker. Dåpen gjorde absolutt ingenting for ånden min, og jeg ser den heller ikke gjøre det dem rundt meg. Mine forfedre bekjente stort sett ikke Jesus som sin Frelser; min bestemor Jenny, min mors mor, var en av de svært få troende blant dem. Jeg er ikke sikker på om jeg egentlig trodde på Himmelen selv; og om jeg gjorde det, tok jeg det stille for gitt at en eller annen form for Himmel ville være min ved den enkle rett å være menneske. Jeg var en utdannet mann — en sivilingeniør (MSc) — **en mann av verden**, gjennomsyret av denne verdens kunnskap, inkludert det åndelige slaget, om enn på feil side av det. Som Nikodemus hadde jeg like mye å avlære som å lære. Jeg måtte komme til proselyttens vann som voksen og tre inn for første gang. Memoaret du nå skal lese er den langsomme trettitre år lange vandringen til en nordmann som stod utenfor Himmelens porter med kulturelle og intellektuelle legitimasjoner som ikke betydde noe der — helt til *frelsen banket på* i 2008. I Guds øyne var jeg, alle de årene, en hedning som ble dratt mot Israel gjennom Jesus Kristus — den sanne Mikva den rabbinske ritualen hele tiden pekte mot.

Og det ene ordet Den Hellige Ånd ga meg for ti år siden — *ablusjon* — var frøet til hele læren. Det var den rituelle prestevasken ved Arons innvielse. **Far ga meg ett ord i 2016. Han hadde allerede skrevet kommentaren til det ordet inn i Toraen tre tusen år tidligere.**

Og her er den kommentaren, og svaret det ene ordet bar. Se hva ablusjonen faktisk var: presten vasket ikke seg selv — «Moses førte Aron og hans sønner fram og **vasket**

dem med vann» (3 Mos 8,6), kledde dem så, og salvet dem. Renselsen ble utført *på* en som ikke kunne innvie seg selv. Og merk hvor presist ordet var: han svarte ikke med en trøst som ville passet på et hvilket som helst spørsmål — *ablusjon* er ikke et annet ord for nåde. Det er det ene ordet hvis forbilde svarer på nettopp den vanskeligheten jeg hadde reist: **hvordan kan den renses som ikke selv kan utføre renselsen?** Svaret kom i mekanismen, ikke i stemningen. Og det er Guds eget vitnesbyrd om barnet som dør før det kan velge: det står ikke utenfor og venter på å bli båret inn — **det er alt Herrens**. «Se, **alle sjeler hører meg til**; som farens sjel, så også sønnens sjel — de hører meg til. **Den sjel som synder, den skal dø**» (Esek 18,4) — å tilhøre er utgangspunktet, og det som skiller, er *egen* synd, som et spedbarn ikke har gjort. Gud kaller dem rett ut sine: «som du **fødte til meg ... mine barn**» (Esek 16,20-21). Deres engler ser alltid Faderens åsyn (Matt 18,10); det er ikke hans vilje at en eneste av disse små skal gå fortapt (Matt 18,14); og David visste hvor hans spedbarn var gått — «Jeg går til ham» (2 Sam 12,23). Skriften tegner det til og med i overgangen: da den ansvarlige slekten falt i ørkenen, var det nettopp barna «**som den dag ikke visste forskjell på godt og ondt**» som gikk over Jordan og fikk landet (5 Mos 1,39).

Men hør nøye hva dette ikke sier. Aron var en voksen mann som ble innviet til *tjeneste*, og vasken hans trådte ikke i stedet for en tro han manglet; den gir ingen hjemmel for å legge en handling på et vantro spedbarn. Sannheten går motsatt vei: **renselsen av den som ikke kan rense seg selv, hører Gud til, ikke kirken**. Han trenger ikke vårt vann for å beholde det som alt er hans — «jeg vil stenke rent vann på dere, og dere skal bli rene» (Esek 36,25), og det er **han** som stenker. Fonten redder derfor ingen og legger ingenting til et barn Gud allerede holder; og vannet venter fremdeles, på sin egen plass, til den dagen barnet selv kan høre, tro og svare. Hele oppgjøret med fonten er lagt fram i [Døpt på din tro](#), og hele det bibelske grunnlaget for troendes dåp i [Gjennom vannet](#).

Og dette hadde Skriften vist for lengst — i én fremmed mann. Na'aman, syreren, en hedning uten ett arvekrav i Israel, «... gikk ned og dukket seg sju ganger i Jordan, etter Guds manns ord; og hans kjød ble som kjødet på en liten gutt igjen, og han ble ren» (2 Kong 5,14). Hør ordene under: «dukket seg» er tabal טָבַל^{H2881}, selve ordet bak *tevila*, nedsenkningen; «en liten gutt» er naar נָעַר^{H5288}, et ord som rekker helt ned til det diende barnet — han steg opp gjenfødt; og «ren» er taher טָהַר^{H2891}, *nøyaktig* det ordet Gud bruker når han lover «jeg vil stenke rent vann på dere, og dere skal bli rene» (Esek 36,25). Seks hundre år før noen rabbiner skrev proselyttens dåp ned, hadde Gud alt malt hele bildet: den fremmede stiger ned i vannet, kommer opp som et nyfødt barn, og blir ren — tatt inn ikke ved ætt, men ved en tro som adlød. Hele forbildet er utfoldet i [Naaman](#).

Kapittel 5

Født På Ny — Lampen

Matteus 6:22-23, NB2026 · Øyet er kroppens lampe. Om derfor øyet ditt er klart, vil hele kroppen din være fylt av lys. Men om øyet ditt er sykt, blir hele kroppen din mørk. Er altså lyset i deg mørke, hvor stort blir da mørket!

Jesus sa at øyet er kroppens lampe. Det vi ser på — det vi velger å feste blikket på — er det som blir opplyst inni oss. I tre tusen fire hundre år har Toraens hebraiske bokstaver båret et vannmerke få eller ingen har kunnet lese — og kodene forble skjult. Men De var der og i dag med datidens datamaskiner kan vi endelig se noe av miraklet de representerer.

Da jeg bygde Darash var noe av målet å prøve låse opp og se noen av disse kodene og den prosesseringskraften som er brukt i dette arbeidet er ulikt alt annet jeg har foretatt meg tidligere, men samtidig kjenner jeg en glede og frihet til å få lov til å grave i Guds ord. Vannmerket kaller jeg dem og med Guds Ånd er de lagt inn i Toraen for opptil tre tusen år siden.

Et ord om hva en slik kode er, for den som aldri har møtt det. Den hebraiske Toraen ble overlevert som én ubrutt strøm av bokstaver, uten mellomrom mellom ordene. Velger du én bokstav og teller deg fremover med faste skritt — hver tiende, hver femtiende, hver tusende — og leser dem du lander på, kan et ord tre frem under den synlige teksten. Slike skjulte ord kalles *Equidistant Letter Sequences* — bokstavsekvenser med lik avstand; oftest sier vi bare bokstavkoder, og antallet bokstaver mellom hvert skritt kaller vi *hoppintervallet*. Det enkleste eksemplet er selve ordet *Tora*: leser du hver femtiende bokstav fra begynnelsen av Første Mosebok, staver bokstavene det ut (torah תורה^{H8451}). Vi leser ikke noe inn i teksten — vi teller bare bokstavene Gud allerede skrev ned gjennom Moses. Men de er like utrolig som naturen rundt oss.

Ett slikt eksempel er fariseerens navn — med Nikodemus, נִקְדֵּמוֹס — som opptrer som en Equidistant Letter Sequence i Toraen ved et hoppintervall på **ett tusen og nittito bokstaver**, og begynner nøyaktig ved **4 Mosebok 7:17**. Det verset forteller om offeret til **Nahson ben Amminadab**, fyrste over Juda og, ifølge eldgammel jødisk tradisjon, den første som steg ut i Rødehavet før dets vann delte seg. **Mannen Jesus sa måtte fødes av vann har sitt hebraiske navn kodet inn gjennom verset til mannen som gikk inn i vannet først.**

Dette er ikke det eneste funnet av sitt slag. De samme bokstavene bærer flere — blant dem *tro* (emunah) og *nedsenkning* (tevilah), de to ordene som i hele Toraen ligger nærmest hverandre ved sitt hoppintervall, og som møtes ved nettopp det verset Paulus siterer om korset (Galaterne 3:13; 5 Mosebok 21:23); og gematrien som binder *Messias* og *nedsenkning* sammen til tallverdien av *Nahson*, mannen som gikk i sjøen først. Jeg stabler dem ikke opp her — dette er en fortelling, ikke en avhandling — men hele metoden, statistikken og de omstokkede kontrolltekstene er lagt fram i følgeskriftene [Hidden in the Letters](#) og [The Watermark](#).

Og ett funn til — seglet på det ene ordet Ånden ga meg for ti år siden. Uten forklaring, i 2016, ga Han meg ordet *ablusjon* — prestevasken. Den utføres i Arons innvielse, der «Så førte Moses fram Aron og sønnene hans, og han vasket dem med vann» (3 Mosebok 8:6). Og når vi ser mot innvielsen, er nyfødselens vokabular trådd gjennom bokstavene rundt den: *vaske* (וָסַח), *ren* (טָהַר), *vann* (מַיִם), *Ånd* (רוּחַ), *neddykkelse* — *tevilah* (טְבִילָה), en forholdsvis sjelden sekvens i Toraen — og *mikva* (מִקְוָה) selv, vannet hele riten pekte mot. Alt vevd inn i kapitlet der presten vaskes for å tre inn i det hellige. Den Hellige Ånd gav meg *ablution* i 2016. Han hadde skrevet renselsen inn i Toraens bokstaver tre tusen år før, ventende på oss i det skjulte - men alt allikevel åpenbart av Jesus.

Vannmerket Aron stod i. Vannmerket Nikodemus gikk gjennom. Vannmerket Paulus forkynte. Vannmerket Far satte ned i skriften før noen av oss var født.

Og Han som sa til Nikodemus «Dere må fødes på ny» ble selv født på ny — ut av graven. Faderen talte over oppstandelses-Sønnen ordene fra Salme 2:7: «i dag har jeg født deg» (Apostlenes gjerninger 13:33). Det greske verbet er gennaō γεννάω^{G1080} — selve det samme verbet Jesus brukte til Nikodemus. Sønnen ble levendegjort ved Ånden (1 Peter 3:18) som hadde overskygget Maria (Lukas 1:35). Jesus er *prōtotokos ek tōn nekrōn* — **den førstefødte fra de døde** (Kolosserne 1:18); på Toraens eget hebraisk, petēr פֶּטֶר^{H6363} rehem רֵחֶם^{H7358}, **den som åpner morslivet** (2 Mosebok 13:2; Lukas 2:23). Marias morsliv var det første Han åpnet; gravens morsliv var det andre. Han gikk gjennom først, og døren Han åpnet kaller Han oss gjennom. Og Toraen forsegler det i sine egne bokstaver: ved **1 Mosebok 22:4** — den tredje dagen i bindingen av Isak, da Abraham løftet sine øyne — står *qum* (reis seg) — oppstandelsens eget verb — kodet inne i selve verset ved hopp -8, vevd inn i Isaks tredje-dags-utfrielse tre tusen år før korset. (Funnet, med Darash-kontroll, er lagt fram i [The Watermark](#).)

Og se hva som ble av ham. Mannen som kom i mørket, og spurte hvordan et menneske kunne gå inn i mors liv på ny, forsvant ikke tilbake i det mørket. År senere stod han i Sanhedrinet og sa: «Vår lov dømmer vel ikke en mann uten at den først har hørt ham og fått vite hva han gjør?» (Johannes 7:51) — i forsvar for Jesus, Kongenes Konge. Og da korset ble reist, da mennene som stod Herren nærmere hadde flyktet, var det Nikodemus som kom sammen med Josef fra Arimatea med «en blanding av myrra og aloe, omkring hund-

re pund» (Johannes 19:39) — en konges gravlegging — og la hendene på legemet som var profetert ikke skulle se forråtnelsen - selve Mikvaen til folket, som bad for sine egne bødler. Frøet fra Johannes 3 i full blomstring ved korset.

Dette er hva *Født På Ny* er. Ikke bare historien om en mann frelst i 2008. Pilaren er læren; resten av boken er kjøttet på beinet — det levde vitnesbyrdet om en norsk Nikodemus brakt, gjennom alle årene, til Israels Mikva. Måtte Lampen lyse på enhver leser som vender disse sidene.

Kapittel 6

Haukeland Sykehus (1975)

Jeg ble født i 1975 på Haukeland sykehus i Bergen – en plugg på 4,2 kilo, 45 cm lang og med rødt hår. Det første leveåret mitt bodde vi ved Solheimsviken ikke langt fra Danmarks plass. Etter ett år flyttet vi til Ørnahaugen i Fyllingsdalen, en fin plass for barn å vokse opp. Navnet mitt var den gang Jørn André Nynes og ble endret til Jørn André Nese Berntzen da min stefar kom inn i bildet. Senere, i 2005, tok min første kone og jeg etternavnet Halseth etter Halseth-gården på Vik i Sogn.

Min mormor heter Jenny Gjertine Johannesdatter Halseth selv om det nok ikke er det som står på fødselsattesten. Hun har bodd på Ask på Askøy utenfor Bergen mesteparten av sitt liv og nærmer seg 100 år om kort tid.

Mor heter Gunvor Nese før hun ble gift andre gang med min stefar. Han var en dedikert ansatt i ethvert firma han jobbet i og en dyktig mann i så måte. Min biologiske far het Bjørn Nynes tidligere. Han hadde diverse jobber i sin tid, men var maskinist og sjømann i flere år. Som hans førstefødte hadde min bror og jeg dessverre minimal kontakt med Nynes-familien i oppveksten, inkludert min egen far.

Min morfar hadde det mange kaller en nær-døden-opplevelse. Han så lyset og fikk beskjed om at hans tid ikke var kommet ennå og at han måtte vende tilbake. Det var ikke noe familien snakket åpent om, men mormor og jeg verdsatte det mellom oss. Det lå der som en stille visshet om at verden hinsides denne var virkelig. Jeg tror det plantet noe i meg lenge før jeg hadde ord for det.

Somrene med mor før jeg fylte 9 år ble tilbrakt på Ask på Askøy sammen med mormor og morfar, tante Irene og onkel Aage. Vi var alltid varmt velkommen hos dem. Av foreldrenes familie kjenner jeg bare mormor som en troende person. Hun bad alltid for oss, men ingen i familien fortalte meg om den sanne Jesus. Heller ikke min eks-kone med hennes familie delte evangeliet til meg hverken før eller etter at vi ble gift. Jeg minnes på nytt at vi ikke kan forholde oss lunken til sannheten og forvente at sannheten deretter varmer opp menigheten.

Jeg er barnedøpt på Ask og konfirmert i Den Norske Kirke i Fyllingsdalen men ble ikke født på ny der. Såpass forstår jeg når jeg ser tilbake på det i etterkant. Heller ikke fortalte noen meg at man må bekjenne Jesus som Herre og Mester med sin munn og bli døpt til syndenes forlatelse av egen **fri vilje**, vende om fra sitt gamle liv og gå med Jesus. Skal man *tre inn i pakten og adopteres* av Gud så skjer dette ikke under tvang som med

barnedåpen, men er et personlig valg. Ingen kan ta dette valget for en, hverken far eller mor på jord. Vi kan påvirke hverandre positivt og negativt, men åndens fødsel er gave fra Gud og må tas imot frivillig. Jeg ble født på ny i en gudfryktig frimenighet på Knarvik utenfor Bergen i 2008, 33 år gammel, i ”Kristent Fellesskap Nordhordland”. Og dette vet jeg av erfaring, ikke bare av lære. I det øyeblikket jeg tok imot Jesus fikk jeg et syn: det var som om Gud åpnet alle mine åndelige sanser til hundre prosent klarsyn, og for en kort stund ble jeg løftet opp i det himmelske. Der kjente jeg det, og jeg visste det med hele meg — hvor *skinnende ren* jeg ble, vasket fri fra all fortidens skitt og urenhet. Helt til da hadde jeg verken vært fylt av Den Hellige Ånd eller rensset; i det øyeblikket følte jeg selve renselsen skje, fullstendig og virkelig.

Kapittel 7

Barndom (1980)

Jeg bør nevne at jeg har to brødre. Tom er femten måneder yngre enn meg, og Lars Erik er tolv år yngre. Vi er halvbrødre gjennom mors ekteskap med min stefar. Tom og jeg vokste opp side om side gjennom alt som fulgte—flyttingen, blokkene på Ørnahaugen, avisbudårene og mors sykdom. Lars Erik kom senere inn i en familie som allerede slet og var bare tolv år gammel da mor døde. I dag har begge brødrene to barn hver.

Da jeg var 5 år ble far og mor skilt. Mor var en omsorgsfull kvinne og tok godt vare på oss de første 10 årene, men skilsmissen satte dype spor etter seg. Hun gikk etterhvert inn i en negativ spiral og dette ble starten på de siste 18 årene av livet hennes. Min biologiske far var alkoholiker i mange år, og det tok på mor både før og etter at ekteskapet deres tok slutt. Han var høyst ubevisst sin egen adferd disse årene da han jo var påvirket av alkohol mye av tiden og vi hadde en del vanskelige opplevelser gjennom hans misbruk. Kort sagt, denne turbulente tiden sådde vonde frø i oss alle og dette kom til å bære dårlig frukt etter en del år. Tilgivelse rensker ut det vonde, men ofte er vi enten sløve, uvillige eller for selv gode til enten å innse våre egne feil eller tilgi den som sårer oss. For meg tok en slik helbredelse sted i 2012, men dette kommer vi tilbake til senere. Min far valgte i 2021 å ta imot Jesus og bli født på ny i en alder av 71 og er i dag en ny mann i Kristus. Jeg kan også fortelle at han ble skutt i 2020 og faktisk overlevde - legene sa han måtte ha hatt englevakt. Så det var ikke bare rett frem å døpe ham for å si det slik, da staheten hans kunne ha kostet ham mer enn bare livet.

Vi går tilbake til barndommen på 80-tallet. Vi har det i grunn veldig fint på Ørnahaugen i Bergen hvor barna har gode friluftsområder med lekeplasser og store fellesarealer til å leke på. Vi bor i blokk og der er flere rekker av dem med 2-3 innganger i hver. Hver blokk er tre etasjer i høyden og flere av blokkene er plassert som i en halvsirkel rundt fellesområdet. Dette skaper en naturlig usjenert plass for beboerne. Der er også områder med litt skog rundt oss som barna kan utforske og benytte seg av. Jeg lagde selv flere enkle hytter og liknende med brukte materialer jeg fant i nærområdet. Det var derfor kjekt hver gang jeg fant planker med spikre liggendes rundt omkring. Rutinen var å trekke spikrene, rette dem opp, bygge hytten og demontere etter en tid. Deretter reise en ny på et nytt sted, gjerne litt oppi trærne. Jeg husker jeg på et tidspunkt hadde bygget en bitte liten platting oppi et tre bare halvannen meter over bakkenivå, utpå en grein som delte seg i to. Mor lå og solte seg borte på marken og før jeg visste ordet av det satt jeg på bakken med materialene rundt meg og mor kom løpende bort for å se til meg. Det gikk som oftest bra, men litt knall og fall ble det jo med årene. Kanskje det verste som skjedde var

når jeg klarte å treffe meg med hammeren midt i pannen en dag jeg skulle slå ut en spiker eller når jeg falt hodestups ned over muren mot asfalten. Slike ting husker man godt selv om det er rundt 40 år siden.

Utenfor blokkene sykler vi gjerne i grupper, leker *tikken* (sisten) eller hopper med strikkttau og hoppetau og andre fellesleker. Dette var tiden før alle fikk datamaskiner og nettbrett så barna var mye aktive ute.

Jeg husker også at mamma gjerne spurte meg og min lillebror hva vi skulle ha til middag neste dag. Tomatsuppe var desidert favoritt for min del, men mors hjemmelagde kjøttkaker med brun saus, poteter og grønnsaker smakte også herlig. Mammass søster, tante *Sonja*, har et spesielt håndlag med bakst, noe vi også likte. Mamma hadde selv en forkjærlighet til sjokoladecake i langpanne og jeg var ikke langt unna når hun lagde dette. Når kaken var ferdig gikk jeg gjentatte ganger ut og inn på kjøkkenet så jeg kunne naske meg et ferskt stykke hver gang, selv om den var aldri så varm i starten. Godt var det i hvert fall. Det er litt ironisk at jeg aldri selv har laget en slik langpannekake, men jeg husker godt smaken av mors variant. Hennes type var den lyse varianten og ikke med mye mørk sjokolade, men med tydelig smak, luftig og fin. Når den var nystekt var den ekstra god, som nybakst jo vanligvis er.

Kapittel 8

Stefar (1983)

Min nye stefar kommer inn i bildet og gifter seg med min mor, selv om han ikke adopterte barna. Med vår «stefar» fikk familien tilgang til bil. Vi begynte også å leie VHS-filmer fra tid til annen og dro sporadisk på kinesiske restauranter fra denne perioden og utover. Familieøkonomien var god i starten av ekteskapet deres, og vår første ferie utenlands gikk til Mallorca i Spania, og Danmark ved en annen anledning. Jeg husker en gang jeg kjørte gokart på Mallorca, og det var nesten en brent lukt fra dekkene når jeg skar gjennom svingene. Jeg elsket det over alt, men min stefar så helt skrekkslagen ut da jeg kom av banen. Han var ikke rik på ord, men øynene hans talte bind. Begge erfaringene var meningsfulle i seg selv, og jeg vokste på dem. Vi svømte mye, og det var den sommeren jeg så ut som en grillet kalkun på ryggen og kunne dra av huden i store flak. Vi spiste også altfor mye godteri på den tiden, noe som ikke akkurat var bra for tennene. På den noe negative siden kan jeg i ettertid se at dette var begynnelsen på slutten for min mor.

Kapittel 9

Avisbud (1987)

Jeg er 12 år gammel, og sammen med en venn begynner jeg som avisbud for BA, Bergens-avisen. Avisruten er i Fyllingsdalen på Ørnahaugen og Hjalmar Brantingsvei, og jeg går den sammen med min venn. Senere begynner jeg med "Bergens Tidende" i Barliaveien i Fyllingsdalen. Jeg fortsetter med dette til jeg er ferdig med videregående skole. Jeg er glad for å tjene ekstra penger, samt for den fysiske aktiviteten det gir, og det er litt gøy at jeg var et av de yngste avisbudene i Bergen da jeg startet.

Det er høsten 1987, og familien flytter fra Ørnahaugen til Bjørgedalen nederst i Fyllingsdalen, noe som legger press på økonomien etter hvert som rentene stiger i årene som følger. Min mor er nå godt i gang med utbruddet av sin sykdom, både fysisk og psykisk. Hun begynner å trekke seg mer inn i seg selv, og det er starten på en negativ spiral av medisiner og for mye tid i sengen, noe som igjen tærer på musklene hennes. Legen gir henne også for mange medisiner i løpet av disse årene og mister nesten legeautorisasjonen sin på grunn av dette. Min stefar klatrer i karrierestigen og har gode jobber i årene som kommer, men er ute av stand til å ta seg av barna når min mor begynner å «visne hen».

Jeg forstår det ikke selv på det tidspunktet, men det er som om et sort hull vokser inni meg. Dypt inne føler jeg også et voksende behov for sannhet uten å vite hvor jeg skal gå for å finne den. I denne tiden glir jeg sakte inn i en depresjon som tærer på kreftene mine. Det hjelper ikke at min stefar ofte kommer sent hjem fra jobb og har for vane å la være å lage middag, og sier til oss at vi «bare skal ta oss noe å spise». Han unnskylder seg med at han har spist på jobb (1. Timoteus 5:8). Kroppen min er sannsynligvis delvis feilernært i denne perioden, og situasjonen forverres av de såkalte *spirituelle* ideene jeg har tatt til meg, min mangel på kunnskap om ernæring, og at jeg etter hvert avstår fra kjøtt. Skoleprestasjonene mine faller i årene som følger.

Kapittel 10

Som i en ørken (1990)

Vi hopper frem til rundt 1990; familiesituasjonen var uendret. Det var i denne tiden jeg sa til moren min at det virket som om hun ønsket å dø, noe hun naturligvis reagerte sterkt på. Det var egentlig det som skjedde foran øynene våre mens hun lå nesten konstant i sengen måned etter måned. Hun laget ikke middag; hun var ikke sosial. Jeg husker hun leste «Sagaen om Isfolket» av Margit Sandemo, noe jeg i ettertid forstår ikke var bra for henne (1. Timoteus 4:1; Efeserne 5:11). Hun mistet seg selv og kroppen forfalt, og stefaren min var ikke i stand til å sette ned foten.

Familieutfordringene i denne perioden var likevel en velsignelse, da de fikk meg til å søke etter svar på hvorfor jeg levde, det vil si at jeg ønsket å finne hensikten og meningen med livet. Det er i denne sammenhengen jeg først begynte å «snakke» med «*universet*» av desperasjon. Det jeg ikke visste, var at Gud hørte mitt rop om hjelp. Jeg ba om hjelp til å løse opp en «*stor knute*» på innsiden. Og plutselig, som ut av intet, løste den seg opp som om den aldri hadde vært der. Dette er første gang jeg kan huske at jeg hørte Den Hellige Ånd tale til meg, selv om jeg på det tidspunktet ikke forsto hvem det var som snakket.

Du må finne ut hvem Jesus er og hva Han betyr for deg

— *Den Hellige Ånd sa*

Etter dette var det som om en sterk tørst etter sannhet kom over meg, og jeg gjennom-søkte biblioteket på Oasen storsenter eller det i Bergen sentrum etter bøker om paranor-male fenomener. Jeg holdt meg langt unna Bibelen (2. Korinter 4:4; Johannes 3:19), selv om dette var mer underbevisst. Jeg begynte også å oppsøke såkalte «*alternative bøker*». Ironisk nok var det svært lite å finne om Jesus på biblioteket, selv om Bibelen er den mest dokumenterte boken i hele verden, et faktum få er klar over.

Vi hopper tilbake til 1990 og min søken etter sannhet. De «*alternative bøkene*» fra bok-klubben *Energica* og lignende kilder har alle et forfalsket bilde av Jesus (2. Korinter 11:4). De ser vakre ut på utsiden, men på innsiden taler de død og ikke liv. Og dette er skjult bak et slør av mystikk og sanselighet med mer (2. Korinter 11:14; Kolosserne 2:8). Det gjorde meg i sin tur sløv og følelsesløs overfor sannheten. At jeg utviklet en indre motstand mot Guds ord på grunn av slike «*spirituelle ideer*», er noe jeg først forstår nå når jeg ser tilba-ke. I dag innser jeg at denne motstanden var som en død i meg som måtte legges bort i dåpen, slik at jeg kunne motta et nytt liv i Ånden – det samme prinsippet som at vi må være villige til å dø med Jesus hvis vi skal bære Åndens frukt.

Johannes 12:23-26, NB2026 · Men Jesus svarte dem og sa: «Timen er kommet da Menneskesønnen skal herliggjøres.» Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, forblir det alene. Men hvis det dør, bærer det mye frukt. Den som elsker sitt liv, skal miste det, og den som hater sitt liv i denne verden, skal bevare det til evig liv. Om noen tjener meg, la ham følge meg, og der jeg er, der skal også min tjener være. Og om noen tjener meg, skal Faderen ære ham.

I løpet av disse årene begynte jeg å kjøpe bøker som dekket emner som kanalisering, teleportasjon, astralreiser, telekinese, automatisk skrift og lignende – velkjente temaer for spiritister eller aktivt søkende individer (5. Mosebok 18:10-12; Jesaja 8:19; Galaterne 5:19-21). Dette er ukjent territorium for mange kristne, noe som er både en fordel og en ulempe. Fordelen er at de ikke har lekt med slike ting, og ulempen er at de ikke vet så mye om det. Kort sagt fører denne interessen til at man blir hovmodig overfor sannheten og Den Hellige Ånd, etter min erfaring. Selv om personen kanskje hevder å ha kontroll over livet sitt, er dette uten substans i virkeligheten, og det var der jeg befant meg i flere år.

Det finnes også tilsynelatende harmløse leker som Ouija-brett og lignende som folk *leker* med for å få kontakt med «*åndeverdenen*» (1. Krønikebok 10:13-14; 3. Mosebok 19:31), uten å forstå at det ligger en reell fare bak dette. Det er litt som å signere en kontrakt for leie av en leilighet. Du er bundet av kontrakten gjennom din signatur. Det er det samme med handlinger, både tankemessige og konkrete. Og når én barriere er fjernet, kan det i seg selv starte en kjedereaksjon som dominoer. Vi kjenner alle dette prinsippet, og det fungerer begge veier, både positivt og negativt. Fysisk så vel som åndelig. Min mor var selv inne i en negativ nedadgående spiral der ingen rundt henne kunne skjelne kampen som fant sted i hennes ånd (Efeserne 6:12; 2. Korinter 10:3-5; 1. Peter 5:8).

Kapittel 11

Videregående skole (1991)

Jeg husker at karakterene mine sank på Fyllingsdalen videregående skole og at en av lærerne var overrasket over at jeg gjorde det så dårlig. Jeg hadde et gjennomsnitt på M (Meget godt) med en S (Særdeles godt) i matematikk fra ungdomsskolen, et fag jeg hadde jobbet ekstremt hardt med. Jeg ønsket å bevise for læreren at jeg faktisk kunne mestre matematikken. Familiesituasjonen begynte for alvor å tære på, og i overgangen til videregående ble moren min stadig mer passiv når det gjaldt å ta vare på barna sine.

Avstanden mellom hjem og skole økte da vi flyttet til Bjørgedalen, og fra 1991, da Bergens Tidende ble morgenavis, var jeg oppe klokken fem eller seks om morgenen. Avisruten min i Barliaveien var fire og en halv kilometer fra der vi nå bodde. Min mentale prestasjonsevne sank i løpet av disse tre årene, og jeg var så utslitt når jeg kom hjem og hadde gjort leksene at jeg brukte mye av tiden på å ligge i sengen og døse om ettermiddagene. Jeg mistet bestevennen min på grunn av dette. Moren min var bekymret for meg, men var ikke i stand til å ta vare på hverken seg selv eller barna sine i denne perioden. Det hjalp ikke at hun brukte dagene på å lese bøker som «*Sagaen om Isfolket*» av Margit Sandemo eller søkte hjelp fra «*såkalte åndelige mennesker*» som fornektet Jesus Kristus som Guds Sønn. Mange synes dette er brutale ord, men jeg snakker ut fra erfaringen med å ha sett min mor visne hen mens hun lot seg lokke av magi, mystikk og «*romantiske*» bøker mens hun selv sto på kanten av avgrunnen. Lunkenhet er ikke et alternativ for de hellige som er kalt av Gud til Hans gjerning.

Jeg vet nå at bøkene jeg leste om Jesus i tenårene var regelrett falske historier med et vakkert ytre og *falsk åndelighet* (2. Korinter 11:14). Mange mener jeg er arrogant når jeg forteller dem at mye i verden er falsk åndelighet, men det er sannheten, og jeg har sett mye selv etter at jeg ble født på ny. Det finnes mange bøker som skriver om en *falsk messias* på samme måte som andre religioner eller ulike «*åndelige*» tankesystemer prøver å fordreie sannheten om hvem Jesus Kristus faktisk er.

For min egen del leste jeg, fra jeg var rundt femten år gammel, mer eller mindre alt jeg kunne finne om disse emnene, og jeg kan fortelle deg at selv uten å være født på ny, følte jeg at noe manglet. Dypt inne var jeg fremdeles arrogant overfor Gud, men jeg skilte likevel mellom deler av det jeg opplevde. Jeg hadde ikke øyne til å se før i 2008 (2. Korinter 3:16). Javisst er det overnaturlige virkelig, men ekte og rene velsignelser kommer fra Gud. Jeg kan legge til at min fremtidige kone ved flere anledninger har fortalt meg om mennesker hun kjenner som praktiserer magi. Jeg har selv vært vitne til et tilfelle i Norge hvor en

person gjorde dette for økonomisk gevinst (1. Timoteus 6:10), men den personen følte at Guds kraft stoppet dette da vi ba. Du må unnskyld meg, for nå går jeg litt i forveien for begivenhetene.

Det er for øvrig veldig interessant å påpeke at i 1994 publiserte Statistical Science Magazine (Volume 9, Number 3) en artikkel som undersøker Equidistant Letter Sequence (ELS) basert på 1. Mosebok i Bibelen. Artikkelen ble skrevet av Doron Witztum, Eliyahu Rips og Yoav Rosenberg. Dette er et av de få vitenskapelige arbeidene som undersøker det som på folkemunne kalles Bibelkodene. Jeg visste ingenting om dette på den tiden, men ønsket å gjøre deg oppmerksom på det, da det virkelig var og er en fantastisk oppdagelse av dybden og nøyaktigheten i Guds ord. La oss fortsette videre til 1995.

Kapittel 12

Fokhol Gård (1995)

Etter en mislykket start på maskiningeniørstudiet ved Høgskolen i Bergen, bestemte jeg meg for å dra til Fokhol Gård, en biologisk-dynamisk gård i Stange i Hedmark. Der jobbet jeg som gårdshjelp i et helt år og fikk sunn mat og godt fysisk arbeid. Jeg var faktisk deres første praktikant som ble værende et helt år, og jeg husker de serverte kjøttkaker til avskjedsmiddagen, noe som var ganske spesielt siden dette ikke var vanlig. Man skulle tro at bønder spiser normale mengder kjøtt, men ikke på Fokhol, i hvert fall ikke i min tid. Driften av denne gården var en del av Steiners filosofi og er en del av en generell «*åndelig*» understrøm i samfunnet som fanger mange tillitsfulle og søkende mennesker. Man tenker på renhet og mindre bruk av sprøytemidler, noe som er positivt, men det det ikke ble snakket høyt om, var at Steiner lærte om en ånd bak det hele, som igjen ikke bekjenner Jesus som Herre og Mester (1. Johannes 4:1) eller forteller at Han ga sitt liv for oss, og heller ikke at vi må gi våre liv gjennom dåpen for å bli født på ny. I populære bøker om «*metafysikk*» vil man også se tale om Gaia eller Moder Jord, noe mange blir fullstendig oppslukt av og blendet av. Guds folk kan ikke identifisere seg som født av jordens ånd, men av Guds Ånd.

På den praktiske siden var gården 960 dekar, og jeg husker de hadde en håndfull traktorer, hvorav Deutz-Fahr var de største og mest tekniske, og jeg trivdes med oppgavene mine så vel som å kjøre traktor. Produksjonen besto av omtrent 90 prosent korn og resten grønnsaker da jeg var der, pluss rundt 12 melkekuer. De var i en overgangsperiode fra konvensjonelt landbruk med mål om både å dyrke mer økologisk og utvide grønnsaksproduksjonen. De drev etter Steiner-metoden, derav biologisk-dynamisk landbruk, men bygget på Steiners «*åndsunivers*».

Jeg bodde i hovedbygningen, som tidligere hadde vært et fattighus for arbeidere som jobbet på gården flere tiår tidligere. Fra øverste etasje der jeg bodde, kan jeg huske at jeg så ut over kornet som vaiet i vinden og speilet dens ferd over jordene. Det var som bølger over landskapet, så det var et syn i seg selv. Man kunne se den dype, svarte jorda komme til syne etter plogen, og det var en vakker, næringsrik jord.

På Fokhol møtte jeg en ung kvinne, Marit, en praktikant som ikke bare var interessert i landbruk, men også det åndelige. Hun kunne sanse når noen hadde dødd i et hus og lignende ting, og det fascinerte meg. Jeg tror mange kristne blir litt avvisende til dette, men like søker like, og det er mange som er kjent med urene ånder og som både sanser og leker med denne delen av ånde verdenen som sådan, både i og utenfor kroppen.

Jeg visste på denne tiden at det åndelige var virkelig og hadde ingen problemer med det; tvert imot ønsket jeg det velkommen. Det jeg ikke forsto, var at urene ånder knytter seg til et menneske gjennom ulike urene aktiviteter og lignende. Det blir som å signere en kontrakt med dem, og det gir dem tilgang til ens liv, noe jeg fikk erfare senere da mine øyne ble åpnet og Gud begynte å sette meg fri. Jeg hadde ellers noen merkelige opplevelser på Fokhol hvor jeg både hørte og følte ting som ikke var naturlig fysiske, men jeg har holdt disse for meg selv inntil nå. Det tjente ikke Gud, så å si, og derfor kan jeg si at det er mange fenomener som er uforklarlige og over fysikkens lover, men det betyr ikke automatisk at de er av Guds Ånd av den grunn. Kjennetegnet på Den Hellige Ånd er renhet og lys (1. Johannes 1:5). Ikke mørke og mystikk.

Jeg vet i dag at et begjær etter materiell velstand og det å søke legemlig nytelse og glede utover det naturlige gjør folk sløve for sannheten (1. Johannes 2:15-16). Sannelig går vi på en smal sti, og bred er veien som fører til fortapelsen. Det min nye venninne ikke fortalte meg på denne tiden, var at hun hadde en slags åndehjelper med seg som fulgte henne, og at dette også skremte henne til en viss grad. Jesus drev som kjent ånder ut av mennesker, og det er behov for det i dag også. At vi vanligvis ikke er vitne til dette, gjør det imidlertid ikke mindre aktuelt. Jeg fikk først vite om dette flere år senere, og at hun var grepet delvis av frykt for dette var og er tydelig.

Kapittel 13

Alternativt Nettverk (1996)

Vi var kommet til 1996, og jeg ble tatt inn på Dillingøy ved Moss for å starte siviltjenesten min. Jeg hadde valgt siviltjeneste fordi jeg ikke ønsket å delta i krig eller ta et annet menneskes liv, og denne overbevisningen satt fast i meg allerede da. Jeg tenkte at jeg var heldig som fikk arbeide med å hjelpe Alternativt Nettverk på Tøyen i Oslo.

VisionWorks AS er et selskap som arrangerer foredrag, messer, kurs og workshops innenfor holistisk tenkning og alternativ spiritualitet, i tillegg til å gi ut magasinet Visjon. Organisasjonen ble stiftet i 1992 av Øyvind Solum og Roald Pettersen under navnet Alternativt Nettverk.

— *Store Norske Leksikon om Alternativt Nettverk*

Alternativt Nettverk arrangerte det som kalles for Alternativmessen rundt omkring i landet. Dette er som en honningkrukke for urene ånder dessverre og de driver med yoga, helbredende steiner, energier, healing, kanalisering og mye mer som er med på å forsterke ens motstand mot Jesus Kristus om enn hvor rart dette kanskje høres ut, men urene ånder avler ikke renhet. Og der er mange nysgjerrige mennesker som blir lurt. Det er mye jeg kunne sagt, men kort fortalt varte engasjementet heldigvis bare noen måneder og jeg var heldig som kom meg ut. Eller for å si det slik: Jeg klarte å få en fin flenge i den ene bilen da jeg var uheldig på Oslo Spektrum og Alternativt Nettverk kastet meg relativt kort tid deretter. Aldri før har jeg levd under verre boforhold eller omstendigheter. Stedet jeg bodde hadde et hull i veggen der rotter eller mus fritt kunne gå inn og ut. Toalettet var så skittent at det overgikk alt jeg hadde sett, og rommene luktet urin. Jeg ble til og med konfrontert av en mann som ville at jeg skulle ha seksuell omgang med ham, noe jeg avskydde. Tennene mine ble heller ikke tatt skikkelig vare på i denne perioden. Det var en lav tid i livet mitt, og frukten av det var ikke god. For en som jobbet tett med dem så var frukten deres tydelig og det gav en bismak i munnen når jeg ser tilbake på dette i dag. Likevel tok jeg ikke noe oppgjør med dette før senere da jeg ikke forstod at ånden bak var den samme som stod bak tankegodset jeg hadde lagt mye av meg selv ned i disse årene.

Kapittel 14

Fagerli Leirskole (1997)

I 1997 fullførte jeg resten av min sivilteneste på Fagerli leirskole i Skurdalen på Geilo, og jeg trivdes svært godt med miljøskiftet. Jeg jobbet også et ekstra halvår der. Jeg hjalp til med alle oppgaver, inkludert aktiviteter som snowboardinstruksjon, å lede fjellturer og skiturer, rengjøring av rom og hjelp på kjøkkenet med å tilberede enkel mat som supper, brød og rundstykker. Leirskolen huset opptil 80 ungdommer i løpet av uken, i tillegg til helgegjestene. Vi brukte en industriell eltemaskin og en stor, flott fransk ovn med damp og presis digital kontroll over steketider og temperaturer. Når jeg hadde kjøkkentjeneste og tilberedte måltider for gjestene, gikk jeg helhjertet inn for arbeidet og fant glede i det, både i kjøkkenoppgavene og i det sosiale ved å betjene gjestene. Kokken lurte på hvordan jeg fikk brødene mine til å heve så mye selv om vi fulgte den samme oppskriften, men hemmeligheten lå i eltingen og behandlingen av deigen; jeg likte også å eksperimentere med ovnsens programmering for å oppnå dette. Hestridning var en annen av mine oppgaver, og jeg lærte barna å strigle og salle opp hestene, samt å måke i stallen – en oppgave som var like ny for meg som for dem, men som likevel var morsom. Jeg bodde i en liten tømmerhytte på tunet hvor jeg måtte bøye meg for å gå inn og knapt kunne stå oppreist innvendig. Det var som å ha det «lunt og godt», tenkte jeg. I løpet av denne tiden tok jeg førerkortet i Gol og fikk truckførerbevis.

Kapittel 15

Mor dør (1998)

Året er nå 1998 og mor dør, bare 48 år gammel, kort tid etter sin siste bursdag. Jeg husker jeg var på besøk hos dem i Knarvik i anledning bursdagen hennes. Den dagen la jeg merke til at lyset i øynene til mor hadde sluknet, noe jeg undret meg over. Like etter bisettelsen er jeg hos mormor i stuen hennes, men mormor er ikke i stuen selv. Det er da min stefar ber meg om å signere på at jeg fraskriver meg ethvert krav på arv. Han spurte ikke brødrene mine—bare meg. Jeg tror han så meg som en trussel, som den eldste. Han sa at de hadde *brukt opp alle pengene* og at en av onklene mine, slik han fremstilte det, var enig med ham i dette. Det er tydelig at han krever oss til ansvar for mors sykdom og ikke selv tar til seg sitt eget ansvar oppi dette. Med et tvunget pennestrøk strøk han ut arven vår. Min stefar giftet seg senere på nytt, og hans nye kone fikk sin andel av huset. Men jeg og min bror Tom fikk ingenting av det mor hadde brakt inn i ekteskapet. Han tok det fra oss. Jeg tror Lars Erik blir hans eneste arving. Mor og tante fikk heller ikke tomt på Ask av sin far mens de tre brødrene ble tildelt hver sin tomt, så det som nå tok sted er i grunn som en tradisjon i familien. (Når mormor Jenny Gjertine dør i 2025 så er mors andel av arven kun lommepenger - ingen gård, ingen eiendom, ingenting - som så deles på hennes tre sønner og betyr i praksis ingenting.) Dette er ikke representativt for hvem Gud er! Bare Gud kan forvandle et hjerte av stein til et hjerte av kjøtt. Der kommer en dag der hver enkelt av oss skal stå tilrette for Gud og svare for våre gjerninger.

Arbeidet mitt på Fagerli Leirskole slutter også dette året og det er også på denne tiden av mitt liv at jeg finner Urantia-boken på over 2000 sider i en bokhandel i Oslo som fanget oppmerksomheten min de neste 10 årene. Den var full av intrikate forklaringer på hva som liksom var menneskets opphav og om en falsk Jesus. Boken er et solid stykke arbeid, men for den som graver dypt nok og følger sporene der de leder så ser man at dette er et falskneri av sannheten, noe jeg også fant ut til slutt gjennom grundig studie av dets opprinnelse. Den var kanaliseringsmateriale hvis sanne opprinnelse man hadde prøvd å skjule. Jeg var selv fanget i dens grep og deltok fra tid til annen i en studiegruppe i Oslo. Jeg var intenst opptatt av dens innhold og det vistes godt, noe lederen i gruppen tydeligvis satt pris på.

I slutten av 1998 er jeg tilbake til Knarvik utenfor Bergen. Mor er nettopp bisatt og hverdagene består i å takle sorgen og å prøve å finne seg arbeid. Jeg jobbet noen måneder for Manpower i Bergen, blant annet på Hansa på Kokstad og senere på lageret til Solberg Dekk på Toppe i Åsane. Jeg ble tilbudt fast stilling på Solberg Dekk da de var fornøyd med arbeidet mitt men valgte å begynne på Knarvik Senter som vaktmester assistent. Vår

stefar var som vanlig opptatt av arbeidet sitt og det var klart at han slet med sorg men jeg så ikke at han oppsøkte hjelp for å få det bearbeidet, selv om det var tydelig at han burde gjort det. Han tok likevel vare på oss på en måte og det er jeg takknemlig for. Jeg forstod at hodet mitt fremdeles ikke fungerte godt og for å utfordre meg selv ønsket jeg å ta videre utdanning. Jeg måtte først forbedre karakterene mine i matte og fysikk da jeg bestemte meg for å begynne på utdannelsen som teleteknikk ingeniør. Det jeg ikke har fortalt er at håret var helt ned til rumpen på denne tiden da jeg hadde latt det vokse fritt de siste årene, til min mors fortvilelse. Hun var opprinnelig frisør og hadde mot slutten av sitt yrkesliv jobbet på "Solei Frisørsalong" oppe ved Haukeland Sykehus. At sønnen hennes lot håret vokse var ikke etter hennes ønske, men hun tok det fint likevel. Da tenkte jeg at nå som jeg skal begynne på forkurs til ingeniør høyskole er det greit å se litt skarp ut. Eksperimentet mitt hadde vart lenge nok tenkte jeg. Frisøren som klippet meg, en mann, virket oppriktig lei seg når han kuttet lengdene mine, men for meg var det en lettelse å endelig gi slipp på det og kunne sove uten at det la seg over ansiktet om natten når jeg snudde meg. Det var ellers en artig opplevelse å lære å flette seg selv, så helt forgjeves var det ikke. Den dag i dag lager jeg gjerne enkle fletter på min kommende kone eller jentene mine.

Kapittel 16

Polyteknisk Institutt (1999)

Det er 1999, og jeg tar blant annet opp igjen matematikk, fysikk og kjemi ved Polyteknisk Institutt i Bergen og får gode karakterer. Unntaket er tysk, som jeg fortsatt ikke mestrer, selv om det kanskje skyldes mer mangel på interesse. Dette året blir jeg også kjent med Petter Arild Heitman, som også tar forkurs for ingeniørstudier.

Kapittel 17

HIA Grimstad (2000)

Etter å ha fullført skoleåret ved Ingeniørhøgskolen i Bergen, reiste Petter og jeg sammen til Høgskolen i Agder i Grimstad og begynte på telekommunikasjonsingeniør-studiet der. Jeg fikk også en god studiekamerat der, Richard Paulsen. Det var da jeg begynte å forstå at programmering og systemutvikling var felt jeg hadde et visst anlegg for og likte svært godt (1. Peter 4:10). Karakterene mine gjenspeilet dette.

Det var nå 2001, og jeg ble snart leder for studentrådet ved høgskolen. **Tidlig i 2002** flyttet jeg også inn sammen med fire eller fem enslige mindreårige asylsøkere fra Sri Lanka på oppdrag fra kommunen. Jeg fungerte som deres verge i Grimstad samtidig som jeg studerte, så det var en hyggelig, men hektisk tid. Blant annet tok jeg dem med på turer til både Bergen og Trondheim, noe som ble satt stor pris på. Jeg fikk en utmerket attest for arbeidet mitt der, men sannheten var at jeg fortsatt ikke var helt god i hodet og til tider likte å kjøre i høye hastigheter.

Kapittel 18

NTNU Trondheim (2003)

I april 2003 møtte jeg min fremtidige kone, som er fra Trøndelag, mens jeg fullførte diplomoppgaven min i Grimstad. Vi mottok en pris for beste diplom det året. Det må sies at de to studentene jeg samarbeidet med var dyktige, virkelig. Så gode studiekamerater bidro betydelig til at det gikk så bra som det gjorde på Høgskolen i Grimstad. I tillegg fungerte jeg som leder for Studentrådet i omtrent to år og satt i Høgskolestyret for samme periode. Dette ble tilsynelatende verdsatt av det administrative personalet og andre studenter, da jeg var en av tre ved høgskolen som mottok en utmerkelse for mitt studentarbeid. Jeg tok ellers også initiativ til å lobbyere overfor Høgskolestyret for gjeninnføring av avslutningsseremonien, som skolen hadde avvirket flere år tidligere. Så dette året ble det avslutning for alle studentene slik det sømmet seg å være.

Høsten 2003 flyttet jeg til Trondheim for å begynne på en mastergrad i kommunikasjonsteknologi ved NTNU.

På denne tiden bodde jeg på Falkenborg Studentby på Lade, ikke så langt fra Trondheim sentrum i grunn. **I 2004 tilbød jeg meg først å bygge og deretter drifte eierens nettverk** med 200 nettverkspunkter. Dette var på eget initiativ og med min egen plan for installasjon, utstyr og oppsett. Da jeg bestilte utstyret, kommenterte salgsrepresentanten i Telenor-butikken at det var uvanlig å se en privatperson stå bak en installasjon av denne størrelsen. Noe som jo var litt morro å høre. Vi brukte ellers 10 kilometer nettverkskabel på prosjektet og det meste ordnet seg praktisk underveis. Jeg husker det bråkte fælt da vi boret oss gjennom betongdekkene i to nivåer for å kunne legge kabel ned i etasjene fra loftet, men da jeg hadde ordnet meg sommerjobb med noe jeg likte holde på med så var jeg i grunn særs fornøyd. Eieren av Falkenborg Studentby var også tydelig glad for det vi hadde utrettet med hjelp fra vaktmesteren og en ungdom, barnebarnet hans, og han solgte komplekset kort tid etterpå.

Kapittel 19

Oslo (2005)

I 2005 fullførte jeg mastergraden ved NTNU, samtidig som jeg flyttet til Jar i Bærum, Oslo, og begynte i Software Innovation som trainee og programvareutvikler. Det vil si, jeg jobbet samtidig som jeg fullførte masteren. Jeg giftet meg i 2005, rett etter at jeg hadde levert min masteroppgave; dette markerte slutten på flere måneder med opptil 16 timers arbeidsdager, der jeg balanserte studier og yrkeskarriere samtidig. Ved utgangen av 2007 slo vi oss ned på Lindeberg på Kløfta, hvor jeg begynte i Element Logic i samme rolle. Vi bodde i Mohagen 2 borettslag, hvor jeg ble styreleder og ledet borettslaget i et søksmål mot utbyggeren. Det var en tøff tid for oss, men vi kom oss gjennom det relativt bra.

Kapittel 20

Frelsen banker på (2008)

I 2007 flyttet vi videre til Torvikbukt kort tid etter at vi fikk vårt første barn. Min kone ønsket å bo litt i nærheten av sin bestevenninne en tid og jeg fant ikke roen til å jobbe som utvikler hos Element Logic. Deretter gikk jeg over til å arbeide på hjemmekontor for Element Logic med ansvar for support mot Skandinavia samtidig som jeg var med på å bygge opp en ny bedrift sammen med en av min lillebrors barndomsvenner. Dette året fikk vi Olivia og etter noen utfordrende måneder med sykdom og medisinerings begynte ting å ordne seg. Vi bodde åtte måneder i Torvikbukt og flyttet derfra til Frekhaug utenfor Bergen, nærmere bestemt Fosse, hvor vi kjøpte hus i august 2008. Ikke så lenge etterpå fikk jeg en drøm til frelsen som skulle komme og jeg fikk kjenne en forsmak på gleden i Kristus.

Jeg går i en korridor med masse dører og jeg kjenner meg litt rådvill med tanke på hvilken dør som er den riktige for livet. Og da kommer der en liten gruppe mennesker som viser meg hvilken dør som er den rette. Jeg går så gjennom og kommer ut i et enormt stort luftig rom som er så høyt at man ikke kan se enden på det, hverken den ene eller andre siden, heller ikke ser jeg noe tak over meg. På høyre siden ser jeg en glassvegg som strekker seg så høyt og langt øyet kan se og foran meg er et hav av krystall man kan gå oppå. Og ut fra under dette kommer der figurer lik statuer, levende men samtidig ikke levende, opp gjennom overflaten uten at det knuser og fryser til i forskjellige stillinger. De var som levende kunst til glede for dem som var der, litt som inspirerende kunst er for sansene. Når de hadde kommet fullt opp stivnet de til i forskjellige positurer før de senere gikk rolig ned igjen. Langt unna foran meg ser jeg et slags fjell hvor kuer gresset oppetter fjellsiden og mennesker sitte nedenfor ved bord i grupper, kanskje drikker de kaffi og pludrer, men det ser ihvertfall ut som de nyter dagen. Jeg kjenner en fantastisk frihet og glede når jeg våkner opp og gleder meg stort over drømmen, selv om jeg på det tidspunktet ikke forstår hva dette var og hvorfor. Men gleden var til å føle og ta på.

— *Drøm til frelse*

Jeg forstod ikke på dette tidspunktet at drømmen var et bilde på frelsen som skulle komme. Og at det er nå ting er i ferd med å forandre seg. Vi har kommet til den perioden

av mitt liv som jo er årsaken til at jeg faktisk kan sitte her i dag, utfridd og satt fri av Gud til å leve et liv under den nye pakten med Jesus. Ikke separat fra ham og i min egen kraft til frelse. Der jeg før var hovmodig og stolt i mitt indre vet jeg i dag at jeg i meg selv er ingenting, men at med Gud er alt mulig for den som tror (Markus 9:23):

Hebreerne 10:16-31, NB2026 · Dette er den pakt som jeg vil opprette med dem etter de dager, sier Herren: Jeg vil gi mine lover i deres hjerter, og på deres sinn vil jeg skrive dem. Og deres synder og deres lovløse gjerninger vil jeg aldri mer komme i hu. Men der det er forlatelse for disse, er det ikke lenger noe offer for synd. Da vi altså, brødre, har frimodighet til inngangen til helligdommen ved Jesu blod, som han har innviet for oss som en ny og levende vei gjennom forhenget, det er hans kjød. og en stor prest over Guds hus, La oss tre fram med et sant hjerte i troens fulle visshet, med hjertene bestenket fra en ond samvittighet og legemet badet i rent vann. La oss holde urokkelig fast ved håpets bekjennelse, for trofast er han som ga løftet. Og la oss gi akt på hverandre, så vi oppgløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger. og ikke forlate vår egen forsamling, slik noen har for skikk, men formane hverandre, og det så mye mer som dere ser dagen nærme seg. For hvis vi synder med vilje etter å ha mottatt sannhetens erkjennelse, gjenstår det ikke lenger noe offer for synder. men en forferdelig forventning om dom og en ildens nidkjærhet som skal fortære motstanderne. Den som forkaster Mose lov, dør uten barmhjertighet på to eller tre vitners ord. Hvor mye verre straff tror dere da den skal anses verdig til, som har trampet Guds Sønn under fot og ansett paktens blod, som han ble helliget ved, for urent, og har hånet nådens Ånd? For vi kjenner ham som har sagt: «Hevnen hører meg til, jeg vil gjengjelde, sier Herren.» Og igjen: «Herren skal dømme sitt folk.» Det er fryktelig å falle i den levende Guds hender.

Vi har kommet til 2008 og livet mitt kommer til å endre seg fullstendig. Min kone og jeg begynte å gå på møter hos Kristent Fellesskap Nordhordland. Møtene var i en gymsal i Knarvik og vi tenkte at det var stedet vi skulle velsigne den første datteren vår Olivia, ikke døpe henne. Da vi begynte å gå i denne menigheten opplevde jeg en glede når vi sang og de troende var åpne og hjertelige mot oss. Jeg kjente meg hjemme og hadde fred for å være der, selv om jeg i tankene var hovmodig endog (Ordspråkene 16:18) og tenkte at jeg hadde *mer kunnskap* om det åndelige enn de rundt meg da jeg i flere år hadde lest mye om det overnaturlige og selv hadde erfart noe av dette. På dette tidspunktet var jeg også bundet opp til det satan hadde av planer for livet mitt. Heldigvis tok de imot oss med åpne armer og dette igjen gjorde at Den Hellige Ånd kunne starte å arbeide med meg.

Kort tid etter at vi begynte å gå i Kristent Fellesskap Nordhordland kom en evangelist fra Bergen på besøk. Etter talen kom han bort til meg og spurte hvem jeg var og om jeg hadde lyst til å ta imot Jesus som Herre og Mester i mitt liv. Jeg ble overrasket over ordvalget hans, men sa ja til å ta imot Jesus uten å på noen måte forstå hva jeg sa ja til. Han sa så til meg: Gjenta disse ordene! Og der og da mens jeg bekjente Jesus som Herre og mester i mitt liv (Romerne 10:9-10), takket Ham for at Han gav sitt liv for meg og for Hans nåde så fikk jeg et syn av min nye ånd gitt av Gud.

I et syn står jeg i bunnen av et stort hvitt egg, ganske mye høyere enn meg selv. Jeg ser opp og konstaterer raskt at egget ikke er laget av menneskehen-
der, men kan beskrives som et levende organisk materiale mer enn noe an-
net. Inn fra utsiden av egget kommer det et mykt lys som opplyser innsiden
av egget. Og jeg kjente at alt var som rent, ikke noe rot, ingenting, bare meg.
Det var som om alt rotet mitt var tatt bort for en kort stund. Jeg var sjokkert
men jeg kjente en helt spesiell fred inni meg ulikt noe annet, akkurat som
evangelisten sa til meg.

— *Synet jeg fikk da jeg tok imot Jesus*

Evangelisten fortalte og bekreftet for meg at jeg skulle oppleve en fred som jeg ikke hadde opplevd tidligere og at denne freden kom til å forsvinne når jeg ble døpt, noe jeg selvsagt undret meg over. Samtidig som dette skjedde rant tårene nedover kinnene. Min kone sa hun ikke kjente meg igjen de neste dagene. Det som også skjedde når vi kjørte fra samlingen den dagen var at jeg hørte Den Hellige Ånd tale svært direkte til meg med en sterk advarsel om å tale liv og ikke død (Ordspråkene 18:21). Den Hellige Ånd kunngjorde for meg at jeg måtte vokte mine ord og velge mine utsagn med omhu (Jakob 3:6). Og det er viktig å ta til seg at Den Hellige Ånd kjenner oss inngående både i nuet og profetisk for fremtiden. Jeg ser tilbake og forstår nå at denne opplevelsen var en nøkkel for mitt kall og er enormt viktig å jobbe aktivt med for å stå imot skuffelser, sorg og annet negativt skal ta rot i ens hjerte. Det betyr ikke at jeg alltid har klart å tale i henhold til det Den Hellige Ånd gir meg, men vi er kalt til å være fredselskende og dele sannheten, ikke spre ødeleggelse og død hverken med handling eller ord.

Når jeg tok imot Jesus fikk jeg for første gangen i mitt liv et syn fra Gud. Med tanke på den statistiske signifikansen av en slik førstegangsopplevelse fordelt på min levetid med mine 33 år og totalt over 11 tusen dager så har jeg to ord til dem som prøver å benekte de troendes opplevelser fra Gud: **vantro og mistenkeliggjøring.**

Og i den prosessen som nå starter så ser jeg at Gud **formaner** oss troende, De Hellige, til å fortsette å gå med Ham og ikke snu tilbake til verden med dens sensualitet, begjær og mystikk.

2. Peter 2:1-22, NB2026 · Men det stod også fram falske profeter blant folket, slik det også blant dere skal komme falske lærere. De skal i smug føre inn ødeleggende vranglære og endog fornekte den Herre som kjøpte dem, og slik føre en brå undergang over seg selv. Og mange skal følge dem i deres utskeielser, og for deres skyld skal sannhetens vei bli spottet. Og i sin grådighet skal de utnytte dere med oppdiktete ord. Men dommen over dem har fra gammel tid ikke vært uvirksom, og deres undergang slumrer ikke. For når Gud ikke sparte engler da de syndet, men styrtet dem ned i avgrunnen (Tartaros) og overga dem til mørkets lenker for å holdes i varetekt til dommen, og når han ikke sparte den gamle verden, men bevarte Noah, rettferdighetens forkynner, som den åttende, da han førte vannflommen over de ugudeliges verden; og når han la byene Sodoma og Gomorra i aske og dømte dem til undergang, og satte dem til et advarende eksempel for dem som siden ville leve ugudelig; og når han fridde ut den rettferdige Lot, som led under de lovløses skamløse ferd – for denne rettferdige mannen som bodde blant dem, pintes dag etter dag i sin rettferdige sjel ved de lovløse gjerningene han så og hørte – så vet Herren å fri de gudfryktige ut av prøvelser, men å holde de urettferdige i varetekt under straff til dommens dag, og særlig dem som følger kjødet i uren lyst og forakter herredømme. Frekke og selvrådige som de er, skjelver de ikke for å spotte høye makter, mens engler, som er større i styrke og makt, ikke fremfører noen spottende dom mot dem for Herren. Men disse, som ufornuftige dyr, av naturen født til å fanges og forgå, spotter det de ikke kjenner, og skal også gå til grunne i sitt eget forfall, og få urettferdighetens lønn. De regner det som en nytelse å frátse ved høylys dag. De er skamflekker og lyter, og fråtser i sine egne bedrag når de holder gilde med dere. De har øyne fulle av ekteskapsbrudd og umettelige på synd; de forlokker ubefestede sjeler, og de har et hjerte oppøvd i grådighet. Forbannelsens barn er de! De har forlatt den rette vei og faret vill; de har fulgt veien til Bileam, Bosors sønn, han som elsket urettferdighetens lønn, men han ble refset for sin egen overtredelse: et stumt trekkdyr talte med menneskerøst og hindret profetens vanvidd. Disse er kilder uten vann, skyer som drives av stormvind; for dem er det dypeste mørke bevart til evig tid. For med skrytende, tomme ord forlokker de – ved kjødets lyster og utskeielser – dem som så vidt har flyktet fra dem som lever i villfarelse. De lover dem frihet, men selv er de slaver av forfallet. For det en ligger under for, det er en også blitt slave av. For om de har flyktet fra verdens urenheter ved å ha lært Herren og frelseren Jesus Kristus å kjenne, og så igjen lar seg vikle inn i den og blir overvunnet, da er det siste blitt verre for dem enn det første. For det hadde vært bedre for dem om de aldri hadde kjent rettferdighetens vei, enn at de kjente den og så vendte seg bort fra det hellige bud som ble overgitt dem. Det er

gått dem som det sanne ordtaket sier: «Hunden vender tilbake til sitt eget spy», og: «Den vaskede purken velter seg i søla».

I ettertid forstår jeg at fra denne dagen av skulle jeg komme under Gud Den Allmektiges vinger (Salme 91:4), min utfrier og frelser, min skaper.

Salme 18:1-10, NB2026 · Til sangmesteren. Av Herrens tjener David, som talte denne sangens ord til Herren den dagen da Herren utfridde ham fra alle hans fienders hånd og fra Sauls hånd. Og han sa: Jeg har deg inderlig kjær, Herre, min styrke. Herren er min klippe og min festning og min befrier; min Gud, min klippe som jeg tar tilflukt i, mitt skjold og mitt frelses horn, min borg. Jeg påkaller den Høylovede, Herren, og blir frelst fra mine fiender. Dødens rep omspente meg, og fordervelsens strømmer forferdet meg. Dødsrikets rep omga meg, dødens snarer møtte meg. I min trengsel påkalte jeg Herren, og til min Gud ropte jeg om hjelp. Han hørte min røst fra sitt tempel; mitt rop kom fram for ham, inn i hans ører. Da rystet og skalv jorden, og fjellenes grunnvoller bevet; de rystet, for hans vrede var opptent. Røyk steg opp fra hans nese, og fortærende ild fra hans munn; glør brant ut fra ham. Han bøyde himmelen og steg ned, og det var tykt mørke under hans føtter.

På tross av dette så skulle det ta meg syv år før jeg kom til fred med hva som faktisk skjedde denne dagen og forståelsen av at jeg ikke var sprø. Jeg tenker tilbake til da jeg sto inne i egget der Gud selv bar vitne for meg om min nye ånd gitt fra Ham. Dette var bare noen dager før dåpen fant sted hvor Oddmund Solheim, min gode bror, førte meg ned i vannet.

Og Skriften har et eget ord for hva et egg er til. Helt i begynnelsen står det at «*Guds Ånd svedde over vannene*» (Første Mosebok 1:2) — det hebraiske rachaph רָחַף^{H7363}, å sveve, å vibrere, å **ruge**, slik en fugl ruger over eggene sine. Ordet står bare tre ganger i hele Skriften, og bare én gang til i Moseloven — om ørnen: «*Som en ørn vekker sitt rede og svever over sine unger, slik bredte han ut sine vinger, tok ham og bar ham på sine slagfjær*» (Femte Mosebok 32:11). Det var det som skjedde med meg der inne. Alt rotet var tatt bort, lyset kom inn utenfra, og jeg sto i noe levende. Jeg ble ruget over. Ikke fløyet ennå. Bare dekket, og bevart.

Og dette svarer på det som undret meg mest. Evangelisten sa at freden kom til å forsvinne når jeg ble døpt — og det gjorde den, og i årevis regnet jeg det som et tap. Men les ørneverset en gang til: før hun i det hele tatt bærer dem på vingene sine, **vekker hun sitt rede**. Hun bryter opp den samme tryggheten hun selv har bygd, for at det hun har ruget over skal lære å fly — og hun blir værende under for å ta imot. Et egg er ikke et hus. Det er ikke til å bo i; det er til å komme ut av. Noen få dager senere gikk jeg ned i vannet, og

det var klekkingen. Freden som forsvant var ikke Gud som trakk seg unna; det var redet som ble vekket. Herren sa det samme om sitt eget nærvær: «*Kan vel brudesvennene sørge så lenge brudgommen er hos dem? Men det skal komme dager da brudgommen blir tatt fra dem*» (Matteus 9:15) — en dekket tid, gitt for en stund, og så vandringen. Og vingene selv forsvant aldri: «*Med sine vingefjær dekker han deg, og under hans vinger søker du tilflukt*» (Salme 91:4).

Johannes 3:3-5, NB2026 · Jesus svarte og sa til ham: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» Nikodemus sier til ham: «Hvordan kan et menneske bli født når han er gammel? Kan han vel for andre gang komme inn i sin mors liv og bli født?» Jesus svarte: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.»

Den greske teksten viser hva norsken sløver ut. Ordet Jesus bruker for «på ny» — *anōthen* (G509) — bærer to betydninger: «ovenfra» og «på nytt». Nikodemus hører bare «på nytt» og spør om mors liv; Jesus mener først og fremst «ovenfra». Verbet «bli født» er *gennēthē* (G1080) i **aorist passiv** — en gresk form som beskriver en avsluttet hendelse som blir gjort *med* subjektet, ikke noe det selv frembringer. I vers 8 går Jesus over til **perfektum** — en gresk form for en avsluttet fortidshandling hvis resultat fortsatt består — og sier *gegenēmenos* (G1080), «den som er født og forblir født av Ånden». Erfaringen lever i det vedvarende livet som følger etter, ikke selve fødselsøyeblikket. Og verbet Jesus bruker mot Nikodemus i vers 10 er *ginōskō* (G1097), som greske leksika oversetter med *å kjenne ved observasjon og erfaring*, til forskjell fra *oida* (G1492), *å kjenne ved refleksjon*. Nikodemus hadde refleksjonen. Han manglet erfaringen.

Johannes avgjør selv hvilken halvdel av *anōthen* som bærer vekten, ved å bruke det samme ordet tre ganger til der bare den ene betydningen kan stå. «*Han som kommer ovenfra [anōthen], er over alle*» (Johannes 3:31) — senere i det samme kapittelet. Pilatus får høre at han ikke hadde noen makt over Jesus «*hvis den ikke var gitt deg ovenfra [anōthen]*» (Johannes 19:11). Og soldatene ved korset kaster lodd om kjortelen som var «*vevd i ett stykke ovenfra [anōthen]*» (Johannes 19:23). Samme ord, tre vitner — og ikke ett av dem kan bety *på ny*. Nikodemus grep etter betydningen nærmest bakken; Johannes-evangeliet strekker seg oppover. Og legg merke til hvor ordet velger å ende: De to siste gangene det opptrer, står det ved korset. Pilatus' lånte makt er *ovenfra* — og kjortelen soldatene ikke ville rive i stykker, er *vevd ovenfra*, sømløs, uten ett menneskesting i seg. Ordet for den nye fødselen henger ved korsfestelsen, nettopp der Jesus fortalte Nikodemus at fødselen skulle vinnes da Menneskesønnen ble løftet opp (Johannes 3:14-15) — og selv klesplagget forkynner det: Det som kommer ovenfra, er *vevd helt, «ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud*» (Johannes 1:13).

Årene opp mot 2012 hadde jeg sterke opplevelser i ånden men hodet mitt forstod ikke det som skjedde. Det som også opplevdes som skremmende var at når jeg ble født på ny så ble mine øyne åpnet og jeg begynte å se menneskelignende skapninger på rommet vårt om natten (Efeserne 6:12). Og det blir jo ikke vanligvis snakket om slike ting i kirken, men tilfeldigvis overhørte jeg en samtale mellom to stykk en dag etter søndagsmøtet. Samtalen gikk kort oppsummert ut på at mor, i sammen med sin datter på rundt 3 år, hadde opplevd å se en mann stå ved sengen om natten. Det var en litt skremmende opplevelse, men på dagen derpå hadde hun slått det hele ifra seg og tenkte det måtte ha vært en drøm. Og det som skjer er at datteren nå spør moren hvilken mann som hadde stått på rommet den natten. Det gikk opp for meg at dersom de kunne oppleve slike ting og hadde vitne på det så var mine egne opplevelser kanskje ikke nødvendigvis oppspinn eller bare drømmer. Det igjen gav meg en nøkkel til å begynne forstå at det var en kamp som faktisk tok sted om min vei i livet videre. Vi som Guds menighet må være bevisst i å prøve ta vare på og samtidig utruste våre egne til å ta et oppgjør med fortiden og fullt ut omfavne Guds ånd og Den Hellige Ånds ledelse når vi blir født på ny (Romerne 8:14). Vi må lære å disiplinere våre tanker og vårt sinn (2 Korinter 10:5). Bare slik kan Guds legeme på jord tåle påkjennningene når stormen raser og tøyningene truer med å ryke. Samhold, i ord og i handling. Kirken har solgt sitt arvesølv i så måte da de klipper og limer i Guds ord. Resultatet er at vi kaster velsignelsene Gud har for oss og at Guds folk dør for mangel på kunnskap (Hosea 4:6). Menighetene tørker inn og den yngre generasjonen forsvinner fra samlingene fordi vi ikke går med Den Hellige Ånd og nådegavene Han gir oss. Guds ånd kan ikke fungere i en menighet som ikke er levende og åpen for Guds ledelse (1 Tesalonikerne 5:19).

Uansett, selv om jeg ikke hadde kristne brødre i menigheten som snakket så mye om disse tingene så var fellesskapet fantastisk og jeg stortrivdes. Det betyr ikke at der ikke var utfordringer, men slik er det alltid. Det var en prosess å komme seg ut av fortidens grep. Vår kropp er ikke som ånden, født ut av mors mage men må fødes av Guds ånd. Sinn og hode med tankegods blir ikke automatisk født på ny, men ved å være trofast og gå i menigheten og fellesskapet transformeres vi steg for steg (2 Korinter 3:18), selv om det ikke alltid er like lett.

Romerne 12:1, NB2026 · Jeg formaner dere altså, brødre, ved Guds barmhjertighet, til å fremstille deres legemer som et levende, hellig offer, velbehagelig for Gud – dette er deres åndelige gudstjeneste.

Bibelen er likevel en bok, uansett hvor velsignet den er så kommer ikke livet i fra boken men direkte fra Guds ånd (2 Korinter 3:6). Han har gitt oss sitt ord i Bibelen for å veilede og hjelpe oss, men selve livet er i fra Ham alene, Kristus i oss og Gud i Ham (Kollosserne 3:4), grunnfestet i troen. Jesus selv advarte oss med alvor: de som forkaster Ham

vil gå bort til evig straff (Matteus 25:46) og bli straffet med evig fortapelse borte fra Herrens ansikt (2 Tessalonikerne 1:9).

Galaterne 2:19-21, NB2026 · For jeg døde gjennom loven for loven, for at jeg skal leve for Gud. Jeg er korsfestet med Kristus; det er ikke lenger jeg som lever, men Kristus lever i meg. Det livet jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og ga seg selv for meg. Jeg forkaster ikke Guds nåde; for hvis rettferdighet kommer ved loven, da døde Kristus forgjeves.

Det som dog er fantastisk er at Hans ord aldri vil motsi seg selv (Salme 119:160) og at vi kan studere og teste ordet for å se om det er godt og riktig. Hvis Far først har sagt noe så er Han tro mot sitt ord, fortid som fremtid. Og hvis det holder vann så vil ordet skjelne løgn fra sannhet og bli et verktøy for oss om vi omfavner det.

Hebreerne 4:12-13, NB2026 · For Guds ord er levende og kraftig, og skarpere enn noe tveegget sverd. Det trenger igjennom helt til det skiller sjel og ånd, ledd og marg, og dømmer hjertets tanker og hensikter. Og ingen skapning er skjult for hans åsyn, men alt er nakent og blottlagt for hans øyne, ham som vi skal stå til regnskap overfor.

Transformasjonen etter den nye fødselen er for vårt sinn med følelser og gammelt tankegods. Det vi har tilegnet oss før vi ble født på ny må avlæres i mange tilfeller. Kunnskap som kjemper mot Gud er ikke av det gode og åndens ledelse er livsnødvendig om man skal fungere og gå med Guds ånd:

Galaterne 5:16-26, NB2026 · Men jeg sier: Vandre i Ånden, så skal dere slett ikke fullbyrde kjødets begjær. For kjødet begjærer imot Ånden, og Ånden imot kjødet. Disse står hverandre imot, så dere ikke gjør det dere vil. Men dersom dere ledes av Ånden, er dere ikke under loven. Men kjødets gjerninger er åpenbare, slike som: ekteskapsbrudd, utukt, urenhet, skamløshet, avgudsdyrkelse, trolldom, fiendskap, kiv, sjalusi, vrede, selvhevdelse, splittelser, partier, misunnelse, mord, drukkenskap, svir og annet slikt; om dette sier jeg dere på forhånd, slik jeg også før har sagt, at de som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike. Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet. Saktmodighet, selvbeherskelse; mot slike er loven ikke. Men de som hører Kristus til, har korsfestet kjødet med dets lidenskaper og begjær. Hvis vi lever ved Ånden, la oss da også vandre i Ånden. La oss ikke bli lystne på tom ære, så vi egger hverandre og misunner hverandre.

Og gjennom kunnskapen og erfaringen med Gud så går vi steg for steg om man er villig til å legge ned sitt eget i bytte mot det Gud har for oss. Dette er ikke alltid enkelt, men riktig:

Hebreerne 12:1-17, NB2026 · Derfor, da også vi har så stor en sky av vitner omkring oss, la oss legge av enhver byrde og synden som så lett omklamrer oss, og med utholdenhet løpe i den kampen som ligger foran oss. idet vi ser hen til troens opphavsmann og fullender, Jesus, han som for den gleden som lå foran ham, utholdt korset og ringeaktet skammen, og som nå har satt seg på høyre side av Guds trone. For tenk på ham som har holdt ut en slik motstand fra syndere mot seg selv, så dere ikke blir trette og mister motet i deres sjeler. Ennå har dere ikke gjort motstand til blods i kampen mot synden. Og dere har glemt den formaningen som taler til dere som til sønner: Min sønn, akt ikke Herrens tuktt ringe, og mist ikke motet når du blir refset av ham. For den Herren elsker, tukter han, og han hudstryker hver sønn han tar til seg. Hold ut for oppdragelsens skyld; Gud behandler dere som sønner. For hvilken sønn er det som en far ikke tukter? Men hvis dere er uten tuktt, som alle har fått del i, da er dere uekte barn og ikke sønner. Dessuten: Våre kjødelige fedre hadde vi som oppdragere, og vi viste dem ærefrykt. Skal vi da ikke mye mer underordne oss under åndenes Far og leve? For de tuktet oss for noen få dager etter sitt tykke, men han gjør det til vårt gagn, for at vi skal få del i hans hellighet. All tuktt, mens den står på, synes ikke å være til glede, men til sorg; men siden gir den en fredelig frukt av rettferdighet til dem som er blitt oppøvd ved den. Derfor, rett opp de hengende hendene og de lammede knærne. Og gjør rette spor for føttene deres, så det halte ikke vris ut av ledd, men heller blir leget. Jag etter fred med alle, og etter helliggjørelse, for uten den skal ingen se Herren. Se til at ingen går glipp av Guds nåde, at ingen bitter rot skyter opp og volder skade, og mange blir smittet ved den. at ikke noen er utuktig eller vanhellig som Esau, han som for ett eneste måltid solgte sin førstefødselsrett. For dere vet at han også senere, da han ville arve velsignelsen, ble forkastet; for han fant ikke rom for omvendelse, enda han søkte den med tårer.

Jeg forstår nå i etterkant at selv om jeg ble født av ånd i 2008 så begynte Far i Himme-
len å avlære det jeg hadde tatt til meg av vranglære gjennom livet. Og dette tok også sted
gjennom Hans ord i Kristent Fellesskap Nordhordland. Jeg ble tatt med i husfellesskapet
deres og i menigheten, men problemet var at hodet mitt var fullt av liksom-kunnskap
som talte rett imot Gud og jeg delte dette aktivt med folk rundt meg. Selv da var jeg en
evangelist, ser jeg nå i ettertid. Det høres kanskje merkelig ut, men jeg hadde en virkelig-
het i hodet mitt og en knytning til det urene som ikke hang i sammen med den nye ånden

Gud hadde gitt meg (Kolosserne 2:8). Og av erfaring ser jeg at kropp og ånd kan snakke i mot hverandre selv for den som er født på ny (Galaterne 5:17).

Kapittel 21

Frekhaug (2009)

Innen 2009 hadde en lokal mann tatt kontakt med oss. Han bodde i nærheten av oss på Fosse på Frekhaug, og var en fargerik, initiativrik person som var politisk dyktig. Han tilbød seg å kjøpe land fra oss som på det tidspunktet var regulert som et landbruks-, natur- og friluftsområde (LNF). Han ønsket å omregulere ett av våre 3,2 dekar til boligformål, og tilbød seg å dekke alle utgifter og kjøpe tomten dersom han fikk byggetillatelse. Jeg nevner dette nå fordi jeg vil komme tilbake til det senere i dette brevet. Hvis jeg husker riktig, var det opprinnelige tilbudet hans på omtrent 350 000 norske kroner, men jeg vil utdype dette i avsnittet for 2013. Jeg nevner det her ettersom denne hendelsen ble en viktig økonomisk faktor fremover.

Kapittel 22

Kristent fellesskap (2010)

Året 2010 markerte midtpunktet i de vanskelige årene ved starten av mitt nye liv. Det var ikke lett for lederne i menigheten min å se meg aktivt dele et budskap som talte imot evangeliet, samtidig som ånden i mitt indre vitnet om et nytt liv (1 Peter 5:8). Til slutt kom jeg til et punkt hvor jeg ble bedt om å velge vei.

Jeg husker en av de eldste i menigheten, *Morten Gundersen*, senere fortalte meg at de hadde sørget for at noen ba for meg og familien min over en lengre periode, da han forsto at jeg gjennomgikk en indre kamp. Når jeg ser tilbake på denne perioden, var det som om mitt gamle liv forsøkte å vinne meg tilbake fordi jeg ennå ikke helt hadde lukket døren til fortiden min. Jeg hadde merkværdige opplevelser med Gud, både da jeg ble født på ny og i tiden som fulgte. Likevel er jeg fullstendig klar over at det finnes handlinger, ord eller eiendeler som kan åpne eller holde en dør åpen for urene ånder. Dette er en innsikt jeg først har fått de senere årene mens jeg har reflektert over Den Hellige Ånds vitnesbyrd i mitt liv. For bare noen dager siden møtte jeg en trosbror, *Arnt-Viktor Pettersen*, som har en profetisk gave; han påpekte hvordan Den Hellige Ånd hadde talt om akkurat dette i hans eget liv. Han fikk også et ord til en trosøster som kjempet for å kaste en «*pinende ånd*» helt ut av huset sitt, om jeg kan kalle det det. Hun hadde gjentatte ganger gått gjennom og bedt over hjemmet. Sønnen hennes, som ennå ikke har tatt imot Jesus, vitnet om at han selv kjente det da de ved en anledning drev ut en ånd. Søsteren vår fortalte meg at de hadde gått gjennom hele hjemmet, bedt og talt over det, og endte opp i garasjen, hvor de plutselig følte at noe «*for ut*». Dette minner meg om senere hendelser jeg opplevde som involverte manifestasjoner rundt kristne som ikke hadde forsaket eiendeler eller sider ved sin fortid som fungerte som en åpning for urene ånders nærvær (1 Johannes 4:1).

For å hoppe tilbake til 2010, opplevde jeg å se ånder som nærmet seg meg om natten med et mørkt nærvær. Jeg forsto ikke hva som skjedde på det tidspunktet, men ethvert menneske ved starten av sitt nye liv har ulike ting de må lære å legge bort eller bryte med. Ofte må man gjennomgå et sant oppgjør for å omfavne det nye, slik at det gamle kan dø. Man må brenne sine broer, så å si. Dette innebærer ofte å bryte forbannelser eller åndelige bånd som arbeider mot Den Hellige Ånd. For å oppnå dette må man ydmyke seg for Gud og be om tilgivelse for de tingene man har gjort (1 Johannes 1:9), tilgi dem som har skadet eller såret deg (Matteus 6:14-15), og kaste ut hva enn det er som åpner døren for sykdom og problemer – enten det er ens livsstil eller eiendelene man eier som skaper en slik åpning:

Johannes 8:1-11, NB2026 · Men Jesus gikk til Oljeberget. Tidlig om morgenen kom han igjen til tempelet, og hele folket kom til ham, og han satte seg og underviste dem. Da kom de skriftlærde og fariseerne til ham med en kvinne som var grepet i ekteskapsbrudd, og de stilte henne midt iblant dem. De sa til ham for å sette ham på prøve: «Mester, denne kvinnen er grepet på fersk gjerning i ekteskapsbrudd.» Men i loven har Moses befalt oss at slike kvinner skal steines. Hva sier da du? Dette sa de for å sette ham på prøve, slik at de kunne ha noe å anklage ham for. Men Jesus bøyde seg ned og skrev med fingeren på jorden, uten å ense dem. Men da de ble ved å spørre ham, rettet han seg opp og sa til dem: «La den av dere som er uten synd, kaste den første steinen på henne.» Og han bøyde seg ned igjen og skrev på jorden. Men da de hørte det og ble dømt av samvittigheten, gikk de ut én etter én, de eldste først. Jesus ble alene igjen med kvinnen som sto der i midten. Da Jesus rettet seg opp og ikke så noen andre enn kvinnen, sa han til henne: «Hvor er de, anklagerne dine? Har ingen fordømt deg?» Hun sa: «Ingen, Herre.» Da sa Jesus: «Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort, og synd ikke mer.»

Det spesielle med Jesus er at Han elsker oss og ikke forkaster oss. Han hjelper oss å bli kvitt synden, noe som betyr å overgi ditt gamle liv til døden og oppstå med Ham til evig liv (Romerne 6:4, Johannes 8:36). Når det gjelder eiendeler knyttet til urene ånder, er dette et konsept som er godt kjent blant ikke-kristne søkere som er fortrolige med krystaller, drømmefangere og lignende gjenstander. Gud har eksplisitt fortalt oss at vi skal holde oss unna magi, som er det vi ofte kaller overtro i Norge:

Apostelgjerningene 19:19, NB2026 · Og mange av dem som hadde drevet med magiske kunster, bar bøkene sine sammen og brente dem opp for alles øyne. De regnet ut verdien av dem og fant at den var femti tusen sølvpenger.

Eiendeler bærer med seg en fortid som vi aksepterer når vi tar dem inn i våre hjem, enten vi merker det eller ikke. Dette kan manifestere seg i livene våre som en kamp for å legge av seg synder og dårlige vaner. Selv om det sjelden snakkes om i dag, er det avgjørende å vende om fra sine synder og «rydde i huset» – ikke bare utvendig, men også i ens indre – hvis man skal bryte slike bånd og vandre med Gud (Jesaja 1:18). Jeg tror dette er barrieren som hindrer mange troende fra å vandre med Gud, akkurat som en alkoholiker først må innse at han har en avhengighet.

Esekiel 18:21-32, NB2026 · Men når den ugudelige vender om fra alle sine synder som han har gjort, og holder alle mine forskrifter og gjør rett og rettferdighet, da skal han sannelig leve; han skal ikke dø. Alle hans overtredelser

som han har gjort, skal ikke bli husket mot ham; ved den rettferdighet han har gjort, skal han leve. Skulle jeg vel ha behag i den ugudeliges død? sier Herren Gud. Er det ikke heller at han vender om fra sine veier og lever? Men når en rettferdig vender seg bort fra sin rettferdighet og gjør urett, og gjør etter alle de vederstyggeligheter som den ugudelige gjør, skulle han da få leve? Ingen av de rettferdige gjerningene han har gjort, skal bli husket. For den troløshet han har vist, og for den synd han har gjort, skal han dø. Og dere sier: 'Herrens vei er ikke rett.' Hør nå, Israels hus! Er det min vei som ikke er rett? Er det ikke deres veier som ikke er rette? Når en rettferdig vender seg bort fra sin rettferdighet og gjør urett, skal han dø på grunn av det; for den uretten han har gjort, skal han dø. Men når en ugudelig vender om fra sin ugudelighet som han har gjort, og gjør rett og rettferdighet, da skal han bevare sin sjel i live. Han så og vendte om fra alle sine overtredelser som han hadde gjort; han skal visselig leve, han skal ikke dø. Men Israels hus sier: «Herrens vei er ikke rett.» Er ikke mine veier rette, Israels hus? Er det ikke deres veier som ikke er rette? Derfor vil jeg dømme dere, Israels hus, hver etter sine veier, sier Herren Gud. Vend om og vend dere bort fra alle deres overtredelser, så ikke misgjerning blir en snublestein for dere. Kast fra dere alle deres overtredelser som dere har begått, og få dere et nytt hjerte og en ny ånd! Hvorfor vil dere dø, Israels hus? For jeg har ikke behag i døden til den som dør, sier Herren Gud. Vend om og lev!

Det som er merkværdig, er at man selv innenfor de helliges innerste «kretser» finner troende som ikke har kastet av seg sin synd. Dette holder dem borte fra et aktivt liv med Gud og *stjeler* fra dem store velsignelser. Jeg opplevde dette selv med en medtroende og bror. På et tidspunkt tilbød en nær bror meg et papir som inneholdt en *formel* ment for å «*hjelpe meg åndelig*». Jeg kjente et sterkt indre ubehag da han foreslo dette og takket nei. Det er livsviktig at vi som Guds barn ikke lar oss fange eller lokkes av ting som makt, rikdom eller det okkulte. En slik innblanding kalles et «**festningsverk**» og fungerer som en festning som omgir eller griper et menneske fast (2 Korinter 10:4). Det min bror gjorde, kunne ha resultert i at en forbannelse ble lagt over meg og min familie; dette var noe som ble lært bort på bibelskolen. Eiendeler kan åpne dører for festningsverk på samme måte som ordene vi taler kan gjøre oss urene, som Jesus sier (Matteus 15:18). Dette er ikke overraskende, ettersom eiendeler, ord og handlinger gjenspeiler ens indre sinn, som igjen har konsekvenser i ånden.

Tilbake til 2010: Jeg hadde vært en åndelig søker i flere år og hadde vært i kontakt med urene ånder uten å være klar over det (Efeserne 6:12). Vi er alle ansvarlige for våre egne handlinger; jeg var fanget i dette, og det manifesterte seg både innvendig og utvendig.

Jeg befant meg midt i en kamp mellom det nye og det gamle. Jeg husker jeg lå i sengen ved siden av min kone en kveld. Kroppen min var iskald, helt inn til marg og bein, og frykten grep meg. Jeg visste at det var en åndelig kamp, og i ren desperasjon ropte jeg til Gud fra mitt indre og ba Ham hjelpe meg (Jakob 4:7). Det siste jeg husker før jeg sovnet, var et lys som kom og la seg rundt meg. Da jeg våknet neste dag, var jeg full av energi og glede, ulikt noen annen morgen. Gud vår Far hadde hørt meg og satt meg fri fra det som plaget meg kvelden før. Om enn bare for en kort stund, var i det minste ett slag vunnet (Galaterne 5:1) – og dette er ett av mange vitnesbyrd jeg bærer med meg.

Matteus 10:27-28, NB2026 · Det jeg sier dere i mørket, si det i lyset; og det dere hører i øret, forkynn det på takene. Og frykt ikke for dem som dreper kroppen, men ikke kan drepe sjelen. Frykt heller ham som kan ødelegge både sjel og kropp i helvete.

Kampen fortsatte, og mens dette skjedde, delte jeg gammel hodekunnskap med venner, kolleger og brødre og søstre i menigheten – kunnskap som gikk imot Guds ord. Min ånd var født på ny, og jeg hadde hatt kraftfulle opplevelser i strid med det jeg hadde lært på skolen, men jeg satt fortsatt fast i min fortid. I mitt sinn var jeg fortsatt *fanget* av en falsk messias, en falsk Jesus, selv om jeg var født på ny i Ånden.

Jeg hadde vært en flittig student av Urantia-boken siden 1998. Jeg vet i dag av egen erfaring at denne ideologien, med sine tilhørende antikristne verdier og underliggende åndelige strømninger, bidrar til å holde mennesker borte fra Gud på en svært listig måte. Den gjør dette ved å etterligne deler av Jesu lære, samtidig som den fjerner Hans guddommelighet og årsaken til at Han levde på jorden. Jeg har lenge vurdert å skrive en bok hvor jeg deler mer om dette for dem det gjelder, slik at flere har mulighet til å bryte fri. For min egen del var gjennombruddet rett rundt hjørnet, hjulpet frem av gode brødre i troen – inkludert Bror Trond og Bror Thomas. Alle er gode brødre, hver med sin historie og sine erfaringer. Jeg har min egen historie, men de er alle med meg på veien videre i arbeidet for Gud.

Kapittel 23

Valget og brødrene (2011)

Vi var kommet til 2011 da to av de eldste i menigheten, *Magnar Askeland* og *Morten Gundersen*, kom hjem til oss. De fortalte at jeg måtte ta et valg om hvilken vei jeg skulle gå videre. Jeg trengte brødre som evnet å se den kampen jeg stod i. Jeg var født på ny, men hodet mitt maktet ikke å anerkjenne det Ånden viste meg. Likevel hadde jeg hatt noen fantastiske opplevelser med Gud, og jeg forstod i mitt indre at Den Hellige Ånd forberedte meg på dette møtet. Jeg sa der og da til min kone at hun kunne velge seg ut alle bøkene hun mente var imot Gud. Og hun visste at jeg hadde mange slike bøker. Blant disse var *Urantiaboken*, et verk på rundt 2000 sider med gullsnitt, som jeg på dette tidspunktet hadde studert flittig i ti år. Hun så på meg med *store* øyne og spurte om jeg virkelig mente det jeg sa. Det bekreftet jeg, og deretter møttes en gruppe av mennene i menigheten og vi brant en pappeske med bøker og andre gjenstander. Det var åndelig villfarelse og urene ting som talte imot Gud (Apostlenes gjerninger 19:19). Jeg husker det var som å rive ut et øye på meg selv og forstår i etterkant at det var en utfrielse som fant sted. Den gang forstod jeg det ikke men ved å brenne disse bøkene så kunne Gud fri meg ut av grepet fra urene ånder og snu meg om fra død til liv (2 Korinterbrev 5:17). Jeg sa ja til Jesus i 2008 og Han var trofast og jobbet for å holde meg på veien sammen med Ham, selv om det fantes krefter som motarbeidet dette, både i mitt indre og i min nære krets. Våre ord bærer i seg enten liv eller død; det finnes ingen mellomvei (Ordspråkene 18:21), på samme måte som når den endelige dommen avsies. Man kan ikke være halvhjertet i troen.

1. Johannes 2:19-25, NB2026 · De gikk ut fra oss, men de var ikke av oss. For hadde de vært av oss, ville de ha blitt hos oss. Men det skulle bli åpenbart at ikke alle er av oss. Og dere har salvelse fra den Hellige og vet alt. Jeg skrev ikke til dere fordi dere ikke kjenner sannheten, men fordi dere kjenner den, og fordi ingen løgn er av sannheten. Hvem er løgneren, om ikke den som fornekter at Jesus er Kristus? Denne er Antikristen, den som fornekter Faderen og Sønnen. Enhver som fornekter Sønnen, har heller ikke Faderen. Den som bekjenner Sønnen, har også Faderen. Dere da, la det dere hørte fra begynnelsen, bli i dere. Dersom det dere hørte fra begynnelsen blir i dere, skal også dere bli i Sønnen og i Faderen. Og dette er løftet som han selv lovte oss: det evige liv.

Jeg forstod i mitt indre at jeg måtte legge ned mitt til fordel for Gud og at dette var en del av en nødvendig prosess jeg måtte gjennom hvis jeg skulle jobbe for Far i Himmelen.

Jeg hadde før dette vært en satans evangelist som talte imot Gud og hans verk uten selv å forstå det, men Gud hadde i sin nåde kalt meg til å bli en evangelist for Ham (Efeserne 2:8-9). Og hvem er jeg? Jeg er i grunn ingen. Joda, jeg har fin utdannelse, men jeg har mine svakheter og det ytre er virkelig ingenting verdt hvis vi ikke hører på Gud og hans kall for den enkelte. Jeg har ofte tenkt over hvorfor Gud bruker meg, men forstår at alt er av nåde:

Filipperne 2:12, NB2026 · Derfor, mine elskede, slik som dere alltid har vært lydige, så arbeid på deres egen frelse med frykt og beven, ikke bare som i mitt nærvær, men nå mye mer i mitt fravær.

Jeg husker at en kjær bror i troen, Bror Thomas, så på meg mens han rørte i glørne for at bøkene skulle brenne opp. Han sa at jeg kom til å få oppleve store ting med Gud i tiden som lå foran. Den gang visste jeg ikke at han talte profetisk, men i ettertid ser jeg at Bror Thomas ved flere anledninger har utvist profetisk gave. Dette er en nådegave han må være bevisst og fortsette å bruke.

En av de to eldste, Magnar Askeland, var alltid glad for det jeg gjorde for Gud og valgene jeg tok. På denne tiden skjedde det også at mannsgruppen vi hadde hjemme hos en av brødrene, sammen med *Bror Thomas*, *Bror Trond* og flere andre, gikk i oppløsning på grunn av indre stridigheter og personlig umodenhet. Jeg har en mistanke om at velsignelsene ble for sterke, og at vi som gruppe ikke taklet det da det oppstod personlige manifestasjoner av urene ånder. Og dette var i en person som anså seg selv som en av lederne i gruppen. Kort oppsummert kan jeg si det slik: En av De Hellige i gruppen, hadde en sykdomsånd i seg, noe vi alle var vitne til på mannsgruppen og dette var også bekreftet av en av pastorene i kristent fellesskap. Men, jeg har også rotet det til ved tidspunkt og vi må alle gå i oss selv til tider og tilgi selv våre egne eller oss selv. Der var flere som bevitnet det som tok sted når vi bad for en av De Hellige og det kom til et punkt der vi en dag hadde bedt sterkt for ham og han følte for å spy, men holdt seg tilbake. Jeg kan ikke si det for sikkert, men jeg mener at etter dette så begynte angrepene å reversere, uten at gruppen var våken til å se det. Personen sa det var som om kniver ble stukket inn i ham når vi bad og samme dagen som møtet var, fredagen, så fortalte han at han gjerne kjente en uro og motstand inni seg før mannsmøtet. Dette var hans egne ord, ikke mine. Ikke alle forstod utfordringene vi her gikk gjennom og det hele toppet seg en dag der gruppen tok feilt standpunkt i ånden og alt falt i praksis sammen på grunn av falske anklager som ble framsatt. Gang på gang hadde noen tatt styring uten at det var ved Den Hellige Ånds ledelse. Den samme personen hadde også til og med fått besøk av en engel når jeg bad for ham som hadde bekreftet ordene mine over ham og gitt ham smertelindring. Jeg vet ikke om dette ble delt med gruppen, men dog. Den Hellige var selv sjokkert over at dette hadde tatt sted når han ringte meg på kvelden. På tross av alt det gode som hadde skjedd så manifesterte han og klarte ikke styre seg. Jeg vet nå av erfaring at et menneske

både kan ha en uren ånd og være født på ny, selv om dette høres selvmotsigende ut. Jeg fikk også bekreftet av en av de eldste i menigheten, han som *alltid var glad for meg* at der hadde vært motstand mot meg og mitt virke, men at han selv aldri hadde noe mot meg. Det tok nesten ti år før en av De Hellige bekjente at han hadde sagt og gjort mye vondt på denne tiden. Jeg har en sterk mistanke om at mange nådegaver blir ødelagt på grunn av at man snakker og handler i umodenhet og eller av urenheter. Jeg er dog ikke uskyldig oppi dette og må lære å bære mitt ansvar. *Bror Øivind* sa en dag til meg at det er viktig å bygge karakter, noe som var gode og riktige ord. Til deg som leser dette: Vær aktiv med å lytte, snar med å tilgi og sen til å tale (Jakob 1:19). Vær våken og sov ikke. Angrep vil komme, selv fra dine nærmeste. Trekk på menigheten og gå sammen i bønn for å stanse ødeleggelsene noen sår inn i den. Få det ut i det åpne. Gud advarer og sier vi må ta vare på hjertet fremfor alt vi bevarer. Det er tydelig at menighetene også har et hjerte de må lære å bevare framfor alt for å kunne ta vare på flokken sin:

Ordspråkene 4:20-27, NB2026 · Min sønn, gi akt på mine ord, bøy ditt øre til min tale. La dem ikke vike fra dine øyne, bevar dem midt i ditt hjerte! For de er liv for den som finner dem, og legedom for hele hans kjød. Bevar ditt hjerte fremfor alt som voktes, for fra det utspringer livet. Fjern fra deg munnens vranghet, og hold leppenes falskhet langt borte fra deg. La dine øyne se rett fram, og dine øyelokk skue rett foran deg. Gjør stien jevn for din fot, så skal alle dine veier være faste. Bøy ikke av til høyre eller venstre; vend din fot bort fra det onde.

Parallelt med dette i perioden 2008 til 2012 kjøpte jeg mange digitale bøker skrevet av pastorer, evangelister og andre kristne gjennom bokhandelen Amazon.com. Jeg så også på mange vitnesbyrd på Youtube.com og funderte mye på det jeg her så. Jeg gikk inn i deler av bøkene etter behov og kryssjekket det opp mot Bibelen. Jeg ønsket å se om De Helliges erfaringer også stemte overens med skriften. Jeg vil beskrive det som om jeg gravde etter gull. Jeg gravde og testet det jeg fant for å se om det var godt:

Åpenbaringen 3:14-21, NB2026 · Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier han som er Amen, det troverdige og sannferdige vitnet, opphavet til Guds skapning: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Gid du var kald eller varm! Så, fordi du er lunken og verken varm eller kald, vil jeg spy deg ut av min munn. Fordi du sier: «Jeg er rik og har overflod og trenger ingenting», og du vet ikke at du er den elendige og den ynkelige, og fattig og blind og naken. Jeg råder deg til å kjøpe gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan kle deg og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og øyesalve til å salve dine øyne med, så du kan se. Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og vend om! Se,

jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom også jeg har seiret og satt meg med min Far på hans trone.

Legg merke til Jesus ord når han sier *Den som seirer*, vil jeg la sitte sammen med meg på min trone.

Vi er midt inni *barndomsårene* 2008-2012 og alt hva jeg leste og testet av skriften så klarte jeg ikke å finne svakheter uansett hvor dypt jeg gikk, selv om jeg ofte undret meg og ikke nødvendigvis forstod det jeg leste. Noen ganger viste den Hellige Ånd meg ting direkte og andre ganger fikk jeg ikke svar før flere år etterpå. Den Hellige Ånd gir oss alle en del her og en del der, noen drømmer, andre ser syner, men vi er kalt til å være én menighet. Det som tok sted inni meg var åpenbaringen om hvor fantastisk gave vi har fått i Gud. Det som også skjer på denne tiden er at jeg også leser og ser mange vitnesbyrd om mennesker som har vært i helvete og dette skremte vannet av meg. Jo mer jeg koplet De Helliges vitnesbyrd med Bibelen opp imot mine egne opplevelser av tegn og undre så forstod jeg etterhvert at *der virkelig er en Himmel og et helvete*. Jesus selv advarte om dette gang på gang: om den evige ilden beredt for djevelen og hans engler (Matteus 25:41), om ildovnen der det skal være gråt og tenners gnissel (Matteus 13:42), om helvete der marken ikke dør og ilden ikke slukkes (Markus 9:48), og om den rike mannen som pintes i flammene (Lukas 16:24). Der er mange skriftsteder som viser til dette. De menneskene som har opplevd å bli vist eller ha vært i helvete kan beskrive det som **sterkt opprivende**. Det er hevet over enhver tvil at helvete eksisterer og er absolutt helt ulikt Himmelen på alle måter, men diametralt motsatt det gode. Når mennesket hevder at Gud er ond som sender dem til helvete så forstår de ikke at de selv er harde som stein og ikke ønsker å snu om fra sin ondskap. Frykt Ham som kan ødelegge både sjel og kropp i helvete (Matteus 10:28). Hvilket annet sted kan de da dra enn der de selv velger å være? Dette er rått, men brutalt sannheten bak dem som elsker sitt eget liv til døde. Vi lever ikke alene og adskilt, men er kalt til å dele vårt eget med de rundt oss som har behov.

Parallelt med dette begynte jeg å få ord fra Den Hellige Ånd på bussen og andre steder, ord til mennesker og til oppbygging og hjelp i å dele om Gud, direkte ord i en situasjon eller rundt den. Jeg husker en gang jeg satt på bussen da jeg hørte tre eller fire ord spesifikt for mannen ved siden av meg. Jeg snudde meg til ham og fortalte ham det, og han ble helt sjokkert. Forhåpentligvis ble de med ham som et vitnesbyrd om Gud. Eller jeg sanset i ånden min når andre mennesker hadde fysiske problemer og jeg spurte om jeg kunne be for dem. Det skjedde når de satt helt stille på bussen og det er ingen indikasjon i det synlige på at de faktisk hadde et problem. Dette er nådegave det virker som søsken ofte har sluttet å jage etter selv om Paulus ber oss om å gjøre akkurat dette:

1 Korinterbrev 14:1-3, NB2026 · Jag etter kjærligheten, og streb etter de åndelige gaver, men mest at dere kan profetere. For den som taler i tunger, taler ikke til mennesker, men til Gud; for ingen forstår ham, men i Ånden taler han hemmeligheter. Men den som profeterer, taler til mennesker til oppbygelse og formaning og trøst.

Det var en utfordrende tid i grunn, men også flott og spesiell. Og jeg må erkjenne i etterkant at dette hadde utgangspunkt i min tørst etter å få vite sannheten. Jeg banket og døren åpnet seg, jeg søkte og fant (Matteus 7:7). Viktigst av alt, jeg var født på ny når jeg valgte å ta imot Jesus som Herre og Mester selv om jeg var uverdig:

Johannes 3:1-21, NB2026 · Men det var en mann av fariseerne som het Nikodemus, en av jødenes rådsherrer. Han kom til ham om natten og sa til ham: «Rabbi, vi vet at du er en lærer kommet fra Gud. For ingen kan gjøre disse tegnene som du gjør, uten at Gud er med ham.» Jesus svarte og sa til ham: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.» Nikodemus sier til ham: «Hvordan kan et menneske bli født når han er gammel? Kan han vel for andre gang komme inn i sin mors liv og bli født?» Jesus svarte: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.» Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd. Undre deg ikke over at jeg sa til deg: Dere må fødes på ny. Vinden blåser dit den vil, og du hører dens sus, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Slik er det med hver den som er født av Ånden. Nikodemus svarte og sa til ham: «Hvordan kan dette skje?» Jesus svarte og sa til ham: «Du er Israels lærer, og dette vet du ikke?» Sannelig, sannelig sier jeg deg: Vi taler det vi vet, og vi vitner om det vi har sett, og dere tar ikke imot vårt vitnesbyrd. Hvis jeg har talt til dere om det jordiske, og dere ikke tror, hvordan skal dere da tro om jeg taler til dere om det himmelske? Og ingen har steget opp til himmelen uten han som steg ned fra himmelen, Menneskesønnen, som er i himmelen. Og likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv. For så elsket Gud verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv. For Gud sendte ikke sin Sønn til verden for at han skulle dømme verden, men for at verden skulle bli frelst ved ham. Den som tror på ham, blir ikke dømt, men den som ikke tror, er allerede dømt, fordi han ikke har trodd på navnet til Guds enbårne Sønn. Og dette er dommen, at lyset er kommet til verden, og menneskene elsket mørket mer enn lyset, for deres gjerninger var onde. For hver den som gjør ondt, hater lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gjerninger ikke

skal bli avslørt. Men den som gjør sannheten, kommer til lyset, for at hans gjerninger skal bli åpenbart, for de er gjort i Gud.

Ånden min vokste i tiden etterpå og det var litt som å sakte gå fra å drikke melk til å spise kjøtt som Paulus snakker om (1 Korinterbrev 3:2). Jeg begynte å dele med mennesker på bussen i perioden 2011-2013 og hvor enn jeg gikk. Jeg møtte også en kjent evangelist som gikk i kjøttet og gjorde urett mot meg rundt i midten av 2013, muligens fordi jeg var så aktiv med evangeliet og bad for mennesker og så mye helbredelser. Jeg er veldig glad i denne evangelisten, bare så det er sagt. Jeg var nettopp kommet tilbake fra en misjonstur til Hamar hvor vi bevitnet mirakler når vi bad for folk og det virket som dette vekket en slags misunnelse. Uansett, jeg var knust etter å ha blitt forkastet i dette av en som jeg anså for å være et forbilde for mitt eget virke. Jeg nevner alt dette så dere kan få et lite innblikk i min gang med Gud, men også det som gjerne skjer når man faktisk går med Gud, utfordringer på mange måter.

Jeg jobbet denne tiden for Norsk Organisasjon for Kvalitetssikring av Laboratorier utenfor Sykehus (NOKLUS) på Haraldsplass Diakonale Sykehus og på arbeidssstedet var jeg også et vitne til Guds kraft virke mot ateister og ikke-troende. Jeg husker ett tilfelle der jeg bad for en kantineansatt der hun hadde problemer med å holde seg på beina når det skjedde. Det var som om hun ble utsatt for et voldsomt elektrisk sjokk på en måte og det var spesielt å observere. Jeg hadde også vært med Noklus til Island på deres 20 års jubileums-tur og på Gardermoen lagt hendene på det Islandske fotballaget. Jeg satt med to av mine kollegaer og ønsket å vise dem et mirakel når jeg spurte kvinnelandslaget om de hadde problemer med føttene eller liknende. Og selvsagt hadde de det. Og jeg fikk legge hendene på dem, hvorpå de begynner å frike litt ut i reaksjon. Morro var det, men jeg ble senere innkalt på kontoret til min overordnede ganske kort tid etterpå når vi kom tilbake til Bergen. Noen hadde kommet med falske anklager mot meg—jeg ble kalt en kvinnebedårer og det ble sagt at jeg hadde sagt ting jeg absolutt aldri sa. Den som rapporterte dette må ha vært forstyrret for å si noe slikt til min overordnede. Det var ikke så overraskende tatt i betraktning av at de fleste kollegaene var ateister. De var fullt oppegående og gjennomsnittet av dem med høy utdanning, men når det kom til Gudstro så var noen av dem skeptiske. Andre igjen var herlige mennesker som tålte at jeg delte og var åpen om troen min.

Når en bror i troen, en evangelist, kritiserte meg for å dele med alle jeg traff og for alle miraklene jeg bevitnet, ble jeg svært såret. Neste dag jeg gikk på jobben klarte jeg nesten ikke å fungere normalt og var svært nedenfor så jeg til Gud at dersom dette ikke var ment for meg, måtte Han løfte det bort. Da jeg senere gikk på do, fremdeles på jobben, og priste Gud så kjente jeg plutselig som om olje rant nedover kroppen min og etterpå var jeg satt helt fri. Det formelig boblet av glede på innsiden. Det var ubeskrivelig. Det skal sies at denne broren kom til meg igjen bare noen dager derpå, men han ydmyket seg ikke som

han burde, men jeg forstod at han angret sine ord. Han omvendte seg dog ikke fra dem fullt og helt og heller ikke har jeg hørt noe fra ham eller sett ham siden den dagen. Har jeg tilgitt ham for dette? Ja, det har jeg (Kolosserne 3:13). Vi gjør alle feil og går i kjøttet fra tid til annen. Må Gud se i nåde til oss alle.

Alt i alt rensset Gud meg for mine synder i det som var mine «*barndomsår i ånden*» (1 Johannes 1:9) og det endte med at jeg til slutt ikke klarte annet enn å bøye meg for Gud og erkjenne at Hans ord var gode og riktig. Jeg klarte ikke lenger avvise Far med mitt sinn da jeg nå forstod med hele meg at Han var virkelig, hevet over alt og alle.

De kritiske årene som født på ny i ånden var for meg perioden 2008 til 2012 og de personene som kunne bevitne litt av denne uvanlige transformasjonen som tok sted var mine nærmeste ansatte på NOKLUS på Haraldsplass Diakonale Sykehus inkludert brødre og søstre i menigheten jeg gikk i, Kristent Fellesskap Nordhordland. På NOKLUS var der ingen åpent bekjennende kristne. I starten av mitt ansettelsesforhold snakket jeg åpent med flere av mine arbeidskollegaer om et åndelig tankegods som på ingen måte erkjente den sanne Jesus som Guds sønn. Det som dog skjedde under mitt arbeidsforhold hos dem var at jeg gikk fra døden til livet og at Gud tok meg inn i en prosess der Han begynte å avlære det jeg tidligere hadde lært. Og i perioden 2011-2013 begynte jeg å dele mer og mer om det Jesus gjorde med meg, så det ble en merkelig miks for noen av de jeg jobbet med. Men slik er gjerne livet i overgangsfaser. På NOKLUS opplevde jeg også at en av kollegaene mine ble fullstendig helbredet i ryggen. Hun hadde hatt store problemer både med å ligge og stå og en dag på jobben der hun var innom i denne sykdomsperioden så banket jeg på døren hennes og spurte om jeg kunne be for henne. Sommeren derpå var alle problemene i ryggen hennes helt borte, noe hun selv også var overrasket over. Endringen var radikal og en del av oppvåkningen min til hvem vi i sannhet er skapt å være når vi blir født på ny (Markus 16:17-18). Jeg husker bønner var enkel, men den var ved håndspåleggelse og jeg spurte Gud om han kunne gjøre henne frisk, enkelt og greit. Hun lyttet alltid oppmerksomt når jeg delte av det jeg hadde og var alltid så fin å ha med å gjøre.

Jeg opplevde også en person i kantinen som holdt på å gå i gulvet når jeg la hendene på henne og det så ut som om hun fikk en kort *blackout* hvis det kan sies slik. Jeg har sett det samme på andre mennesker jeg har bedt for og det var slik med min kommende kone også de første gangene jeg bad for henne. Jeg vet at vi er i Jesus og Jesus er i Gud, som betyr at vi har Gud i oss (Johannes 14:20). Guds kraft vasker oss ren for synd, helbreder og setter fri (1 Johannes 1:7, Jakob 5:14-15) og det er det som skjer når vi legger hendene på mennesker. Det skjedde med henne som Gud gjorde med meg, han begynte å rydde opp i henne og klargjøre henne til et arbeid for Ham.

I denne perioden der jeg begynte å forstå viktigheten av Gud i mitt liv stod også min stefar. Han er ateist og hadde gitt liten eller ingen økonomisk hjelp de foregående årene.

Det være seg i studier og også i tiden derpå, men gav barna litt oppmerksomhet rundt deres bursdager. Jeg forstår at jeg og min bror i grunnen var en byrde for ham. Ting så kanskje fin ut på utsiden, men han forkastet min søken etter Gud og det gjorde ikke saken bedre når jeg tok imot Jesus. Han sa tydelig i fra at jeg ikke skulle snakke om Gud til ham. Jeg fikk også klar beskjed fra broren til min stefar at han ikke lengre var min onkel hvis jeg delte om troen min til ham.

Kapittel 24

Guds trone (2012)

Innen mai 2012 hadde jeg vært vitne til og erfart så mye av Gud at jeg ikke lenger kunne fornekte ham. Frem til dette tidspunktet hadde jeg også sett på pornografi i flere år. Dette var noe Gud la tungt på mitt hjerte, noe som førte til at jeg sluttet det året (Hebreerne 12:1).

Jeg husker at jeg knelte i kjelleren foran Faderen og la til side min motstand mot å arbeide for hans rike (Romerne 12:1). Jeg sa til Faderen at jeg var villig til å gå dit han trengte meg. Der og da viste Gud meg et syn; jeg så et nabohus noen hundre meter unna der *Eldbjørg Fosse* bodde på den tiden. Like overfor henne bodde hennes svigerinne. Jeg innså ikke da at Gud sendte meg til to troende svigerinner, begge over sytti år gamle, og heller ikke hvor viktige de skulle bli for mitt fremtidige arbeid. Ved å følge Guds ledelse ble jeg vitne til at Eldbjørg ble helbredet i knehasen og under foten; senere ble ryggen hennes rettere, noe som ga henne stor glede (Jesaja 61:1). Hun ble en nær venn i troen og en viktig oppmuntrer i min tjeneste for Gud. Svigerinnens mann hadde Alzheimers på den tiden. Etter et besøk der jeg ba for bønn, ba han om å få være med på andakt kort tid etterpå – noe han aldri hadde gjort, selv ikke da han var frisk. Jeg sa til kona hans før besøket: «Jeg forventer at Guds Ånd skal tale til hans indre når jeg møter og ber for ham». De hellige er kalt til å gå i håp, selv når vi sår med tårer, for den endelige høsten er en gledens dag (Salmene 126:5-6).

Hver gang jeg besøkte Eldbjørg, så hun granskende på meg og spurte hva jeg hadde gjort for Gud og hva jeg hadde opplevd. Hun både frydet seg og undret seg når jeg fortalte henne om mine opplevelser og hva Gud gjorde. Dessverre fikk hun en hodeskade etter et fall for noen år siden og sliter nå med hukommelsestap. Likevel bærer hun fortsatt på en nærhet til Gud, og hun ble overbegeistret da jeg ba for henne over telefon nylig.

Gud er virkelig god, selv om vi lever i en fallen verden preget av lidelse, i motsetning til det himmelske riket. Vi må sannelig legge til side vår motvilje mot Guds arbeid og hans evangelium. Siden det trengs arbeidere, la oss be om at Gud sender flere arbeidere (Matteus 9:37-38), og at hans folk støtter dem slik at de har nok til å klare seg. For å være ærlig er det ikke bare de fattige som trenger hjelp. Det er også de som har råd til å hjelpe som må lære å gi til dette arbeidet og ikke holde tilbake (Lukas 6:38, Malaki 3:10). Dessverre er det min erfaring at mange troende nordmenn skiller seg ut ved å gi mye mindre enn sine brødre og søstre i USA.

Bare dager etter at jeg la til side min motstand mot Guds arbeid i mai 2012, møtte jeg den kristne kvinnegruppen «*Women's Forum Nordhordland*» og deres husfellesskap. Et av medlemmene som var til stede var *Laila Nygård*, som også gikk i Christian Fellowship Nordhordland og kjente meg derfra. De satt og drakk kaffe, strikket, ba sammen og tilbrakte tid med Gud da jeg kom inn til dem. Jeg trodde jeg var der for å hjelpe dem med å lage en nettside, men – for å gjøre en lang historie kort – de spurte om de også kunne få be for meg. Det de sa etterpå var klar profetisk tale fra Gud som lyste opp veien videre for de kommende årene (1 Korinter 14:3). Jeg forsto ikke dette på det tidspunktet, men jeg følte Guds Ånd hvile tungt over meg da jeg forlot møtet. I Ånden ble jeg grepet av en slags ærefrykt, og et dypt alvor preget meg. Jeg forsto at Gud skulle sende meg ut i sitt arbeid, men jeg kunne for mitt bare liv ikke forstå hvordan økonomien skulle gå i orden. Jeg trodde virkelig jeg var ferdig som systemutvikler, men når jeg ser tilbake, var dette barnslige tanker. Dette var den 7. mai 2012, og når jeg ser på notatet de skrev, kan ordene fra Gud oppsummeres som følger:

- Du mottar en salvelse fra Herren til å utføre oppgaver og nå ut i denne tiden.
- Gud gir deg et verktøy, og du kan komme til å gjøre noe ingen andre har gjort før. En person så trær i Afrika hvor grenene var flettet inn i hverandre.
- Du skal glede deg over det arbeidet Gud har tildelt deg.
- Tilbring tid med Herren, og hans ord vil bli som muskler i din hånd.
- Du skal vandre i ferdiglagte gjerninger, og dører vil åpne seg for deg. Hans ord skal være en lykt for din fot (Salmene 119:105).
- Når ting blir vanskelig, skal han gå med deg.
- Fordi du er lydig, vil du oppleve stor glede fremover!

Å skrive alt jeg har opplevd ville vært overveldende, men jeg skal gjøre mitt beste for å dele noe av hvordan Gud har ledet meg de siste årene, med fokus på sentrale hendelser.

Kapittel 25

Velsignelse og svik (2012)

Det som var spesielt med 2012, var at jeg fikk anledningen til å dele evangeliet med sju eller åtte ungdommer på et av internatrommene på Nordhordland kristne folkehøgskole. De ble sjokkert over det som skjedde – både mirakler og helbredelser – mens jeg talte og ba (Lukas 10:19). De var også vitne til en ung gutt som sa rett til meg at hjertet hans var urolig da kvelden kom. Det føltes ikke som et rent fysisk problem, så jeg sa til ham: «Kjenn på dette!» Jeg pekte på ham og drev byrden ut av ham, og han sa at han kjente at den *fôr ut av ham*. Jeg husker en jente som satt på sengen i det lille rommet og prøvde å fatte realiteten i det som skjedde. Hun var rett og slett målløs.

Jeg fortalte dem at jeg hadde Jesus og var født på ny (Johannes 3:3), og at hvis de ønsket dette, kunne vi døpe dem i bassenget. Jeg fortalte dem også hva evangelisten hadde sagt til meg: «Hvis dere vil ta imot Jesus, så gjenta etter meg.» Det gjorde de, og en merkbar tyngde fylte rommet. Det var helt vidunderlig, slik det alltid er når mennesker tar imot Jesus som sin frelser og Herre (Romerne 10:9-10). Dåpen ble imidlertid aldri noe av, fordi nattevakten kom og sa at jeg ikke kunne være på skolens område og dele evangeliet med disse ungdommene. De eskorterte meg faktisk bort fra området, noe som føltes som et svik mot ungdommene. Begrunnelsen som ble gitt, var at skolen hadde inngått en avtale om ikke å evangelisere for ungdommene som kom på sommerskolen, for å sikre seg økonomisk støtte (Matteus 6:24). Vakten som hadde ansvaret den dagen, overså Jesus, men Gud brukte selv dette til det gode, ettersom ungdommene hadde blitt førstehåndsvitner til tegn og under gjennom en troende. Havet utenfor norskekysten gir oss sannelig «svart gull» i form av olje, men i dag ser jeg et folk som er åndelig fattigere enn da oljeeventyret startet for femti år siden (Matteus 16:26).

Ett av miraklene jeg så dette året, skjedde på IKEA. Min nest eldste datter hadde nettopp vært på toalettet da vi traff to unge damer like i nærheten. Jeg viste dem en video av en person jeg hadde bedt for; på videoen kan man tydelig se at foten hennes vokser. Det er subtilt, men den vokser definitivt. Dette er ikke en hemmelighet, og flere troende har opplevd det jeg beskriver. En av kvinnene ba meg om å be for at fotsålene hennes skulle bli like lange – ikke selve føttene, men sålene. Jeg la hendene mine på føttene hennes og talte til dem i Jesu navn. Etter et par runder med bønn var de begge like lange. Det er utrolig givende å oppleve dette personlig og å se reaksjonene til dem vi ber for. Bibelen sier at tegn og under skal følge dem som tror (Markus 16:17), så dette er noe vi kan forvente. Hennes neste forespørsel var litt uvanlig, selv om det kanskje ikke var overraskende med tanke på at hun nettopp hadde vært vitne til sitt første mirakel. Hun ba meg om å be for

at fotsålene hennes skulle bli kortere. Jeg nølte, ettersom man vanligvis ikke ber for den typen «helbredelse». Men etter en kort indre dialog med Gud, bestemte jeg meg for at dette handlet om hennes tro, så jeg sa ja. Før jeg begynte, ba jeg venninnen hennes om å legge hendene sine på kvinnens fotsåler; jeg la så mine hender oppå hennes og begynte å be. Det som skjedde videre, var at vi begge kjente at fotsålene hennes begynte å trekke seg sammen og forkortes. Jeg la ut videoen på Youtube.com ([denne videoen](#)) den gangen for dem som ønsker å se den. Da vi var ferdige, hadde begge sålene krympet med 2 cm, noe hun bekreftet. Dette miraklet var et av høydepunktene i 2012, og et jeg husker godt. Det er alltid spesielt å være vitne til Guds kraft på denne måten (Hebreerne 2:4) – noe jeg faktisk ikke har delt så mye om i disse memoarene.

Kapittel 26

Skaden fra 1980 (2012)

I 2012 var jeg med i en kristen mannsgruppe der vi ba og søkte Gud sammen hver uke. På et av møtene fortalte to av mine brødre, Bror Thomas og Bror Trond, at de hver for seg hadde fått et bilde fra Gud til meg:

Den ene ser meg med skolesekk og den andre ser at jeg har etasjeseng, dvs dobbeltseng i høyden. Og nå sier de at jeg har et «hull» eller liknende inni meg fra denne tiden som må lukkes. De hadde rett; det var perioden etter foreldrenes skilsmisse. Mye mental skade skjedde i disse årene. Far drakk, og ved ett tilfelle forlot han meg i bilen og gikk inn på en bar. Slike ting setter spor i et barn, og dette skapte skade på innsiden av meg som jeg bar med meg i mange år. Jeg kunne bekrefte at dette også var eneste perioden vi hadde etasjeseng og at meg og min bror delte rom. Den ene sa også at jeg lå nede i etasjesengen, noe som stemte. Min lillebror lå oppe. De sa så at de skulle lukke hullet inni meg (Apostlenes gjerninger 8:17) og når de la hendene på meg ble jeg umiddelbart oppmerksom på en during som om fra en varmpumpe. Jeg tenkte med meg selv: Har noen fått seg varmpumpe?! Det var noe merkelig, det. Men da de tok av hendene så forsvant lyden. Og det føltes som om jeg hadde fått en ny fred inni meg (Markus 16:18).

— *To Hellige ber for meg i 2012*

Jeg er takknemlig for at Gud ser vår smerte (Salme 56:9). Uten fellesskapet med de hellige, lesningen av Guds ord og lovprisningen i Hans nærhet, kan vi heller ikke gå fra å drikke melk til å ta til oss fast føde (Hebreerne 5:12-14). Paulus understreker betydningen av å vokse i Kristus og modnes i Gud, slik at vi ikke så lett vakler når utfordringene kommer. Vi husker lignelsen om såmannen (Matteus 13:18-23), der noen straks tar imot Guds ord med glede, men mangler røtter som kan bære dem gjennom prøvelsens tid.

Kapittel 27

Reinhard Bonnke (2012)

I slutten av 2012 opplevde jeg at Den Hellige Ånd sa at jeg skulle på evangeliseringsskole i Florida – av alle steder. Vi dekket ikke dette av egen lomme. Det var da jeg spurte Eldbjørg og svigersøsteren om de hadde mulighet og lyst til å hjelpe til med turen til *Christ For All Nations* i Florida.

CFAN var ledet av Reinhard Bonnke på den tiden, en kjent tysk evangelist som har ledet store evangeliseringsmøter i Afrika hvor det er registrert titalls millioner av mennesker som tok imot Jesus (Romerne 10:9-10). Da Gud viste meg synet av naboen tidligere dette året, visste Han tydeligvis at de kom til å hjelpe så jeg kunne dra til Florida. Aldri hadde jeg vært i USA tidligere, og jeg hadde heller ingen åpenbar interesse av det tenkte jeg, men å si nei til Gud var ikke noe jeg kunne stå inne for. Gerd drømte at Jesus kom og sa til henne at gaven var for Ham, noe som gledet meg stort og gav meg fred for at jeg hadde spurt dem. Lite visste jeg på det tidspunktet at Gud hadde lagt en plan for mitt arbeid for ham (Jeremia 29:11) og at det hele begynte dette året, rett etter at jeg la bort min siste motstand mot Far og Hans arbeid for meg.

Far i Himmelen må ha visst at jeg kom til å si ja til Jesus i 2008 og legge ned min motstand mot Ham i 2012. Når jeg ser det Gud har ledet meg i og talt profetisk både om fortid og fremtid, så forstår jeg at vi har en helt fantastisk og samtidig tålmodig skaper. Jeg hadde en mistanke om typen arbeid Gud skulle sette meg til, men i dag vet jeg at jeg er en evangelist. Min tjeneste er å være med på å bygge opp Kristi kropp og dele evangeliet (Lukas 4:18).

Efeserne 4:11-16, NB2026 · Og han ga noen som apostler, noen som profeter, noen som evangelister, noen som hyrder og lærere. for å utruste de hellige til tjenestegjerning, til oppbyggelse av Kristi legeme. inntil vi alle når fram til enheten i troen på og erkjennelsen av Guds Sønn, til en moden mann, til målet for Kristi fyldest vekst. For at vi ikke lenger skal være umyndige, som kastes hit og dit og drives omkring av enhver læres vind, ved menneskers spill, ved kløkt i villfarelsens renkespill. Men sannheten tro i kjærlighet skal vi i alle ting vokse opp til ham som er hodet, Kristus. Ut fra ham blir hele legemet sammenføyd og sammenknyttet ved hvert bindeledd som yter støtte, og i samsvar med den virkekraft som er tilmålt hver enkelt del, sørger det for sin egen vekst til oppbyggelse av seg selv i kjærlighet.

Det var en krevende tid, og det var ikke alltid lett å tjene Gud slik jeg lengtet etter. Å ta imot den økonomiske støtten fra våre søstre på over 70 år var ikke lett hjemme.

Det er en ukultur i Norge i dag at en del kvinner ser seg som lederen av familien. Å bekjenne sin tro på Jesus Kristus men i gjerning jobbe imot er å undergrave seg selv. Å oppdra barna bort fra Guds visdom sårer mer enn vi forstår. Dette er å forbryte seg mot ekteskapspakten. Vi ser også denne understrømningen i samfunnet i dag gjennom *Kvinnebevegelsen*. Det ironiske er at den selv har blitt som en dominant mann i familie-ekteskapet. Begge ytterligheter er feil. Vi er kalt til å elske og ære vår kone men søke Guds rike først:

Matteus 6:33-34, NB2026 · Men søk først Guds rike og hans rettferdighet, så skal alt dette gis dere i tillegg. Vær derfor ikke bekymret for morgendagen, for morgendagen skal bekymre seg for sitt eget. Hver dag har nok med sin egen plage.

En annen trend i dagens velferds-samfunn er at noen kvinner også leser alle slags bøker om barneoppdragelse og liknende og overkjører mannen med hvordan han bør være og oppføre seg. Man blir aldri fornøyd og skal få mannen med på *selvutviklingskurs* og liknende når problemet er at man ikke søker Gud først. Dette er et gjennomgående trekk ved en del norske kvinner og er ikke i henhold til det Gud har gitt oss. Et ekteskap er en pakt om å prøve å elske hverandre, selv når man er ulik. Ikke prøve få den andre til å bli mest mulig lik en selv.

Når undervisningen på Evangeliseringsskolen var ferdig om ettermiddagene, gikk vi gjerne ut på gaten og bad for folk, helt uformelt og uten åpenbar organisering, men typisk i små grupper på to til fire stykker. Jeg husker spesielt et tilfelle der vi møtte en prostituert. Hun hadde vært i fengsel og gikk med en sporingsbrikke på foten samtidig som hun hadde et kulefragment i foten sin som ikke var operert ut. Det var litt surrealistisk det hele, men vi delte med henne og hun fortalte oss at hennes mann hadde bedt mye om at hun skulle møte Gud. Da vi ba for henne, sa hun at i det øyeblikk jeg la hånden på foten hennes (Markus 16:18) så opplevdes det som om fragmentet gikk ut av foten. Om det faktisk skjedde vet jeg ikke, men jeg har opplevd mye gledelig i USA og jeg ser at folk der er mye mer åpne for forbønn og søkende mot Gud enn det som er vanlig i vesten ellers. Hvorfor det er slik vet jeg ikke. Unntaket er ungdommer. De er vanligvis lett å dele og be for også i Norge og når man møter de i grupper så vil helbredelser og vitnesbyrd på en av dem også bevitnes av dem alle.

Det var fantastisk å få mulighet til å være med på evangeliseringsskolen i Florida med Reinhard Bonnke. Det jeg minnes er at Den Hellige Ånd viste meg ting der som jeg er takknemlig for mange år etterpå. Vi så fantastiske helbredelser finne sted og hørte vitnesbyrd som både bygget oss opp og inspirerte oss. Kort fortalt var denne uken instrumental for meg på veien videre med Gud.

Jeg var ikke klar over det, men Gud skulle det neste året bruke flere av de som var på evangeliseringsskolen til å bekrefte og hjelpe med å få sendt meg til Colorado Springs i 2013-2014. Gud hadde en plan og i etterkant forstår jeg hvorfor Han gjorde det på denne måten.

På denne tiden ser jeg også konturene av en kamp blant noen av De Hellige rundt meg og det snakkes bak min rygg. Jeg er en utpreget evangelist og snakker med personer over alt. Når sant skal sies så kan jeg være ganske hyperaktiv og kjenner det brenner en ild for Gud på innsiden noen ganger (Jeremia 20:9).

Jeg husker spesielt en tur til Oslo Sentralstasjon der jeg delte og ba for mennesker og bevitnet Guds kraft gå gjennom flere. Men merkelig nok hadde jeg dårlig samvittighet for dette da jeg kom tilbake til Knarvik, helt inntil en bror i mannsgruppen sa at Gud viste ham et bilde av meg på Oslo Sentralstasjon med engler rundt oss. Det bildet tok virkelig bort brodden i noe av motgangen jeg dessverre møtte blant noen av De Hellige på denne tiden.

Hvis jeg går med Guds kraft og får kritikk for det jeg ser og bevitner når jeg arbeider for Gud så betyr det at noen ikke har evnet å ta vare på hjertet sitt og ikke anerkjenner at vi har fått forskjellige gaver fra Den Hellige Ånd (1. Korinterbrev 12:4-7). Jeg må selv evne å glede meg over at andre brødre og søstre rundt meg har gaver jeg ikke har. Den Hellige Ånd gir, ikke vi. Men vi må ære Gud med det vi får, ikke misbruke det for makt eller penger. Misunnelse eller sinne mot hverandre i troen vil legge seg som et fettlag rundt hjertet vårt og sløve både oss og menigheten til Gud.

Apropo det å sove og ikke være våken i ånden (1. Tessalonikerbrev 5:6). Det har til tider vært en prøvelse å se hvordan Guds folk spiser opp velsignelsene som var ment å skulle gå til De Hellige som er utvalgt til å arbeide for Gud.

Ordspråkene 4:14-24, NB2026 · Gå ikke inn på de ugudeliges sti, og vand-
re ikke på de ondes vei. Sky den, gå ikke på den, vik fra den og gå forbi. For
de sover ikke uten at de har gjort noe ondt, og søvnen blir røvet fra dem om
de ikke har fått noen til å snuble. For de spiser ondskapens brød og drikker
voldens vin. Men de rettferdiges sti er som et strålende lys, som skinner sta-
dig klarere til høylys dag. De ugudeliges vei er som det dype mørket; de vet
ikke hva de snubler over. Min sønn, gi akt på mine ord, bøy ditt øre til min
tale. La dem ikke vike fra dine øyne, bevar dem midt i ditt hjerte! For de er
liv for den som finner dem, og legedom for hele hans kjød. Bevar ditt hjerte
fremfor alt som voktes, for fra det utspringer livet. Fjern fra deg munnens
vranghet, og hold leppenes falskhet langt borte fra deg.

Og dette er gitt oss av vår skaper, Jesus Kristus, Guds sønn og Fars utsendte til oss mennesket. Det står skrevet i evangeliet etter Johannes:

Johannes 1:1-14, NB2026 · I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved ham, og uten ham ble ikke én ting til av det som har blitt til. I ham var liv, og livet var menneskenes lys. Og lyset skinner i mørket, og mørket overvant det ikke. Det sto fram en mann, utsendt fra Gud; hans navn var Johannes. Han kom til vitnesbyrd, for å vitne om lyset, for at alle skulle tro ved ham. Han var ikke lyset, men han skulle vitne om lyset. Det sanne lyset, som opplyser hvert menneske, var i ferd med å komme til verden. Han var i verden, og verden ble til ved ham, og verden kjente ham ikke. Han kom til sitt eget, og hans egne tok ikke imot ham. Men alle som tok imot ham, dem ga han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn, som ikke er født av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud. Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, en herlighet som den enbårne (den eneste i sitt slag) Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.

Jesus er vår skaper og når vi leser om Moses foran den brennende busken så er det faktisk både en engel av Gud og *Yahweh* som viste seg for ham. Engel betyr utsendt av Gud, akkurat det samme som Jesus var, utsendt. Jesus fortalte oss at når vi så Ham så vi Gud. Vi ser at i den Hebraiske bibelen er det *Yahweh* som snakker til Moses. Det er også *Yahweh* som går med Adam og Eva i Edens Hage.

Da viste Herrens engel seg for ham i en flammende ild som slo opp fra en tornebusk. Han så, og se! – busken sto i flammer, men den ble ikke fortært av ilden. Og Moses sa: "Jeg vil gå bort og se dette mektige synet. Hvorfor brenner ikke tornebusken opp?" Men da Herren så at han kom bort for å se, ropte Gud til ham fra tornebusken: "Moses, Moses!" Han svarte: "Her er jeg."

— *Yahweh ved den brennende busk - Andre Mosebok 3:2-4*

Hvem er Yahweh? Det er Jesus. På samme måte som han skjulte seg for disiplene som gikk til Emmaus så var det Jesus som gikk på jorden i Edens Hage og ved flere anledninger senere, ikke Gud Faderen da vi ikke kan se Far med våre fysiske øyne og overleve (2. Mosebok 33:20). Vi vet at Jesus talte i lignelser og dette var for at Hans egne skulle høre og forstå, ikke de ordet ikke var ment for:

Matteus 13:10-17, NB2026 · Og disiplene kom til ham og sa: «Hvorfor taler du til dem i lignelser?» Han svarte og sa til dem: «Fordi dere er det gitt å kjenne himlenes rikes hemmeligheter, men dem er det ikke gitt.» For den som har, ham skal det gis, og han skal ha overflod. Men den som ikke har, skal selv det han har tas fra ham. Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de

ser, men ikke ser, og hører, men ikke hører, og heller ikke forstår. Og på dem oppfylles Jesajas profeti, som sier: Dere skal høre og høre, men slett ikke forstå, og se og se, men slett ikke skjelne. For dette folkets hjerte er blitt sløvet, og med ørene hører de tungt, og sine øyne har de lukket, for at de ikke skal se med øynene og høre med ørene og forstå med hjertet og vende om, så jeg kan helbrede dem. Men salige er deres øyne fordi de ser, og deres ører fordi de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige lengtet etter å se det dere ser, men fikk ikke se det, og å høre det dere hører, men fikk ikke høre det.

Men hva sier Jesus om seg selv i *Det Gamle Testamente* og i *profetbøkene*? Etter sin egen oppstandelse bekrefter Han at om vi er åpen for skriften så er vi ikke uforstandige og trege til å tro det profetene sa i Det Gamle Testamente:

Lukas 24:13-45, NB2026 · Og se, to av dem var samme dag på vei til en landsby som lå seksti stadier fra Jerusalem, og som het Emmaus. Og de snakket med hverandre om alt dette som hadde hendt. Og det skjedde mens de samtalte og drøftet med hverandre, at Jesus selv kom nær og slo følge med dem. Men øynene deres ble holdt igjen, så de ikke kjente ham. Han sa til dem: «Hva er dette for ord som dere veksler med hverandre mens dere går, og dere er bedrøvet?» Men den ene, som het Kleopas, svarte og sa til ham: «Er du den eneste fremmede i Jerusalem som ikke vet hva som har skjedd der i disse dager?» Og han sa til dem: «Hva da?» De sa til ham: «Det med Jesus fra Nasaret, som var en profet, mektig i gjerning og ord for Gud og hele folket.» og hvordan våre overprester og rådsherrer overga ham til dødsdom og korsfestet ham. Men vi håpet at han var den som skulle forløse Israel. Men med alt dette er det i dag den tredje dagen siden dette skjedde. Men også noen kvinner blant oss har rystet oss; de var ved graven tidlig i morges, Og da de ikke fant hans legeme, kom de og sa at de også hadde sett et syn av engler som sier at han lever. Og noen av dem som var med oss, gikk til graven og fant det slik som kvinnene hadde sagt, men ham så de ikke. Da sa han til dem: «Å, dere uforstandige og trege i hjertet til å tro på alt det profetene har talt!» Måtte ikke Kristus lide dette og gå inn i sin herlighet? Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle skriftene det som handlet om ham selv. Og de nærmet seg landsbyen de var på vei til, og han lot som om han ville gå videre. Og de nøtde ham og sa: «Bli hos oss, for det lir mot aften, og dagen heller.» Og han gikk inn for å bli hos dem. Og det skjedde da han satt til bords med dem, at han tok brødet, velsignet det, brøt det og ga dem. Da ble øynene deres åpnet, og de kjente ham igjen, og han ble usynlig for dem. Og de sa til hverandre: «Brant ikke vårt hjerte i

oss da han talte til oss på veien, og da han åpnet skriftene for oss?» Og de stod opp i samme stund og vendte tilbake til Jerusalem, og de fant de elleve og dem som var med dem, samlet. som sa: «Herren er sannelig oppstått og har vist seg for Simon.» Og de fortalte om det som hadde skjedd på veien, og hvordan han ble gjenkjent av dem da han brøt brødet. Mens de talte om dette, sto Jesus selv midt iblant dem og sa til dem: «Fred være med dere!» Men de ble forferdet og grepet av frykt, og trodde at de så en ånd. Og han sa til dem: «Hvorfor er dere forferdet, og hvorfor stiger det opp tvilende tanker i hjertene deres?» Se mine hender og mine føtter, at det er jeg selv! Kjenn på meg og se at en ånd ikke har kjøtt og bein, slik dere ser at jeg har. Og da han hadde sagt dette, viste han dem hendene og føttene sine. Men da de ennå ikke trodde av glede, og undret seg, sa han til dem: «Har dere noe å spise her?» Da ga de ham et stykke stekt fisk og litt av en bikake med honning. Og han tok det og spiste foran dem. Men han sa til dem: «Dette er de ordene jeg talte til dere mens jeg ennå var hos dere: at alt må oppfylles som er skrevet om meg i Moseloven og profetene og salmene.» Da åpnet han deres forstand, for at de skulle forstå Skriftene.

Kapittel 28

Bibelskole i USA (2013)

I løpet av 2012–2013 talte Den Hellige Ånd tydelig til oss om at vi skulle begynne på bibelskole. Jeg husker jeg ba Far om et sabbatsår, og dette var Hans svar til meg. Det kom ikke helt ut av det blå, selv om det ikke var det svaret jeg hadde forventet. På dette tidspunktet innså også min kone at det var meningen at vi skulle starte på bibelskole i USA. Nærmere bestemt *Charis Bible College* i Woodland Park som ligger i *Rocky Mountains*-fjellene i Colorado Springs. Dette ble fortalt meg direkte av Far da jeg var i USA på en kort evangeliseringstur til Denver. Et par som hadde gått evangeliseringsskolen i Florida stod bak arrangementet. Jeg hadde bestilt billetter og var nervøs for om jeg faktisk hadde gjort det rette. Jeg tenkte selv at nå var jeg litt sprø reiste til USA for andre gang på så kort varsel og et opphold på bare noen få dager, men heldigvis fikk jeg bekreftelse før jeg reiste. Det blir litt som Peter (Matteus 14:29-31). Man føler man tar steget ut av båten og er i ferd med å synke før Gud tar hånden og drar en opp igjen:

Jakob 1:5-8, NB2026 · Men om noen av dere mangler visdom, skal han be til Gud, som gir alle raust og uten å bebreide, og den skal gis ham. Men han skal be i tro, uten å tvile; for den som tviler, ligner en bølge på havet, som drives og kastes av vinden. For ikke må det mennesket mene at det skal få noe av Herren. En tvesinnet mann, ustø på alle sine veier.

Noen ganger er jeg selvfølgelig usikker på om jeg virkelig har hørt riktig når jeg går på det Den Hellige Ånd gir meg, men når jeg får bekreftelse så kjenner jeg vanligvis fred for valget. Bekreftelsen denne gang kom fra Den Hellige Ånd som fortalte meg deler av navnet på dem jeg skulle ligge over hos. Politikernavnet *Kaci Kullman Five* satt som spikra og senere ser jeg at de het *Kaci Robbins* så jeg forstod at det var fra Den Hellige Ånd. Jeg kjente dem ikke, men de hadde også vært på skolen med Reinhard Bonnke og bodde i Colorado Springs. Ikke bare det, men de var blitt velsignet av meg indirekte da en annen bror, *Mike Sanchez*, også fra evangeliseringsskolen, hadde bedt for helbredelse over Daniel ved en tidligere anledning da jeg oppmuntret ham til dette. Og Gud hadde planlagt det slik at byen dette ekteparet bodde i var der Bibelskolen lå, noe som velsignet oss alle.

Daniel Robbins og hans kone fra Colorado Springs kjente meg ikke før jeg kom dit selv om vi hadde vært på den samme skolen i 2012 med CFAN og Reinhard Bonnke. Men Gud brukte dem for å vise meg skolen og åpne opp forståelsen min for hva som skulle skje videre det neste året.

Jeg visste at jeg skulle til Denver fordi Den Hellige Ånd hadde sagt dette til meg og Han bekreftet det gjennom en søster i troen fra USA. Gud viste henne paret Anh Le og Michelle som var arrangørene av dette evangeliseringsmøtet når hun spurte Gud. Hun visste ikke at Gud allerede hadde gitt meg navnet *Denver*.

Jeg deltok på evangeliseringsmøtet i Denver. Det var åpen scene og jeg var med på gruppen som delte og bad for de som kom til arrangementet. Pastor *Bryan Schwartz* var den som ledet det praktiske og plutselig talte han til meg og sa noe slikt som: «*Du er dyp, men det er ikke viktig om man er dyp eller ikke*». Han kjente meg ikke, men *Marcus Wick* sier også noe liknende til meg i 2014, et par år senere. Det betyr bare at Gud så meg når jeg gikk dypt i skriften og søkte Ham for sannheten, men at jeg også ikke må dømme andre som ikke gjør det. De Hellige har alle sin egen plass i Guds hus og er ansvarlig for å følge Jesus, forfatteren av deres tro. Dog, alle bøkene og opplevelsene jeg hadde i 2008-2012 ledet meg til ett punkt i tiden der jeg la bort min motstand til Gud og dette skjedde mai 2012. Vi befinner oss fremdeles i Denver og kjører frem og tilbake mellom huset i Colorado Springs og arrangementet, en god halvannen time eller så.

Vi har litt ledig tid og det er da Daniel Robbins bestemmer seg for å vise meg litt rundt i Colorado Springs. Jeg forstod at jeg var kommet til et bibelbelte med mye aktivitet for Gud. Og mens vi stod i et av lyskryssene og ventet på grønt så åpnet Gud opp forståelsen min og viste meg at vi skulle gå på *Charis Bible College*. Umiddelbart kjente jeg en fred for Andrew Wommack som ledet skolen og kunne ikke si nei til Far i mitt indre selv om jeg senere hadde utfordring med å fordøye alt sammen når jeg kom hjem igjen. Likevel, jeg ble litt *paff* om jeg kan si det slik og fortalte det til vår bror som kjørte bilen hvorpå han priste Gud. Det var litt uvirkelig det hele og jeg visste på ingen måte hvordan det økonomiske skulle ordne seg da vi allerede var hundre tusen i minus på salget av huset på Frekhaug. Deri lå også *utfordringen min* tenkte jeg, midler til å reise på bibelskolen.

På dette tidspunktet bodde vi nederst i Galtenesveien i en leid leilighet der, akkurat som Gud hadde bekreftet til min kone før vi fikk tilslag på den. Eierne var en tidligere venn av henne, en pastor fra Den Norske Kirke i Loddefjord. Lite visste jeg at grunnen til at vi hadde solgt huset et år tidligere var at Gud hadde lagt opp et løp for oss årene derpå og at det var grunnen til at *Bror Thomas* så tydelig hadde sagt at det å selge huset var det rette å gjøre.

Vi gav bort mye av det vi hadde i huset på Fosse på Frekhaug før vi solgte det og i forbindelse med dette kom der en mann til oss som fikk stereoanlegget. Jeg delte åpent med ham og det han så fortalte var at huset hans var besatt. Jeg dro senere på besøk til ham men før dette så irettesatte Gud meg faktisk før jeg dro. Gud bad meg være **lydig** (1. Samuel 15:22), men i min umodenhet tok jeg ikke til meg alvoret i dette. Jeg besøkte så personen med urene ånder i huset og presterte å bagatellisere problemene denne personen hadde selv om jeg burde forstått at det var feil. Han hadde dødningshoder på

putene sine og masse våpen hengende på veggen. Han sa at om natten så var det så sterkt at selv dynen ble forsøkt revet av sengen. Gud irecttesatte meg, men jeg var umoden. Det jeg burde sagt var: Kvitt deg med alt av død i huset da de urene åndene søker hvile (Matteus 12:43-45), angre din synd for Gud (1. Johannes 1:9), si ja til Jesus og la deg bli født på ny. Jeg må erkjenne at hvis jeg skal fungere i mitt virke må jeg adlyde Far og ikke mennesker, noe jeg har blitt flinkere til de siste årene. Mange prøver å bortforklare sin synd eller harde hjerter til evangeliet og Guds arbeid og Far har skjerpet meg i dette.

I alt fem personer talte profetisk til meg angående bibelskole i USA (1. Korinterbrev 14:3). I tillegg kom det Gud viste meg når Han åpnet min forståelse, litt på samme måte som med apostelen Lukas kanskje:

Lukas 24:45, NB2026 · Da åpnet han deres forstand, for at de skulle forstå Skriftene.

En av de som talte til meg var *Søster Amy*. Hun er gift med fire barn og bor i USA. Hun har et evangelistisk kall over seg. Den andre var *Ikem Grigsby*, en fulltidsevangelist. Der var også en troende fra min egen menighet, *Bror Trond*, som talte direkte til meg om at han hørte Bibelskole, samt den samme evangelisten på besøk som mente Den Hellige Ånd sa dette da han var hjemme hos oss. Robbins familien i USA hadde også vært på evangeliseringsskolen i Florida med Reinhard Bonnke. Søster Amy hadde også tidligere opplevd at Gud viste henne hele familien min med full oppakning i USA, noe jeg på det tidspunktet tenkte neppe kunne stemme. Dette var noe tid før evangeliseringsturen til Colorado og Denver.

Etter den korte evangeliseringsturen skulle man tro at jeg nå var fortrolig med å skulle reise og gå på bibelskole i USA. Gud hadde vist meg skolen, men selv om jeg hadde spurt Far om et sabbatsår med tid til å studere Hans ord så tok jeg ikke steget fullt ut før siste bekreftelse kom. En av personene som også snakket direkte til meg var *John Natale*, fra USA han også. Dette var tilfeldig tenkte jeg selv, men jeg ble spurt om å være med på en konferansesamtale der John Natale talte til oss alle med kunnskapsord fra Gud og det ble bekreftet av en annen deltaker på evangeliseringsskolen at John virkelig hadde en profetisk gave, noe jeg selv nå fikk forståelsen av:

Ditt arbeid her er ferdig. Kast deg på flyet.

— *John Natale sa profetisk til meg*

Ikke visste John noe som helst om meg og definitivt ikke at Gud ba meg dra på Bibelskole i USA, så jeg kjenner jeg fikk hjertebank om jeg kan si det slik. Etter alle opplevelsene mine så skulle en jo tro jeg evnet å forholde meg rolig til alt dette, men det gjorde jeg ikke.

Å skulle si opp jobbene våre og stole på Gud var et stort steg å ta også med tanke på at vi hadde tre barn på tidspunktet.

Det kom til et punkt der jeg og min kone bestemte oss for å be Gud om bekreftelse på at vi faktisk var ment å skulle dra til USA på bibelskole der. Og det som så skjer er at *Ikem Grigsby* bare noen dager derpå tar kontakt med meg gjennom Facebook for første gang og forteller at han har fått en drøm han ikke forstår betydningen av. Han sa at jeg var midt i drømmen og han tror kanskje den er til meg. Han var selv fulltidsevangelist, kalt av Gud rett før orkanen *Katrina* traff Florida i 2005 og de mistet hus med alt de eide:

Ikem går frem og tilbake mellom huset og bilen og pakker den full av bagasje. Han får så et oppkall fra meg på telefonen men når han prøver å ta den så er der plutselig ingen kontakt med oppringer, meg. Han og hans kone kjører så til flyet og nesten mister avgangen. Når de lander får han et dusin tekstmeldinger på telefonen fra meg, men alle var tomme.

— *Ikem Grigsby sin drøm fra 2013*

Ikem visste ikke hva drømmen handlet om og tok kontakt med meg siden han visste om meg fra evangeliseringsskolen i Florida 2012 og vi var del av samme facebook-gruppe. Han bemerker også at det var mye mer bagasje enn det som var vanlig når han reiser alene. Jeg forstod umiddelbart betydningen av drømmen og min kone lurte på hva jeg hadde gjort med den saken?! Jeg ble litt perpleks da jeg jo allerede hadde fortalt henne det Gud hadde sagt og vi måtte jo bli enig først før vi søkte. I sannhet var det i grunn min vantro som hadde holdt meg tilbake fra å søke da vi ikke hadde penger til dette på tidspunkt. Vel, vi blir enig om at vi søker på skolen (Hebreerne 11:1). Responsen fra skolen var at de trengte bevis fra banken på at vi kunne underholde oss selv i USA. Dette hadde vi jo ikke, så jeg sa til dem at Gud hadde bedt oss om å søke hvorpå jeg får til svar at de skulle behandle søknaden i tro på at Guds ord kom til å oppfylles. Lite visste jeg at *den lokale grunderen* som kom til oss i 2009, nå hadde fått ordnet med byggetillatelse gjennom kommunestyret. Kort tid før fristen gikk ut på å sende bekreftelse fra banken så ringte han og sa at: «nå kunne jeg komme å signere kontrakt». Jeg er kanskje litt enkel av meg, men etter så lang tid behandlingstid i saken så var det nesten overraskende at pengene skulle komme herfra. På veien til møtet så blir jeg plutselig litt engstelig og *utbasunerte til Gud* at vi jo umulig kunne dra til USA med 3 unger og 2 voksne på det vi stod igjen med etter salget av tomten. Det var i hvert fall det jeg trodde. Jeg husker jeg sa dette rett før jeg krysset Hagelsundbrua mellom Flatøy og Knarvik (Ordsprakene 3:5-6). Og det som så skjedde var at han på møtet spurte om vi også kunne tenke oss å selge resten av tomten til ham, så summa summarum ble vi enig om at han kunne få kjøpe den delen som var omgjort til boligformål samt resten av tomten som fremdeles var LNF område. Vi ble også enig om at han skulle dele betalingen på 3 og han godtok dagbøter på 1000,- per dag hvis en

delbetaling uteble til gitt dato. Og vi endte opp med nesten 1 million ett hundre tusen kroner, noe som var utrolig morro og en velsignelse Gud allerede hadde visst om på forhånd. Vi har virkelig blitt velsignet av Gud både med mirakler i kropp og ånd, men også finansielle mirakler (Filipperne 4:19). Dette kan jeg ikke benekte. Dette får meg til å reflektere over hvorfor jeg ikke bare sa ja og søkte med en gang, og grunnen til dette var min egen vantro.

I mitt hode tenkte jeg: «*Vi har jo ikke penger*». Men problemet var ikke det økonomiske, men min vantro til Guds ord (Markus 9:24). Jeg startet ikke å søke på Bibelskolen da jeg ikke gikk i tro for at dette skulle ordne seg. Når Gud har snakket og dette er bekreftet så har man et problem med troen sin og bør ikke prøve bortforklare det på annen måte.

— *Min egen vantro når Gud talte om bibelskolen*

Alle forberedelser gjøres for skolen og vi sier opp jobbene i Bergen. Jeg som systemutvikler på Noklus og hun som lærer og i oktober 2013 drar vi til USA med Charis Bible College i Colorado Springs. I drømmen hvor Ikem Grigsby nesten mistet flyet så var dette fordi vi fikk VISA til yngste datteren vår bare 3 dager før flyet lettet, så det var litt på hengende håret at vi faktisk rakk det. Vi mellomlander på Island og deretter flyr videre til Denver i USA. Vi har en haug med bagasje med oss og barna stod ved siden av trallene lastet til fulle på flyplassen. Det var nok et skue i seg selv tenker jeg. Vi innretter oss i Colorado Springs før vi starter på Bibelskolen. Allerede første dag fikk alle førsteårsstudentene medalje. Det ble sagt at det å ha kommet så langt var en prestasjon i seg selv, noe som jo stemte. Charis Bible College i Colorado Springs var også eneste skolen til Andrew Wommack som tok imot internasjonale studenter fant jeg ut etterhvert, som Gud selvfølgelig kjente til i forkant (Romerne 8:28).

Det er helt på tampen av 2013, rett før skolen åpner de nye lokalene oppi Woodland Park og det nærmer seg jul. Undervisningen går som normalt og det er pause akkurat nå. Vi er fremdeles i de gamle lokalene nedi Colorado Springs.

Her kommer du ikke til å være neste år.

— *Jeg sitter på skolen og Den Hellige Ånd sier*

Jeg tenkte inni meg at dette kunne så absolutt ikke være Den Hellige Ånd, så jeg protesterte kraftig på det som ble sagt. Noen ganger er jeg barnslig slik, dessverre. Men dog, det var av sin godhet at Gud gjorde det slik, noe jeg skulle forstå først senere i 2014. Vi hadde en flott tid på skolen. Min kone gikk kveldsskolen og jeg på dagskolen og vi byttet på å passe barna.

Jeg velger å ikke dele åpent om en traumatisk hendelse som fant sted i USA på denne tiden da vi kjørte på motorveien hundre kilometer i timen. Det jeg kan si er at personen det gjaldt nektet å ta ansvar. Ikke kom personen med noen form for unnskyldning eller forstod skaden denne handlingen kunne ha forårsaket.

Kapittel 29

Charis Bible College (2014)

Vi var kommet til 2014 og Charis Bible College har åpnet opp det nye bygget sitt i Woodland Park og undervisningen til førsteårskullet skjer i hovedsalen der. Konstruksjonen er luftig med bærekonstruksjon av tre med flotte buer som troner høyt over oss. Amerikanerne er generelt flinke med innredning og dette var en flott trekonstruksjon hvor ene siden av rommet hadde et gedigent panoramavindu mot Pikes Peak på 4302 moh. Woodland Park lå på 2580 moh, så dette var litt spesielt. Vi bodde selv på 2300 meter og var noe kortpustet de første månedene av vårt opphold der når vi gikk i trapper og liknende.

Skolen har Bibelen som hovedmateriale men vi får utdelt hefter med tematisk oppdeling av lærestoffet og etter endt tema går vi alltid gjennom en enkel test for å se om vi har tatt til oss materialet. Det arrangeres jevnlig konferanser og et tema som ofte går igjen på *Charis Bible College* er helbredelse og Guds nåde. Ikke nåde til å synde, men Guds nåde for synderen som kommer til korset og legger ned sitt eget og sin motstand mot Gud. Jeg har ikke nevnt dette særlig, men jeg har sett mange mirakler når jeg har bedt for folk og det er dette også Andrew Wommack deler litt om, Guds nådegaver til oss mennesker og hvordan helbredelse er naturlig å forvente for De Hellige (Jakob 5:14-15). Dette visste Gud og jeg kjente meg *veldig hjemme* her på Bibelskolen i så måte. Min kone var nok glad i alt det praktiske rundt reise, planlegging og generelt et nytt sted med nye venner og aktiviteter. Et varsellys på denne tiden er at hun ikke er glad i å lese Bibelen sammen med meg og blir raskt utålmodig og irritert når jeg snakker om det skriften sier eller forteller om de tingene Gud gir meg eller helbredelsene jeg ser.

Vi går gjennom skoleåret og familien begynner samtidig å gå i en menighet i Woodland Park på søndager hvor det også er barnesamlinger. Under skolen snakker en av bibellærerne, *Greg Mohr*, direkte til min eks-kone midt i undervisningen. Jeg var veldig heldig for all undervisning blir gjort lydopptak av. Få eller ingen kjente til utfordringene min daværende kone og jeg gikk gjennom; arbeidet for Gud tynget tungt mellom oss. Det hele var et paradoks i grunn, da hun og familien erkjenner seg som troende. Likevel, Greg Mohr sier det jeg selv ikke ønsket å uttrykke. Greg Mohr kjente ikke på noen måte min eks-kone når han talte til henne, så dette kom ut av det blå for å si det slik:

Gud kommer til å **sprengte vantro** ut av deg og bringe deg til en slik gunst og slik velsignelse og slik tro for økonomi. Og Gud kommer til å sprengte det fullstendig ut av deg, og han kommer til å bruke deg kraftig, ikke bare innen økonomi, men også innen helbredelse. **Og Gud kommer til å bruke deg**

mektig hvis du lar Ham. Hvis du gir ham tillatelse til å gjøre det. Og jeg kansellerer fiendens oppdrag mot deg og enhver negativ opplevelse som har prøvd å få deg av veien. Din Far elsker deg og han ønsker å utøse sin velsignelse over ditt liv. Du kommer til å oppleve dette og du skal hjelpe andre til å oppleve dette. Amen? Amen!

— Greg Mohr talte til min kone

Da *Marcus Wick* noen måneder senere sa at Gud skiller oss, ble det tydelig at hun allerede har bestemt seg for å separeres. Vi var ment å skulle fungere sammen, som ett legeme (Efeserne 5:31), men Gud hadde sett hvordan ting bar seg. Må Gud se i nåde til de som lar seg forføre av denne verdens fristelser:

Matteus 18:3-9, NB2026 · og sa: «Sannelig sier jeg dere: Uten at dere vender om og blir som barn, kommer dere slett ikke inn i himlenes rike.» Derfor, den som gjør seg selv liten som dette barnet, han er den største i himlenes rike. Og den som tar imot ett slikt barn i mitt navn, tar imot meg. Men den som fører til fall en av disse små som tror på meg, for ham var det bedre at en kverstein ble hengt om halsen hans og han ble senket i havets dyp. Ve verden for forførelsene! For forførelsene må komme, men ve det mennesket som forførelsen kommer fra! Men om din hånd eller din fot får deg til å falle, hugg den av og kast den fra deg! Det er bedre for deg å gå halt eller lemlestet inn til livet enn å ha to hender eller to føtter og bli kastet i den evige ild. Og om øyet ditt får deg til å snuble, så riv det ut og kast det fra deg! Det er bedre for deg å gå enøyd inn til livet enn å ha to øyne og bli kastet i helvetes ild.

Når en person driver med psykologisk manipulasjon for å få en til å tvile på sin egen dømmekraft, oppfatning eller hukommelse så er dette kjent som gaslighting og er i grunn svært alvorlig som sådan.

På slutten av skoleåret måtte jeg gå sommerskolen da vi hadde startet opp til vinter semesteret og ikke på høsten. Min kone og barna dro på ferie til Norge sommeren 2014 og tenkte at de skulle komme tilbake til neste skoleoppstart, men inni meg kjente jeg at det var noe som var feil ved dette. Jeg husket ikke da at Den Hellige Ånd hadde snakket til meg tidligere på skoleåret og sagt jeg ikke kom til å være der neste år. Heller ikke hadde jeg åpent tatt imot dette.

Vi blir enig om ikke å gå videre det andre skoleåret. Deretter flytter vi til Levanger etter hennes ønske. Jeg var lei meg for at vi sluttet etter ett år. Det som så skjer er at bare to til tre uker før jeg reiste tilbake fra USA så snakket fire av De Hellige til meg. Den ene var i menigheten vi hadde gått i det året. Det var mitt siste menighetsmøte der og de hadde nettopp bedt for meg. Jeg skulle til å gå bak i salen da en av De Hellige, en profet, stod

opp og ut av det blå talte om forskjellige ting jeg kom til å gjøre for Gud. Litt av det som ble sagt var at jeg kom til å reise til flere land i Europa og han sa at arbeidet mitt skulle bli mye større enn jeg selv forventet. Han hadde selv gått på Charis og likeså hans kone fra Frankrike. Det var sterke ord og jeg ble helt tatt på sengen av dette. Hans ord skulle senere bli bekreftet av andre i Gud (2. Korinterbrev 13:1).

De to neste som talte til meg var ekteparet Marcus og Sharon Wick. De hadde også gått på Charis sammen med meg og jeg var *tilfeldigvis* på et husmøte med noen fra bibelskolen hos dem på dette tidspunktet, første og eneste gang jeg har vært på husfellesskap med dem. Vi var fremmede for hverandre, bortsett fra at vi gjenkjente hverandre. Både han og hun snakket til meg med ord fra Gud.

Gud viste Marcus at jeg hadde gravd dypt i Guds ord, men at nær familie hadde kritisert meg for de valgene jeg hadde tatt for Gud. Gud var ikke glad for dette. Det profeten så ser er et tog med meg i front. Og Gud sier at Han kommer til å kople av vognene bak meg og ta bort tyngden av dette og gjøre det slik at jeg kan starte å jobbe for Ham. Sesongen for dette arbeidet skulle snart starte blir jeg fortalt. Sharon gav meg også en bekreftelse på at tiden fremover kom til å bli svært vanskelig og at det ville føles som om det vil komme til å stagnere helt opp, men at store ting bruker tid på å bygge opp momentum. Marcus sier også at han ser en elv renne over meg med velsignelser fra Gud (Salme 46:4), noe som har blitt bekreftet senere også.

— Marcus og Sharon Wick i 2014

Den siste personen var *Jeffrey Hardwick* og han hadde også gått på Charis tidligere. Jeg var blitt invitert på pizza og han var en av de inviterte. Uten å kjenne min bakgrunn spurte han om han kunne dele ord til meg fra Gud. Han sa blant annet at Gud hadde gitt meg gaven «*kreative mirakler*» (Johannes 14:12). Jeg har ikke skrevet om dette tidligere, men jeg har bevitnet bein og liknende gro eller forlenges på sekunder og jeg var fullt klar over hva han mente. Han sa også at jeg var kreativ av meg og at Gud var veldig glad for at jeg søkte bekreftelse før jeg tok viktige valg.

Jeg trodde jeg hadde sviktet Gud, men min sorg ble snudd til glede da jeg nå forstår at arbeidet mitt ikke var ferdig. Jeg forstod at Gud kom til å ta bort problemene som holdt meg tilbake (Romerne 8:28), men ikke at Gud faktisk kom til å skille meg tre år senere. Dette er første gang opp til dette tidspunktet at Gud har talt til meg gjennom fire troende over så kort tidsrom. Det var også dette året jeg begynte å bli kjent med Jangili fra et asiatisk land og vårt virke og broderlige vennskap starter dette året.

Kapittel 30

Tilbake til Norge (2015)

Vi var kommet til 2015 og jeg var arbeidsledig. Om vi hadde prøvd å bli værende ett år ekstra så ville jeg mistet rettigheten på dagpenger. NAV avslo faktisk søknaden og denne gikk først gjennom når jeg klagde på vedtaket. Jeg hadde på dette tidspunktet en solid utdannelse og fin erfaring, men sliter med å finne meg jobb. Heller ikke virker arbeidsgiverne imponert over at jeg har gått på bibelskole og skulle helst sett at jeg var ordinær ikke-troende. Jeg forstår at min CV har et hull i deres øyne og ikke bare et teknisk ett. Dette ble fortalt meg både indirekte og direkte i så måte.

I frustrasjon over å ikke ha arbeid begynner jeg dette året å skrive på en tekst hvor jeg deler om hvem Far er og hva Han har gjort for oss. Det skulle utvikle seg til å bli mye mer enn jeg hadde forestilt meg. Oppi alt så får vi to sønner til og det er ekstra liv i leiligheten nå for å si det sånn. Gutter og jenter er litt forskjellige slik. Ikke bare er det liv på rommene, men også inni veggene da huseier har et museproblem. Litt frustrerende med hensyn på hygiene men også spennende for barna og det var med skrekkblandet fryd de åpnet skapdøren under vasken der musefellen var. Det er mange fine stunder med barna, men det å ikke ha et *arbeid* var nytt og utfordrende. På dette tidspunktet ante det meg at det som var blitt sagt i 2012 av *Kvinneforum Nordhordland* muligens snakket om det jeg her startet opp, men jeg var ikke sikker. Jeg fant glede i å skrive, akkurat som nå. Dette året er også første gang jeg drar på misjonstur til et asiatisk land og ser folk helbredet, satt fri fra lidelser og ta imot Jesus (Apostlenes gjerninger 1:8). Det var en flott tur men også utfordrende da jeg ikke alltid klarte å forholde meg passiv. Jeg deler gjerne både i tide og utide og når en av sjefene på hotellet bevitner mirakler og får sin kone helbredet så ser man ikke bort i fra at det kan bli litt kluss med myndighetene. Jeg kom ikke under religiøst visum, så det var litt spennende for å si det slik. Jeg stod med to av de ansatte, kristne begge to, og vi gikk til en kvinne og hennes datter som bodde i garasjen ved siden av hotellet. Datteren hadde hatt tungetale tidligere, men hadde så mistet denne. Hun hadde en abnormal kraftig vekst og moren ba oss be for henne. Mens vi ber bryter datteren plutselig ut i sterk tungetale som fikk nakkehårene mine til å reise seg. Det var mye som skjedde, kort sagt, men fantastisk var det, om en dog litt nervepirrende!

Filipperne 2:12-18, NB2026 · Derfor, mine elskede, slik som dere alltid har vært lydige, så arbeid på deres egen frelse med frykt og beven, ikke bare som i mitt nærvær, men nå mye mer i mitt fravær. For Gud er den som virker i dere, både å ville og å virke, for hans velbehag. Gjør alt uten murring og betenke-

ligheter. så dere kan være ulastelige og rene, Guds plettfrie barn midt i en vrang og fordervet slekt, der dere skinner som lys i verden, Idet dere holder fram livets ord, meg til ros på Kristi dag, at jeg ikke har løpt forgjeves eller strevd forgjeves. Men selv om jeg blir utøst som et drikkoffer over offeret og tjenesten for deres tro, gleder jeg meg, og jeg gleder meg sammen med dere alle. Gled dere likeledes, også dere, og gled dere sammen med meg.

Det var nå gått syv år siden jeg ble født på ny. På tross av alle opplevelsene jeg hadde denne tiden så var jeg ikke sikker på min egen fødsel i ånden. Gud må ha visst om dette helt fra begynnelsen av, for opplevelsen jeg hadde med å få et syn der jeg stod inni et egg var et bilde av min egen ånd i Gud. Helt siden den opplevelsen hadde jeg dog tvilt på det jeg så. Vi er i 2015 og Gud er i ferd med å svare meg på hva jeg hadde opplevd. Vi var en gruppe av De Hellige som delte evangeliet på gaten i Trondheim og jeg gikk med to andre brødre da jeg kjenner at jeg trekkes mot en gruppe mennesker på Trondheim Torg. Den ene broren nektet å bli med oss da det sto tre lettkledde unge damer der sammen med en ung mann og forsvant raskt bort fra oss. Vi gikk rundt og når vi snudde oss mot dem kjente jeg en smerte eller merkelig følelse i høyre arm og skulder. Jeg spurte om noen av dem hadde problemer med høyre arm eller skulder og umiddelbart bekreftet den unge mannen dette. De unge damene friket litt ut for å si det sånn, men vi beroliget dem. Vi fortalte at vi kom med Jesus og delte evangeliet og dette var en nådegave fra Gud, det å kjenne og høre fra Den Hellige Ånd. Vi ba så for den unge mannen og han fortalte oss at han het *Azariah* og var ungdomspastor i den internasjonale menigheten Betel her i Trondheim. Han fortalte også at han for første gangen i sitt liv hadde hørt Den Hellige Ånd tale til ham *audibelt*:

Ta med deg tre egg og gå ned til (Trondheim) sentrum!

— *Den Hellige Ånd snakket til Azariah i 2015*

Audibelt betyr at man hører med øret og ikke i ånden. Og dette overrasket oss alle, ikke bare Azariah. Han visste ikke hva som skulle skje og hvorfor han skulle gå til sentrum så Den Hellige Ånd måtte gjenta beskjeden to ganger før han faktisk tok med seg de tre eggene og gikk ned til sentrum. Han fant ingenting der og han kommenterte og sa at på veien tilbake så gikk han en litt annen vei enn den han vanligvis går. Og det var da vi kom og snakket med ham. Jeg sa at «**eggene betyr nytt liv**» og var glad for ham i dette. Det var først da jeg tok toget tilbake til Levanger at det slo meg hva som faktisk hadde funnet sted. Jeg forstod at Far i Himmelen etter syv år nå hadde svart meg på spørsmålet om hva synet av meg selv inni egget tilbake til 2008 betydde.

Tre egg, tre unge kvinner, tre Guds menn — et trefoldig vitnesbyrd. For etter to eller tre vitners utsagn skal en sak stå fast (5. Mosebok 19,15).

Salme 91:4, NB2026 · Med sine vingefjær dekker han deg, og under hans vinger søker du tilflukt; hans trofasthet er skjold og vern.

Og dette bekrefter Jesus også i Matteus:

Matteus 23:37, NB2026 · Jerusalem, Jerusalem, du som slår i hjel profetene og steiner dem som er sendt til deg! Hvor ofte ville jeg samle dine barn, slik en høne samler sine kyllinger under vingene! Og dere ville ikke.

Husk at vi døpes til Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånds navn (Matteus 28:19). De jobber sammen i treenighet og hvis der er én setning som kan beskrive Fars vilje for oss mennesker så er det denne: **LIV, IKKE DØD!**

Som nevnt symboliserer eggene liv fra Gud og mitt eget syn bekreftet dette før jeg selv hadde lest om det i Bibelen eller hørt det fra andre rundt meg. Jeg vet nå at jeg er født på ny av Guds ånd (Johannes 3:3) og mine gjerninger er også med tegn og undre og slik kommer det til å fortsette om jeg går med Den Hellige Ånd. Verden er inngrodd i penger og materiell velstand og det er naturlig å forvente at mange vil håne en når man kommer med ord fra Gud. Dette kommer ikke bare fra fremmede, men også egen familie og andre «troende» som selv skulle være i brann for Guds ord og ikke forholdt seg lunken. Er det én ting jeg vet etter så mange år med Far så er det det at jeg er utrolig heldig som har tatt imot døren til Guds liv, livets vann, dødens frigjører, vår skaper, som Herre og Mester, Jesus Kristus. *Halleluja! YES!!*

Jeg forstod endelig i 2015 at Gud virkelig hadde sett i nåde til meg dagen jeg ble frelst i 2008 og jeg undres over ordene Han gav til Moses da Gud satte sitt folk fri fra Egypt:

Andre Mosebok 13:1-5, NB2026 · Og Herren talte til Moses og sa: Hellig meg alt førstefødt, alt som åpner morslivet blant Israels barn, både av mennesker og dyr; det tilhører meg. Og Moses sa til folket: Kom i hu denne dagen da dere gikk ut av Egypt, fra slavehuset, for med sterk hånd førte Herren dere ut derfra; og det skal ikke spises syret brød. I dag går dere ut, i måneden abib. Når Herren fører deg inn i kanaaneernes, hetittenes, amorittenes, hevittenes og jebusittenes land, som han sverget til dine fedre å gi deg, et land som flyter av melk og honning, da skal du holde denne tjenesten i denne måneden.

Tenker jeg at Den Norske Kirke ikke har gudfryktige menigheter? I stor grad ja, dessverre. Men de står ikke alene i dette. Og det jeg opplevde personlig i min egen ungdom er også bekreftet av Sokneprest Morten Gravdal i Møre bispedømme for over 40 år siden. Morten fikk bilde fra Gud etter et budskap i tunger når han var student ved Menighetsfakultetet i Oslo:

Det var bildet av et tog. Toget gikk gjennom et landskap i stor fart. Det var lenge siden det hadde gått tog på skinnegangen, og både trær og store steiner var falt ned i skinnegangen. Men foran på lokomotivet var det en stor plog. Denne plogen feide alt som var på skinnegangen til side. Til og med på steder hvor det hadde gått ras, - og det såg farlig ut, feide plogen skinnegangen rein, og toget mistet ikke noe av farten. Så såg jeg at plogen var en åpen bok. Damp lokomotivet ga ikke fra seg røyk, så jeg forsto at det var ikke kraften fra maskinen som drev toget framover. Det som drev toget framover var at folket som var med toget, leste boken – og trodde det som sto der! Folk lente seg ut av vinduene, de hadde vind i håret og tårer i øynene pga av vinden. De jublet fordi det gikk så fort! Så kom neste bilde: Toget sto stille. Det sto på en stasjon. Plogen – boken - var demontert og låg oppe på en av vognene. Der gikk lokførere og konduktører og folk med jernbane luer og uniformer med stjerner og striper. De leste litt i boken, og de klippte og limte, - de tok vekk det de ikke fikk til å passe. De reiv ut hele sider av boken, og de gjorde ingen ting for å sette plogen på plass igjen. Noen lurte på hvorfor toget ikke gikk. De aller fleste var fornøyd med at det sto, de gikk av og på akkurat som det passet seg. Dette toget er naturligvis kirken og de kristnes forsamling. Boken er Bibelen. Kraften i Bibelen ligger i at de kristne leser Bibelen – og tror det som står der! Når de kristne gjør det, vil kirken gå framover. Kirken har potensiale til å gå framover i rasende fart, det vil skje når kristne leser Bibelen, og det som står i Bibelen får forme de kristnes liv. Dette var et bilde jeg fikk for nesten 40 år siden, - og hvis dette var sant den gangen, så er det i alle fall sant nå! De sentrale og toneangivende teologene og biskopene klipper og limer i Guds Ord på en sånn måte at det ikke er noe igjen. Liberal teologi gjør at Bibelen ikke lenger ansees som en Hellig bok. Jeg tror Gud gremmes! Muligens enda verre: Han vredes! Og Han utfordrer oss til å montere plogen foran på toget igjen! Hele Guds Ord må stilles foran øynene på kirkens folk og den kristne forsamling – og det må forme våre liv, rense oss og hellige oss! Da kan kirken i Norge begynne å bevege seg igjen! Kanskje var bildet en profeti for vår tid? Det er lenge siden det har gått noe tog på skinnegangen i Norge. Det er lenge siden vi har hatt vekkelser! Mye stein og trær har falt ned på skinnegangen, og det har gått flere ras. Det kan se umulig ut at et tog kan bevege seg på en skinnegang som er i så dårlig forfatning. Men – Bibelen forteller oss at vi tror på en Gud som ingen ting er umulig for – gjør den ikke?! La oss få plogen på plass igjen!

— *Tolkning av tungetale til Morten Gravdal rundt*

Tittelen på youtube-videoen der han deler dette er: «Han fikk et syn, om hvordan det ville gå med Den norske kirke».

Det Gamle Testamentet er som en skygge av Guds lovnader og Jesus vår frelser åpnet opp ordet og er veiviseren til det virkelige lovede land; Himmelen. Når Israelittene ble satt fri fra Egypt så lurte Gud dem bevisst inn i en felle så de måtte gå tvers gjennom Rødehavet for å unnsnippe døden. Dette var en skygge av frelsen i Jesus Kristus. Vi må alle gå gjennom Rødehavet som er dåpen til nytt liv (Romerne 6:4) og renselsen fra det gamle! Gud stengte også muligheten for enkelt å vende tilbake. Egypt var et bilde på død, verdens skjebne. De som velger Gud blir adoptert inn i Hans familie og podet inn i oliventreet (Romerne 11:17). Disse er De Hellige Velsignede som med frimodighet kan rope på **Herren Sebaot** med navnet **Abba, Far**:

Romerne 8:12-17, NB2026 · Derfor, brødre, står vi ikke i gjeld til kjødet, så vi skulle leve etter kjødet. For dersom dere lever etter kjødet, skal dere dø; men dersom dere ved Ånden dør kroppens gjerninger, skal dere leve. For alle som ledes av Guds Ånd, de er Guds sønner. For dere fikk ikke slaveriets ånd igjen til frykt, men dere fikk barnekårets Ånd, som vi roper i: Abba, Far! Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn. Men er vi barn, da er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham.

Et vitnesbyrd jeg ønsker dele fra dette året er når vår søster *Anne-Gro Fjellingsdal* ble helbredet på Laberget. Det var samling med Levanger Vineyard og under samlingen kjente jeg som om det prikket i deler av nakken. Jeg forstod ikke hvorfor og så rundt meg og tenkte som vanlig at enten er dette meg eller så *er det noe på gang*. Vi spiste middag senere og jeg havnet *tilfeldigvis* ved siden av Anne-Gro. Etter en stund ut i praten bemerket jeg at jeg kjente noe merkelig der under samling, men at jeg ikke forstod hvorfor. Da bemerket Anne-Gro at hun selv har hatt problemer det samme stedet i flere år og konstant bruker smertestillende. Kort fortalt, vi ber og hun kjenner umiddelbart det tinger der smertene var og hun blir helbredet og slutter å bruke smertestillende. Slik har det holdt seg i alle år etterpå. Anne-Gro har en gave til å skjelne ånder og dette er en gave menigheten trenger å ta i bruk (1. Korinterbrev 12:9-10).

Samtidig dette året snakker Den Hellige Ånd ikke bare til meg om publikasjonene som skulle komme men også at jeg kom til å utgi *boken min*. Jeg husker jeg stod bakerst i leiligheten, rett ved siden av vaskemaskinen med tørketromlen oppå. En Miele tørketrommel med innebygget varmepumpe av alle ting. Dog, det kom overraskende på å høre dette:

Du kommer til å utgi bibelen før du utgir boken din!

— Den Hellige Ånd i 2015 til meg

Jeg husker jeg protesterte igjen. En ting var det å bygge publikasjonsmotoren, men å bruke den til å publisere bibler med var jeg svært usikker på. Jeg hadde bygget den til å lage bibler som et appendix til boken der man kunne referere til bibelvers og få disse satt inn i boken samt linket til bibelen i appendixet, ikke enkeltstående bibler. Det tok tid å venne seg til tanken, men parallelt med at det tekniske i publikasjonsmotoren og egne rutiner modnet så gikk det akkurat som Den Hellige Ånd sa. Ikke bare det, men jeg publiserte både separate bibler som Russisk, Japansk, Vietnamesisk og Kinesisk i tillegg til studiebibler, parallell-bibler, King James Strongs samt enkeltstående bibelske ordbøker. Det gikk i grunn *litt bananas* om man kan si det slik, men på den god måte. Og boken Den Hellige Ånd tenkte på er den du faktisk leser nå. Memoaret startet som et brev og utviklet seg til en bok og fungerer nå som et evangelisk verktøy.

Jeg kan også fortelle at da jeg i 2015 var vikar på barneskolen i Levanger så ble jeg sparket fordi jeg fortalte elevene om litt av det fantastiske jeg hadde opplevd med Gud. Elevene spurte meg om hvem jeg var og litt om livet mitt, men dette likte ledelsen svært lite. Det å bli avvist fra jobber på grunn av min tro er ikke noe som snakkes høyt om utad i Norge, men det er et faktum. Troende blir presset til ikke å dele om Gud og som vikar var det tydeligvis enkelt å sparke meg. Når De Hellige holder seg tilbake fra å støtte de som står i fronten så tror jeg at dette er noe Jesus selv vil konfrontere en med senere. Jeg minnes ordene til min gode bror *Bror Øivind* fra Frekhaug tilbake til rundt 2011-2012 der han fortalte meg det å bygge personlig karakter var viktig. Dette gjelder ikke bare de som står i fronten av arbeidet, men alle De Hellige.

I tillegg skjer det at jeg på rundt denne tiden møter en gruppe med ungdommer ved Levanger ungdomsskole. Også her var en av døtrene mine med og jeg delte litt om Jesus til dem, hvorpå jeg spør dem om de har smerter eller andre problemer i kroppen vi kan be for. Den ene så på meg og sa at han har hatt ryggproblemer i lang tid. Jeg spør om jeg kan legge hånden på ham og be. Etter at jeg ber for ham så klarer han ikke lenger å kjenne noe ubehag der og ser litt forundret ut. Jeg ber ham gå og hoppe på trampolinen og etterpå når han kom tilbake så ser han enda mer overrasket ut, for plagene var borte. Jeg fortalte ham at han ikke måtte la noen snakke bort miraklet og stole på det han nå hadde opplevd, samt at Gud var glad i dem. Vanligvis deler jeg også at de må bli født på ny og at Jesus er veien sannheten og livet (Johannes 14:6), men at verden ofte ikke ønsker Gud. Vel, da jeg kom hjem, kjente jeg hvor langt fra hverandre vi var kommet gjennom disse årene. Hun fortalte blant annet til meg at folk kom til Jesus, ikke motsatt. Det er jo litt merkelig, når faktum er at Jesus selv dro rundt i Israel og både delte med mennesker og døpte dem. Og han sendte også ut disiplene sine for å dele evangeliet med folket hvorpå de også ba for dem og så tegn og undre følge. Alt på befaling og i autoritet av Jesus selv før Han hang på korset og ble tatt opp til Gud igjen. Selv før Den Hellige Ånd hadde kommet til folket og disiplene faktisk var åndsdøpt. De fungerte med den autoritet Jesus hadde gitt dem.

Markus 1:14-28, NB2026 · Men etter at Johannes var satt i fengsel, kom Jesus til Galilea og forkynnte evangeliet om Guds rike. og sa: «Tiden er oppfylt, og Guds rike er kommet nær. Omvend dere og tro på evangeliet!» Da han gikk langs Galileasjøen, så han Simon og Andreas, Simons bror, kaste garn i sjøen, for de var fiskere. Og Jesus sa til dem: «Kom etter meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere.» Og straks forlot de garnene sine og fulgte ham. Og da han gikk litt videre derfra, så han Jakob, Sebedeus' sønn, og hans bror Johannes; også de var i båten og bøtte garnene. Og straks kalte han dem, og de forlot sin far Sebedeus i båten med leiefolkene og gikk etter ham. Og de gikk inn i Kapernaum, og straks på sabbaten gikk han inn i synagogen og underviste. Og de ble slått av undring over hans lære, for han lærte dem som en som hadde myndighet, og ikke som de skriftlærde. Og i synagogen deres var det en mann med en uren ånd, og han ropte, og sa: «Ah! Hva har vi med deg å gjøre, Jesus fra Nasaret? Er du kommet for å ødelegge oss? Jeg vet hvem du er: Guds Hellige!» Og Jesus truet den og sa: «Ti stille og far ut av ham!» Og den urene ånden slet i ham, skrek med høy røst og fór ut av ham. Og alle ble forferdet, så de spurte hverandre og sa: «Hva er dette? Hvilken ny lære er dette? For med myndighet befaler han til og med de urene åndene, og de adlyder ham.» Og ryktet om ham gikk straks ut i hele området omkring i Galilea.

Er det uventet å finne slik motstand mot evangeliet selv i ens egen familie? Jeg mistenker at når dette skjer så kan ens egne familiemedlemmer finne på alle slags unnskyldninger til å fordømme en persons handlinger for Gud. Dette er gjerne med bakgrunn i deres egen usikkerhet for hvordan folk tenker om dem. Jeg vet at det å miste ansikt når folk snakker eller ser nedsettende på forkynnere av Jesus er å forvente. Det er en del av det å arbeide for Gud. Det er fantastiske gleder, men også en sorg til tider. Og det er mange hindringer for å dele evangeliet på gaten og noen av dem kommer av indre personlige stridigheter innad i familien.

Matteus 10:34-36, NB2026 · Dere må ikke tro at jeg er kommet for å bringe fred på jorden; jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd. For jeg er kommet for å sette en mann opp mot hans far, og en datter mot hennes mor, og en svigerdatter mot hennes svigermor. og en manns husfolk skal bli hans fiender.

Den som ikke har opplevd å bli fordømt og kritisert for å dele evangeliet har i grunn ikke rett til å uttale seg når det kommer til private anliggende til evangelisten uten å ha satt seg godt inn i situasjonen det er snakk om. Flere har prøvd å komme med gode, velmenende og til tider irettesettende ord til meg. Og jeg er takknemlig for at man prøver

å hjelpe. Det er helt riktig at jeg har gjort ting som er feil, absolutt. Men jeg har også tiet og lidd i det stille, der bare Gud vet hva som har funnet sted. Det vil også til tider være menighetsmedlemmer som taler dårlig bak ryggen din. Men jeg sier deg dette: Tilgi dem som kritiserer deg (Kolosserne 3:13). Ta vare på hjertet ditt om du skal kunne fortsette å dele evangeliet og kunne glede deg over velsignelsene du har fått, hver dag.

Filipperne 2:12-13, NB2026 · Derfor, mine elskede, slik som dere alltid har vært lydige, så arbeid på deres egen frelse med frykt og beven, ikke bare som i mitt nærvær, men nå mye mer i mitt fravær. For Gud er den som virker i dere, både å ville og å virke, for hans velbehag.

Kapittel 31

Asia (2016)

Det er nå 2016 og jeg var på min andre reise mot østen. Jeg er veldig glad for å treffe gruppen med pastorer sammen med Jangili. Vi taler i de forskjellige kirkene. Det var ikke så enkelt å dra fra Norge da min kone var gravid med ene gutten vår og hvis jeg ikke hadde fått en bekreftelse på at dette var riktig så ville jeg nølt med å dra. Dog endte alt godt både for turen og fødselen etterpå. Det som er spesielt denne gangen er at noen hadde bestukket eller tipset noen av de lokale myndighetene om at Jangili hadde satt opp huset ulovlig. Kanskje i respons til vårt arbeid, ikke vet jeg. Rett etter at jeg dro fikk de derfor besøk av en gruppe mennesker som kastet dem ut og rev ned boligen deres mens familien stod på gaten og bevitnet det hele. Dette ble gjort brutalt og effektivt og pastoren ble innlagt på sykehuset i sjokk. Han kom til hektene igjen etterhvert og det som senere skjedde var at de lokale myndighetene innrømmet *feilen* og la seg flat.

Jangili og familien fikk nye byggematerialer av myndighetene og vi hjalp dem også med å få bygget opp hjemmet sitt med tilhørende kirkerom. Ikke bare det, men de får også papirene sine i orden slik at de kan ha bibelskole på stedet også, så dette ble en velsignelse for dem alt i alt på tross av vanskelighetene de måtte gjennom. Jeg må også legge til at det var fantastisk å besøke dem i et asiatisk land og at vi bevitnet mirakler og undre som styrket alle De Hellige i troen. En av disse var multiplikasjon av mat (Johannes 6:11-13). Jeg husker at jeg hørte i min ånd om matmirakelet i Bibelen i begynnelsen av måltidet, før pastoren i det hele tatt snakket. Så fortalte pastoren meg rett ut: «Jorn, jeg kjøpte aldri så mye kylling—det du ser er ikke mengden jeg kjøpte.» Han trengte maten til bibelstudentene også, og det var nok til langt flere enn det skulle tilsi. Samtidig opplevde min kjære i Levanger noe lignende der mat ble multiplisert. Det var rett og slett fantastisk.

Det bør også legges til at når jeg kom hjem til Norge så tok en kristen asiater kontakt med meg. Han snakket til meg om min kone og hennes foreldre. Det han sa, var skarpt og sant, men det er ikke noe jeg vil gjengi her. Jeg tenkte først at han var uhøflig som kunne si noe slikt, men når jeg tenkte på det så forstod jeg at det jo var riktig og jeg kunne ikke benekte det jeg hadde opplevd rundt dem de siste årene. Man skal elske sin kone (Efeserne 5:25), men når hun blir din verste fiende og agerer deretter så blir hun som en vantro. Jeg kan ikke se at dette har endret seg de siste fem årene heller, noe som gir diverse utfordringer med barna. Det betyr ikke at jeg skal være dårlig mot henne, men jeg må erkjenne at livet er litt utfordrende også nå etter skilsmissen med tanke på familien. Og Gud har vært tydelig med meg at jeg ikke kan ha samleie med min kommende kone

uten at vi er gift. Å si man er troende og glad i Gud og samtidig ikke er gift er motstridende og ikke i henhold til Guds hjerte for hva kjærlighet faktisk er (Jakob 2:17). Dette er også noe jeg har sagt til min eks-kone. Handling og tro må gå hånd i hånd, i hvert fall må en kjempe for dette. Vi hopper tilbake til 2016 og jeg er fremdeles jobbsøker og vi er i Norge etter turen til Bibelskole i USA.

Jeg søker i 2016 på stilling som Systemutvikler i Helseundersøkelsen Nord-Trøndelag (HUNT) Forskningscenter på Levanger. Jeg får ikke denne selv om jeg i eget hode var den mest egnede kandidaten etter det jeg kunne lese av søknadslisten. Jeg var ganske overrasket over dette, men alt hadde en mening tydeligvis. Noe inni meg forteller at «*dette er jobben min*» uten at jeg helt kan forstå det med hodet. Ikke vet jeg da at de kommer til å ansette meg i prosjektstilling halvannet år etterpå. Likevel, dette året forteller Den Hellige Ånd meg at jeg kommer til å utgi bibelen før jeg utgir boken min. Jeg protesterte da jeg såvisst ikke kjente meg trygg på dette, men slik gikk det no allikevel og jeg vokste meg fortrolig med tanken.

Jeg sluttet med dagpengene selv om vi ikke hadde særlig mye å rutte med da min kone også var i fødselspermisjon. Jeg jobbet natt og dag for å utvikle publikasjonsmotoren som skulle digitalisere gamle bibler, bibelske ordbøker inkludert Hebraisk og Gresk ordbok. Dette ble *vevd sammen* akkurat som profetien fra mai 2012 sa når jeg var på husfellesskap med Kvinneforum Nordhordland. Publikasjonsmotoren kan også lage standard digitale tekster, men jeg har fremdeles ikke brukt den til dette annet enn i undervisningsformål. Materialet til biblene og ordbøkene henter jeg gratis på Internett da de har utgått kopibeskyttelse. Rundt 40 oversettere totalt ble leid inn i prosessen med å oversette *forordet* som er skrevet av meg på norsk og engelsk. I løpet av juni 2016 hadde jeg til min egen overraskelse klart å utgi i overkant av 30 publikasjoner på Amazon. De solgte dog forsvinnende lite, men startskuddet var satt. Jeg våkner så en morgen og hører følgende i min ånd:

Salme 22:12, NB2026 · Vær ikke langt borte fra meg, for trengselen er nær,
for det finnes ingen hjelper.

Jeg hadde på dette tidspunktet presset kroppen for hardt når jeg jobbet med publikasjonsmotoren. I tillegg hadde jeg sett for mye på internettvideoer om verdens tilstand og var ekstra nervøs for hva dette betydde. Nå er det verdens undergang tenkte jeg, hvor enn utrolig det høres ut, men jeg var ganske enkelt for utslitt i kroppen til å tenke klart på det tidspunktet. Jeg hadde heller ikke brukt tid med Gud men fokusert på alt annet enn Ham (Matteus 6:33). Salme 22:12 skulle uansett bli et nøkkelvers for meg i hjelpen på å takle det som kom de neste to årene og jeg er dypt takknemlig for at Gud advarte meg. Starten på en helt ny tid står for døren og Gud er fullt klar over at det blir en vanskelig tid før ting endrer seg.

Det som også skjer senere dette året er at Gud snakker til meg klokken tre om natten (Salme 63:7). Jeg hadde jobbet uavbrutt og det var ikke uvanlig at jeg la meg i 5-6 tiden om morgenen og sov noen få timer før jeg stod opp og tok meg av barna. Hun hadde på dette tidspunktet ikke jobb heller men gikk i fødselspermisjon med to av de siste guttene våre, så det var også en fin men hektisk tid. Jeg liker å være litt *barnslig* av meg og det å ha fem barn er en velsignelse i så måte.

Denne natten la jeg meg rundt tre og var helt knust i kroppen over alt arbeidet og det mentale stresset. Jeg hadde akkurat lagt meg i sengen da Gud snakket direkte til meg og denne gangen var det ikke Den Hellige Ånd men Far som talte. Det formelig ristet på innsiden min når ordene ble gitt og Gud Faderen snakket på engelsk til meg:

As if I do not love to hear your voice.

— *Gud taler kl. 03 om natten i 2016*

Jeg kjenner samtidig en fylde og kraft gå gjennom meg når Far uttaler ordene og jeg *bryter* sammen hvorpå tårene begynner å renne. Det å vite at **El Shaddai** direkte sier at Han er glad i meg var et sjokk og jeg forstår at Han savner når Hans barn ikke bruker tid med Ham og søker Ham. Dette var ikke del av Hans plan for meg og jeg måtte slutte å bekymre meg for tiden. Arbeidet var utrolig spennende, men jeg måtte legge fra meg uroen, ei heller jobbe på natten med for lite søvn da dette brøt ned kroppen.

Du legger kanskje merke til at det er første gang jeg bruker El Shaddai om Gud? Jeg søkte i min ånd når jeg skrev dette og det var da jeg fikk for meg at jeg skulle bruke El Shaddai. Deretter søkte jeg og fant at dette var det *Gud Jehovah* introduserte seg som *første gang* for Abram og første gangen Shaddai står skrevet i Bibelen. Det skjer når Gud presenterer seg for Abram:

Første Mosebok 17:1-5, NB2026 · Da Abram var nittini år gammel, viste Herren seg for Abram og sa til ham: «Jeg er Gud Den Allmektige; vandre for mitt ansikt og vær ulastelig!» Jeg vil opprette min pakt mellom meg og deg, og jeg vil gjøre deg overmåte tallrik. Da falt Abram på sitt ansikt, og Gud talte med ham og sa: Se, jeg – min pakt er med deg, og du skal bli far til en mengde folkeslag. Ditt navn skal ikke lenger kalles Abram, men ditt navn skal være Abraham, for jeg har gjort deg til far for en mengde folkeslag.

Hvis man ser på det Hebraiske i El Shaddai så er «El» brukt for «Gud» og «Shaddai» er satt sammen av tre Hebraiske bokstaver: *Shin*, *Dalet* og *Yod*. **Shin** er det fortærende, oppslukende. **Dalet** er døren, gjerne brukt som et skille eller passasje mellom det fysiske og åndelige. Til slutt har vi **Yod**, den minste av alle Hebraiske bokstaver og etter jødisk tankegang symbol for det atomiske, det minste, sprengkraften og skaperkraften i Gud.

Alle hebraiske bokstaver inneholder *yod* i seg. Shaddai virker å bety utifra bokstavene en beskrivelse av Gud som: «Skaperkraften i fra ånd til verden, både skapelse og destruksjon, *allmektig* om vi setter det sammen til ett ord». Piktogrammene i det Hebraiske alfabetet bærer en egen verden av forståelse i seg selv. Når Jesus sier jeg er begynnelsen og slutten, Alfa og Omega (Åpenbaringen 22:13) så er det første og siste bokstaven i det greske alfabetet. Men ser vi på det Hebraiske alfabetet så er det Alef og Taf. Alef er bilde på enhet, sterk, leder, først. **Taf er som et kors som ligger på siden** og er av betydning et merke, tegn, omen eller segl. Når Jesus hang på korset sa Han: «Det er fullført». Derfor er han både begynnelsen og slutten og dette er bare toppen av isfjellet på det som er skjult i det Hebraiske språket i Bibelen.

Å høre Guds stemme den natten og kjenne Hans kjærlighet for meg på denne måten er vanskelig å beskrive, men preger meg den dag i dag. Dette er uansett ikke bare for meg og det er grunnen til at jeg deler dette med deg. Jeg er et av utallige vitner på Guds kjærlighet til oss (1. Johannes 4:19). Selv om vi er som en usynlig prikk og for ingenting å regne når alt kommer til alt, så ser Gud til oss og åpenbarer seg for oss (Salme 8:4-5). Ikke bare det, men Han gir oss sin ånd. Det er i grunn helt absurd de gode tingene vi De Hellige opplever, på tross av prøvelsene og avvisningen vi går gjennom.

Det var også rundt denne tiden at jeg hadde sett øynene til en ung kvinne som bodde nær huset vårt i Levanger. Den lille sønnen hennes virket å være plaget om natten, og på et tidspunkt så hun på meg og det var som om en ånd eller demon så tilbake på meg fra innsiden av øynene hennes. Det traff meg dypt, og jeg forsto der og da at demoner til tider kan avsløre seg selv gjennom øynene til den personen de plager (Markus 5:9). Senere, når jeg passerte henne på gaten, anerkjente hun meg aldri eller sa hei. Jeg mistenker at dette var en del av grunnen, selv om jeg aldri fortalte henne hva jeg hadde sett. Det er en alvorlig påminnelse om at den åndelige kampen er virkelig og nærmere enn vi tror (Efeserne 6:12).

Kapittel 32

Bønnesenteret i Levanger (2017)

I 2017 møtte jeg et misjonærpar fra USA som hadde tjent i flere år i Asia. De var gjestetatere ved Bønnesenteret i Levanger, som *Hakon Fagervik* grunnla. Selv om de ikke kjente meg, ba de for meg og profeterte at jeg ville skrive mye for Gud (Efeserne 2:10), og at jeg måtte slutte å se på klokken (Matteus 6:34). Jeg fikk også beskjed om å ikke be Gud om materielle ting jeg ikke trengte – i det minste var det slik jeg forsto det. Videre delte de at noe uventet ville skje i livet mitt som jeg ikke ville bli glad for, noe helt i strid med min personlighet, men at jeg likevel skulle si ja til det (Jakob 1:2-4). Dette ordet kom kort tid før min kone separerte seg fra meg i august 2017.

Kapittel 33

Separasjonen (2017)

Min kone hadde tatt med barna på tur når hun tok kontakt. Hun ringer meg og sier over telefonen at vi aldri skal være sammen igjen, og at hun separerer seg fra meg. På dette tidspunktet er *Marcus Wicks* ord fra Gud nesten glemt; jeg føler meg forrådt, og kroppen min går i sjokk. Den påfølgende natten er en av de verste jeg noensinne har opplevd, hvor jeg svetter voldsomt hele natten (Salme 34:19). Kroppen min kjemper for å komme seg gjennom natten i ett stykke; det føles som om jeg er i ferd med å bryte sammen. Om morgenen gir Gud meg en drøm for å hjelpe meg å bryte igjennom:

Jeg ser to profesjonelle kvinner med ordet L'Oréal i bakgrunnen. De ser ut til å selge sminke og lignende produkter og er profesjonelt stilet. Deretter roterer hele bildet som om en scenografi snur seg rundt. Foran meg dukker det opp en utrolig kjekk mann av vestlig opprinnelse, lys i huden og blond. Hver eneste detalj er helt perfekt, og han har en unik, slående klesstil og en sveis jeg aldri har sett før. Håret hans er klippet kort på den ene siden og er mellomlangt på den andre. Han smiler bredt og sier: **”Jeg er den fjerde rikeste mannen i landet!”** Jeg blir fullstendig trollbundet av hvor fint han er kledd, men rett før drømmen slutter, forstår jeg at hans ytre fremtoning ikke gjenspeiler hans indre selv – snarere tvert imot. Jeg innser at Gud tydelig viser meg at jeg ikke må la meg lure av det som finner sted. Det tok meg imidlertid flere måneder å virkelig innse nødvendigheten av det som hadde skjedd.

— *Drøm morgenen etter separasjonen*

Separasjonen var tung å bære, men Gud lot det virke sammen til det gode (Romerne 8:28). For et fullstendig studium av hva Guds ord sier om ekteskap, skilsmisse og gjen-gifte — undersøkt gjennom gresk og hebraisk grunntekst — se vår ledsagerbok *The Case for Marriage* (junifye.publifye.pro/the-case-for-marriage (**ekteskapsstudien**)). Jo mer avstand jeg fikk til hendelsen, desto tydeligere husket jeg advarslene Den hellige ånd hadde gitt meg på forhånd. Den hellige ånd talte gjennom profetiske ord og sa at det som var i ferd med å skje var imot min natur, men at jeg skulle akseptere det. Det å ha profetiske vitner som taler sannhet før potensielt ødeleggende hendelser, er en viktig grunn til at vi trenger en aktiv, levende menighet (2 Korinter 13:1). Som menighet må vi søke å bruke de åndelige gavene Gud har gitt oss (1 Korinter 12:7) og ikke holde tilbake. Jeg sier dette som

en advarsel til de hellige: vær en del av menigheten, ikke avvís den. Vi må også være åpne for at Den hellige ånd leder oss både til og fra spesifikke menigheter. Det er ikke alltid like rett frem å skjelne når et skifte er på vei, men det er det det innebærer å bli ledet av Ånden. Fremfor alt må vi stå til ansvar overfor Gud med livene våre, ikke overfor enkeltpersoner som prøver å kontrollere oss. Evnen til å skjelne er avgjørende i denne sammenhengen (Hebreerne 5:14). Hvis vi søker Gud i bønn når vi kjenner en uro på innsiden, vil vi bli ledet. Jeg har ofte opplevd at hodet mitt, med sin analytiske tenkning og logikk, forteller meg én ting, mens Ånden leder i stikk motsatt retning (Ordspråkene 3:5-6). Et Guds barn må våge å slippe kontrollen og vandre i tro for å følge Den hellige ånds ledelse (Romerne 8:14). Noen ganger kommer bekreftelsen i etterkant, men selv det kan ta tid.

Vi vender tilbake til drømmen, og merkelig nok har sjokket i kroppen lagt seg når jeg våkner (Salme 30:5). Jeg innser at jeg nesten ble bedratt av det ytre bildet av det som skjedde rundt meg. I flere år hadde avstanden mellom oss vokst, og det var en tung tid å bære som ektemann. Jeg hadde kjempet for å holde meg rolig, og det hjalp ikke på situasjonen at jeg ble sint og kranglete. Hun var glad i barna, huset, bilen, mat og ulike aktiviteter. Hun var riktignok født på ny, men likevel. Det er sant at jeg har mine svakheter. Det er et mønster jeg etter hvert kom til å gjenkjenne: en ektefelle som indirekte blir konfrontert med sine egne mangler, kan snu 180 grader og vende anklagen utover — det som nå kalles *gaslighting* — for å unngå å ta ansvar. Jeg levde i det klimaet i flere år. Om alt var bevisst fra hennes side, vil jeg ikke late som om jeg vet. Mitt ansvar var å be for henne og snakke med henne. Jeg sviktet i bønnen, og kommunikasjonen var i bunn og grunn enveis – et faktum hun innrømmet gjentatte ganger. En nær onkel spurte meg en gang under et besøk, rett foran barna, om jeg husket bursdagene deres. Dette er en av mine svakheter: selektiv hukommelse, for å si det pent. Andre kaller det ADHD, selv om det også kan utløses av betydelig stress. Vi har alle våre svakheter, men jeg tror den største for mange av oss er mangel på kjærlighet. Teknisk brillians og kompetanse er ofte ytre mål på suksess, men mine evner er nok mer *kreativitet, besluttsomhet og utholdenhet*. Jeg er også ganske barnlig av natur, noe som er karakteristisk for min personlighetstype.

Året 2017 var et spesielt år ved at det var først etter separasjonen jeg forsto at profetien jeg fikk i 2012 av Kvinneforum Nordhordland handlet om mitt arbeid med å *veve sammen* bibler og bibelordbøker. Det året skjøt publiseringen voldsom fart, noe som resulterte i 2000 titler på Amazon, Google Play og Apple iTunes under navnet *TruthBeTold Ministry*. Søk gjerne på Amazon.com og se selv. Google Play fjernet nesten alle disse utgivelsene i 2019 med påstand om at de ikke var kompatible med deres retningslinjer, selv om de ikke kunne bevise at mitt materiale ikke var unikt. Slik er det med gigantene; små selskaper er sårbare hvis de ikke har flere bein å stå på.

Jeg bør nevne at en bror i Kristus hadde kontaktet meg flere måneder før separasjonen og sagt at Gud hadde bedt ham ringe slik at vi kunne be sammen over telefonen hver dag. Gud visste tydeligvis at vi begge ville havne i vanskelige livssituasjoner. Akkurat den-

ne dagen ringte jeg ham og fortalte om drømmen jeg nettopp hadde hatt. Han ble helt stille; etter en stund sa han at huseierens far var den fjerde rikeste mannen i Bergen. Siden huseieren ikke hadde lagt frem noen dokumentasjon da han konfiskerte depositumet på huset denne broren nettopp var ferdig med å leie, forsto jeg dette som en bekreftelse på det *brede* smilet. Jeg innså at selv om alt ser perfekt ut på utsiden, indikerer det på ingen måte at en person står oppreist overfor Gud. Mannen i drømmen representerer Antikrist – en som arbeider mot de hellige mens han opprettholder en perfekt ytre fasade uten lyte (2 Korinter 11:14).

Min yngste datter var fire og et halvt år gammel på den tiden. Noen måneder før separasjonen hadde hun opplevd at Jesus kom til henne om natten. Jesus fortalte henne at han elsket familien vår, og hun delte dette med meg dagen etter. Gud hadde advart meg gjennom profetisk tale om det som skulle skje, men han ville tydeligvis gi min yngste datter sin egen fred før separasjonen inntraff. **Jeg spurte henne** etter separasjonen om hvem som hadde kastet pappa ut av huset, og hun sa: «Gud», hvorpå hun ristet på hodet, tilsynelatende overrasket over sitt eget svar. Så korrigerte hun seg selv og sa: «Nei, det var mamma!» med et forundret uttrykk i ansiktet. Jeg forsto at Gud talte gjennom henne – noe som har gledet meg utallige ganger siden.

De fem månedene mellom august og desember var tøffe. Det var i denne tiden jeg også opplevde at de jeg trodde var gode venner, holdt avstand. Jeg hadde også en drøm der jeg så en nær familievenn på min ekskones side som hadde en tunge splittet i to, omtrent som en slange. Jeg forsto ikke drømmen da den inntraff, men i ettertid forstår jeg at den var profetisk. Jeg tror ingen rundt meg på det tidspunktet visste at en profet hadde talt om separasjonen i 2014. Det var først i månedene som fulgte at det gikk opp for meg hva Gud faktisk hadde snakket om. Bemerkelsesverdig nok har jeg *heldigvis* opptak av det som ble sagt av tre hellige i 2014.

Flere ting skjedde det året, og jeg endte opp i et bofellesskap i Forbregdsmyra 90A i Verdal, hvor jeg leide et rom frem til mars 2018. Jeg måtte selge bilen på grunn av barnebidrag og hadde etter hvert svært lite å leve av. Jeg var sta nok til ikke å gå på sosialen, men omtrent en måned etter separasjonen tok jeg en tur til USA. Der tilbrakte jeg litt tid med en venn fra bibelskolen. Det var en spesiell tid, men han klarte å holde seg unna hver gang jeg var vitne til Guds velsignelse over mennesker i løpet av denne turen. Jeg reiste faktisk til USA etter oppfordring fra min ekskone for å besøke Vineyard i Myrtle Beach, South Carolina. Der arrangerte *Shiloh Place Ministries* en konferanse de kaller «The Power of a Father's Love». Da jeg kom inn den første dagen, fikk jeg et kyss på kinnet av *Knobby Nobles* og ble positivt overrasket. Min mor pleide alltid å gi meg kyss på kinnet før vi la oss om kvelden, men aldri før hadde jeg blitt ønsket velkommen med et slikt kyss; det føltes som å komme hjem. Jeg husker alle gangene jeg gjorde det samme med stefaren min ved sengetid. Det var tydelig at dette ikke var en tradisjon i hans familie, men jeg fortsatte å gjøre det likevel.

2 Korinterbrev 13:11-13, NB2026 · For øvrig, brødre, gled dere, bli fullkomne, la dere formane, ha samme sinn, lev i fred! Og kjærlighetens og fredens Gud skal være med dere. Hils hverandre med et hellig kyss! Alle de hellige hilser dere.

Jeg må også nevne at jeg møtte to familier i Myrtle Beach under konferansen. Det ene møtet skjedde mens jeg sto på stranden og nøt bølgene som rullet inn og fuglene som løp frem og tilbake mens vannet skylte over stranden. Plutselig sto en høy afroamerikansk mann ved siden av meg; jeg så ham ikke først, men kona hans sto bak ham. Begge var fulle av glede for Herren og ble helbredet på flere områder i kroppen i løpet av samtalen vår, ettersom jeg sanset på innsiden hvor de led. Jeg har ikke snakket mye om dette før nå, men en av gavene Den hellige ånd gir oss, er autoriteten til å helbrede. Dette betyr ikke at alt er lett eller at vi alltid ser helbredelse skje, men det er et faktum at de hellige bærer en slik gave i Ånden. Dette betyr imidlertid ikke at alle bruker denne gaven eller vandrer i tro når det gjelder den. En av de hellige som finner stor glede i Herren, er *Søster Elise* på Frekhaug. Hun inspirerer mange i deres vandring med Gud på gaten og er en velsignet søster i Herren. Den andre familien jeg møtte, hadde hatt fantastiske opplevelser med Jesus. De kom en dag og hentet meg så jeg kunne besøke hjemmet deres. De inviterte også et eldre ektepar som spurte om jeg kunne be for dem. Jeg spurte om det var greit at jeg ba litt *høyt*. Mens jeg ba, kjente mannen at noe knakk i kjeven. Vanligvis når jeg ber, taler jeg velsignelse over hele personens kropp fremfor bare det spesifikke behovsområdet. Han hadde en død fot, og etter bønn kunne han bevege den igjen. Noen måneder senere ble jeg fortalt at han sto og hilste på de hellige da de ankom kirken; det som skjedde var en velsignelse for oss alle. De hellige i USA er også rause og forstår at en evangelist ikke lever av *luft og kjærlighet* alene når man arbeider for Gud. Jeg sa ingenting om dette, men de valgte å velsigne meg i retur. Det er alltid fantastisk å oppleve velsignelser som går begge veier.

Jeg så også en mann på konferansen, og umiddelbart følte jeg dødens ånd over meg. Det var som om han var i ferd med å dø, og jeg følte meg skremt av det, men jeg sa ingenting. Kort tid etter fikk jeg vite at han var død. Slikt er ting jeg har opplevd i Ånden de siste årene.

Flere ting skjedde i løpet av denne turen til USA, men ikke alt var like lett. Min venn kjempet i sin vandring med Gud på den tiden. Jeg ba om at Gud måtte åpenbare hans sanne situasjon for ham, og dette er drømmen han hadde etterpå:

I drømmen var han i en bygning i et utviklingsland med mennesker inni. Det var noe ondt inni denne bygningen. En ond mann var der med en normal kropp, men med store horn som stakk ut fra hodet (Åpenbaringen 13:1). Han gikk rundt og drepte folk. Noen klarte å flykte, men ikke alle tok ham på alvor

eller brydde seg. Det var alt han husket fra drømmen. Jeg har et opptak av dette, og det er derfor jeg kunne skrive det ned så detaljert.

— *Hans drøm i 2017*

Han ble til slutt utvist fra bibelskolen fordi han bar våpen, noe som var ulovlig på skolens område. Jeg brukte tid på å prøve å hjelpe ham, men han ville ikke ta imot det; i stedet trakk han seg tilbake i mørket og avviste det jeg tilbød.

Det var 2017, og jeg hadde funnet et rom i Verdal på Forbregdsmyra i et bofellesskap med to andre unge menn. Man kunne kanskje trodd jeg var tungnem som ikke fant meg en jobb, men det var realiteten i min situasjon. Jeg hadde utdannelse, men det hadde vært en kamp å sikre seg arbeid da mange så på bibelskole som et hull i CV-en min. Jeg forble imidlertid trofast, brukte tid med Gud (Jesaja 41:10) og viet meg til å bygge publiseringsmotoren i løpet av det halvåret, ettersom mye arbeid måtte gjøres. Dette var også tidspunktet da denne broren sviktet meg og misbrukte vennskapet vårt, noe Den hellige ånd hadde advart meg om:

Han svikter deg; jeg elsker deg.

— *Den hellige ånd 2017*

Jeg hadde allerede advart ham om hva som kunne skje hvis han fortsatte å forsømme å bruke tid med Faderen. Han fortsatte i dette og innledet deretter et forhold med en annen kvinne. Han var en nær bror som jeg anså som en god venn, og jeg hadde hjulpet ham på et kritisk tidspunkt – noe Gud visste måtte finne sted for at han skulle overleve. Han gjengjeldte ikke denne æren, selv om jeg hadde hjulpet ham ut av en forferdelig situasjon.

Hvis du ikke hadde hjulpet meg, hadde jeg kanskje ikke vært i live i dag.

— *Det er 2017, og en bror sier*

Det året viste Gud meg et tre med en kraftig, men lav stamme. På toppen var en rund, buskete krone av friske, grønne blader. Blant bladene var det friske røde frukter, som en blanding mellom bringebær og jordbær. Det var ikke mange av dem, og de var jevnt fordelt over toppen av treet, men jeg visste at frukten var god. Jeg tror treet representerte konseptet jeg jobbet med. Den tykke stammen antydte dype røtter, noe som oppmuntret meg, da det indikerte et stort potensial for vekst. Det er først nå jeg tenker over hvordan stammen angir et tres alder; dette kunne ha signalisert modenhetsnivået til kjerneideen. Jeg tror bildet var ment som en oppmuntring og en anerkjennelse av mitt arbeid fra Den hellige ånd. Også i løpet av det året mottok jeg et ord fra Gud gjennom et eldre ektepar i

USA. De hellige der, som jeg hadde jobbet med i løpet av min tid i USA, var glade på mine vegne. Gud hadde åpenbart for dem at de skulle advare meg og be meg fortsette hans arbeid.

Det er nå desember 2017, og det er vanskelig å ha barna på besøk. Fra ekteskapet satt jeg igjen hovedsakelig med en dobbeltseng, en pult, en datamaskin, noe verktøy og selvfølgelig klær. Jeg ønsket ikke å ta mer av familiens eiendeler, og valgte heller å la min ekskone og barna beholde dem. Jeg hadde fått den ene bilen, men jeg ble tvunget til å selge den for å møte kravene til barnebidrag, selv om jeg ikke hadde noen inntekt. Heldigvis godtok de til slutt anken min, men da var bilen allerede solgt.

Det jeg ikke har sagt mye om, er at disse månedene også var fylt med nåde. Jeg bodde i et bofellesskap i Verdal, ti kilometer fra barna mine, med svært lite i mitt navn. Men om morgenen satt jeg ved peisen med en kopp te og brukte tid med Faderen (Salme 46:10). Jeg så små mirakler av forsørgelse i løpet av denne tiden.

Vi er fremdeles i 2017, og jeg søker Gud trofast hver dag. Jeg går i Vineyard-husfellesskap en gang i uken, i tillegg til gudstjenesten som holdes annenhver uke. På dette tidspunktet har publiseringsmotoren modnet, og innen 2018 hadde jeg publisert over to tusen titler på Amazon, Google Play og Apple. Jeg må ydmykt erkjenne at jeg har opplevd Guds nåde gang på gang, og jeg kan ikke gjøre annet enn å prise ham for hans godhet, om og om igjen.

2017 var også året jeg møtte *Kari Jartveit* fra Levanger. Hun var i syttiårene og var en fantastisk bønnskvinne. Hun hadde blitt lagt inn på Staup helsesenter i Levanger, hvor datteren hennes, *Søster Hilde*, og jeg besøkte henne. Kari var utrolig snill, men direkte i sin tale, og hun var uten tvil elsket av Gud. Det å være syk betyr ikke at vi ikke er født på ny eller ikke elsket av Gud; selvfølgelig ikke. Dette var andre gang jeg så Gud øse ut gledens olje over en person. Det skjedde da Kari, helt uten forvarsel og ufrivillig, begynte å løfte armene mens hun brøt ut i frydefull latter. Midt i sorg og smerte ga Gud henne gledens olje (Salme 45:8) – helt utrolig! Hun ble selv litt flau over det hele, men jeg var et vitne, og det var rett og slett Guds kjærlighet som fant sted. Vi hadde ikke engang bedt sammen før det skjedde, men Herren var så god. Jeg forsto umiddelbart at det var gledens olje som ble øst over henne, akkurat som jeg hadde opplevd det selv noen år tidligere. Jeg jobbet for NOKLUS på den tiden og sto på badet da det skjedde. Da dette skjedde med Kari, prøvde hun å dekke seg til med skjerfet hun hadde rundt halsen, men det hjalp ikke. Guds kjærlighet var merkbar da det skjedde. Søster Hilde, datteren hennes, har også en profetisk gave fra Gud, som hun ikke er redd for å bruke. Mor og datter hadde tilbrakt mye tid i bønn sammen, noe som var tydelig merkbart når vi var alle sammen. De var uatskillelige, knyttet sammen i ånden, hvor den ene utfylte den andre. Kari sørget ellers fordi hun visste at hun snart ville forlate oss.

Kari fortalte meg senere om et sterkt tilfelle der hun var vitne til konsekvensene for en person som hadde bedratt ektefellen sin ved å se på pornografi. Jeg hadde gjort dette selv frem til 2012, da jeg bekjente det for min ekskone og sluttet (1 Johannes 1:9). Kari fortalte meg hvordan offeret – kona i ekteskapet – utrolig nok ble besatt av en ånd. Det som skjedde var som følger: Mannen og kona hadde holdt hverandres hender, og mannen sverget på at han ikke hadde sett på *pornografi*. Da gikk kona til Kari og segnet om på gulvet foran henne. Kari forsto hva som skjedde og kastet umiddelbart ut ånden. Offeret husket ingenting av dette etterpå. Kari var uansett vitne til hele hendelsen og betrodde seg til meg. Kari gikk bort ikke lenge etterpå, men jeg husker gløden hennes; hun var en av de få som forsto at jeg arbeidet for Gud. Jeg hadde ikke mye å rutte med på den tiden. Hun ga meg mat selv om jeg ikke hadde sagt mye om situasjonen min. Jeg husker også at Kari fortalte meg at mannen hennes, som var frisør av yrke, en dag plutselig hadde stått midt i stua med tårer som rant nedover kinnene.

Kari: Hva er det med deg?! Mannen: Jeg ser Jesus stå midt i stua sammen med oss.

— *Kari Jartveit og mannen hennes*

Karis mann hadde dessverre dødd mange år før henne. Jeg mistenker at dødsfallet hans kunne vært unngått hvis menigheten deres hadde vært våken og på vakt på den tiden. Kari bekreftet også dette indirekte da hun nevnte at mannen som bedro kona hadde blitt advart profetisk på forhånd, men at denne advarselen hadde blitt avvist på en *avfeierende, men humoristisk* måte i den samme menigheten.

Jeg husker en dag den høsten, jeg sto utendørs. Det var en merkelig varme rundt kroppen min, og jeg elsket å kjenne luften blåse forbi meg. Jeg trengte ikke mer enn en enkel skjorte eller genser, noe som var helt ulikt meg. Mens jeg sto der, så jeg ned og oppdaget fem firkløvere. Tallet fem etset seg inn i hodet mitt resten av den dagen. Jeg forsto ikke hvorfor.

Det er nå desember 2017, og jeg ligger i sengen en kveld på rommet mitt i Verdal, omtrent ti kilometer fra Levanger. Jeg føler en tristhet og en lengsel etter at ting skal ordne seg. Der og da fortalte jeg Faderen i himmelen at jeg hadde prøvd å åpne og lukke dører, men at ingenting fungerte. Gud viste meg da at alt kom til å snu, og at det ville bli en modningstid på to år fremover (Jeremia 29:11). Det hadde gått nøyaktig fem måneder siden separasjonen – samme antall som kløverne. Jeg ble veldig oppmuntret av dette; selv om jeg ikke visste konkret hva som ville skje, kjente jeg gleden boble inni meg før jeg sovnet. Det Gud hadde i tankene, var at jeg snart skulle få en ny jobb og møte min fremtidige kone om cirka tre måneder. Da Gud snakket om en modningstid på to år, refererte han spesifikt til oppstarten av selskapet Publifye, noe jeg skal dele mer om senere.

Kapittel 34

Ny prosjektstilling (2018)

Det er januar 2018, og jeg har blitt ringt opp av *Oddgeir Holmen* ved HUNT Research Center i Levanger. Oddgeir er IT-sjef og den fineste sjefen jeg noensinne har jobbet for. Systemutvikleren *Anders Smedegaard Pedersen*, som ble ansatt i stedet for meg i 2016, skal nå forlate stillingen. Oddgeir er derfor på utkikk etter en ny medarbeider til å ta over for ham. Prosjektet forventes å være ferdig innen mai 2019, så de trenger noen til å erstatte Anders. Det blir arrangert et møte med Oddgeir, Anders og *Per Bjarne Lovsletten*, og jeg får tilbud om å starte den 15. januar. Kanskje var det arbeidet mitt med publiseringsmotoren som overbeviste dem? Jeg tror i det minste det gjorde inntrykk da jeg fortalte dem at jeg nettopp var ferdig med å bygge en publiseringsmotor som var i stand til å generere verk med millioner av interne referanser og en lengde på flere tusen sider. En av de største publikasjonene har 10 millioner referanser og rundt 150 000 digitale sider; på dette tidspunktet har jeg publisert Bibler på over 20 språk. Det kan høres ut som en overdrivelse når jeg siterer disse tallene, men det er helt sant, og det er ganske fantastisk at ting har gått så bra. Dette er virkelig en stor velsignelse som Gud allerede hadde talt profetisk om i mai 2012, da jeg møtte en liten kvinnegruppe fra Kvinneforum Nordhordland.

Jeg sier ikke dette for å skryte, men Gud har virkelig gitt meg et verktøy som jeg har stor glede av å bruke (1. Peter 4:10). En ny æra har begynt, og jeg trives svært godt ved HUNT Research Center i Levanger. Parallelt med dette leide jeg inn noen til å lage 2 000 forsidebilder slik at jeg kunne publisere 2 000 utgaver av evangeliene – Matteus, Markus, Lukas og Johannes – på to eller tre språk per bok med parallelle vers. Kinesisk, japansk og russisk var blant disse språkene. Arbeidet fra min side var minimalt, ettersom publiseringsmotoren gjorde det meste av jobben. Det er rart å fortelle folk at jeg har publisert over 2 000 verk, men det er rett og slett slik det er. Det er gøy, om enn litt sprøtt.

Jeg hadde håpet at publikasjonene ville gi det økonomiske fundamentet til å være uavhengig av en arbeidsgiver og mer aktivt dele evangeliet, men tiden er tilsynelatende ennå ikke moden for det.

2018 var året jeg ble kjent med kvinnen som skulle bli min kone. Jeg kaller henne min fremtidige kone rett og slett fordi jeg begynte å skrive denne teksten i 2022 og ser tilbake i tid. Jeg hadde kjent henne litt fra kirken tre-fire år tidligere, men vi snakket knapt sammen da norsken hennes var svært dårlig. Hun inviterte meg på middag på asylmottaket i Levanger, og norsken hennes hadde tydelig forbedret seg. Hun visste ikke på det tidspunktet at jeg var separert, men hun hadde tidligere opplevd helbredelse da jeg ba

for henne, så hun følte glede ved å invitere meg. Hun er fra et asiatisk land, elsker Gud og har hatt sterke opplevelser av utfrielse der Jesus ledet henne gjennom farlige områder, blant annet med båt. Vi begynte å diskutere alt vi hadde opplevd, vår vandring med Gud og hva Bibelen lærer. Jeg begynte å hjelpe henne med det norske språket og undervise henne fra Bibelen. Vi ble raskt gode venner, og jeg ble sjokkert da Gud viste meg at hun var min fremtidige kone. Ved flere anledninger opplevde jeg at Den hellige ånd talte til meg om henne. Gud viste meg også et fragment av hennes fortid i en drøm, samt hva som lå foran oss kanskje tjue år inn i fremtiden (Apostlenes gjerninger 2:17). Jeg hadde ingen planer om å gifte meg igjen, og hadde til hensikt å tjene Gud alene siden mitt forrige ekteskap hadde vært et kapittel av sorg. Men Gud hadde tydeligvis ikke planlagt at jeg skulle leve alene (Jeremia 29:11). Jeg forstår vanligvis ikke bildene Gud viser meg om natten umiddelbart, og slik var det også da han viste meg en kort sekvens fra et kritisk punkt i min fremtidige kones liv.

Jeg drømte om en bil som kjørte og parkerte på siden av veien. Flere mennesker kom så ut fra skogkanten og gikk mot bilen. Jeg visste at de ikke var tyver, men at de var kommet for å hente noe ut av bilen. Det var drømmen, og som vanlig forsto jeg ikke hva jeg så, men jeg var likevel et vitne.

— *Synet av bilen med klær*

Jeg fortalte ingen om denne drømmen, og tenkte det kanskje var en tilfeldighet eller et fragment av noe jeg hadde sett i løpet av dagen. En kort tid senere, mens jeg satt i felleskjøkkenet på *Leira asylmottak* og min fremtidige kone tilberedte mat, begynte hun, helt ut av det blå, å forklare hvordan hun ble bedt for da hun var tolv år gammel og hvordan det snudde livet hennes. Hun fortalte at hun hadde vært ganske «vill» mellom ni og tolv års alder. Dette var i stor grad utløst av uroen som fant sted da Khomeini kom til makten. Faren hennes var til slutt så frustrert over henne at han til slutt pakket bilen full av klær og sko. Han tok henne deretter med til noen fattige kristne som ba for henne. De fikk skoene og klærne som takk for dette. Det var da jeg forsto at Gud allerede hadde vist meg dette i et syn om natten. Dette var første gang jeg kunne si at Gud hadde vist meg en hendelse i fortiden som var avgjørende for et menneskes liv. En dag, mens jeg sto i felleskjøkkenet på asylmottaket sammen med min fremtidige kone, begynte et spørsmål å presse på meg.

Hvordan har det seg at hun er så glad i Gud?

— *Et spørsmål presser på på innsiden*

Min fremtidige kone har utholdt mye, og selv om jeg forstår at hun skal bli min kone, har Gud også gitt meg advarsler. Den hellige ånd viste meg at hun ville «forlate» meg flere ganger – ikke fysisk, men psykisk – en advarsel som har vist seg å stemme på en prikk.

Jeg er takknemlig for dette, da det forberedte meg på forhånd. Denne kampen stammer fra frykten forårsaket av alvorlige trusler fra familien hennes i hjemlandet. Det var en ekstremt vanskelig tid for henne som troende i et asiatisk land som dømmer kristne til døden for deres tro; dødstrusler er ikke fremmed for henne. Man sier at tiden leger alle sår, men helbredelse skjer ikke automatisk hvis man ikke aktivt jobber mot tilgivelse. Selv når vi prøver vårt beste for å forhindre at et sår sprer seg, kan det få uforutsette konsekvenser i andre deler av kroppen. Jeg tror at når Gud sier at vi må tilgi for å bli tilgitt, snakker han ofte om fysisk helbredelse også. Tilgivelse er som å rense et fysisk sår, noe som gir kroppen muligheten til å helbrede seg selv.

Matteus 6:14-15, NB2026 · For dersom dere tilgir menneskene deres overtreddelser, skal også deres himmelske Far tilgi dere. Men dersom dere ikke tilgir menneskene deres overtreddelser, skal heller ikke deres Far tilgi deres overtreddelser.

Min fremtidige kone ble tvunget inn i ekteskap som femtenåring; rett før bryllupet skulle finne sted, var hun trett av det hele. Moren hennes tok derfor henne og søsteren med for å treffe en kristen kvinne – en frisør med en profetisk gave.

Du vil få to gutter... og gå gjennom en vanskelig tid før du, etter mange år, reiser til et land langt borte. Der vil du møte en mann som hjelper deg tilbake til livet, som et skip som er i ferd med å synke, men som blir holdt igjen. Livet ditt vil være vanskelig de første 50 årene; etter det vil det snu.

— *Profetisk tale til min fremtidige kone*

Etter hvert gikk det opp for meg at jeg flere år tidligere hadde hørt Den hellige ånd tale til meg under en samling i Vineyard-kirken i Levanger i 2015.

Den som får henne, er heldig.

— *Den hellige ånd sa dette om min fremtidige kone*

Jeg reagerte på dette den gangen og lurte på hvorfor jeg trengte å vite noe slikt. Jeg forsto det ikke før godt ut i 2018, da det begynte å gå opp for meg at Den hellige ånd identifiserte meg som den heldige. Dette hjelper meg å akseptere og forstå at gleden jeg føler for min fremtidige kone ikke bare er min egen, men er rett fremfor Gud. Det er viktig å ære ekteskapet ikke bare mellom mennesker, men også overfor Gud – faktisk enda mer. Vi må strebe etter å ære Faderen i alle ting og ikke gjøre urett mot noen.

Mye skjer dette året, og jeg har opplevd at både menigheten og nære venner i troen er skeptiske og mistenker at jeg er en kvinnejeger. Uansett er jeg sikker på min posisjon, og

det er hun også. Samtidig forteller Gud oss at vi ikke kan ta del i ekteskapets gleder mens vi forblir ugifte. For hvordan kan vi arbeide for ham hvis vi forgriper oss på ekteskapet og synder mot kroppen vår?

1 Korinterbrev 6:12-20, NB2026 · Alt er meg tillatt, men ikke alt gagnar; alt er meg tillatt, men jeg skal ikke la meg beherske av noe. Maten er for magen, og magen for maten, men Gud skal gjøre ende på både den ene og den andre. Men legemet er ikke for hor, men for Herren, og Herren for legemet. Men Gud har oppreist Herren og skal oppreise oss ved sin kraft. Vet dere ikke at legemene deres er Kristi lemmer? Skal jeg da ta Kristi lemmer og gjøre dem til en skjøges lemmer? Langt ifra! Vet dere ikke at den som forener seg med en skjøge, er ett legeme med henne? For «de to», sier han, «skal bli ett kjød». Men den som holder seg til Herren, er én ånd med ham. Flykt fra utukt! Enhver synd som et menneske gjør, er utenfor legemet; men den som driver utukt, synder mot sitt eget legeme. Eller vet dere ikke at legemet deres er et tempel for Den Hellige Ånd som er i dere, og som dere har fra Gud, og at dere ikke tilhører dere selv? For dere ble kjøpt for en pris. Herliggjør da Gud i deres legeme og i deres ånd, som er Guds.

Alt i alt velger vi å lytte til Gud og ære ham med våre kropper, og det fortsetter vi med den dag i dag. Det er mye mer jeg kunne ha sagt og delt om det som har skjedd. Likevel vet jeg at min fremtidige kone og jeg vil motta en stor gave om noen år. Den hellige ånd har både talt og vist meg hva dette er. Jeg kan si dette fordi kvinnen som talte profetisk til min fremtidige kone også talte om søsteren hennes, og alt hun sa har gått i oppfyllelse og er nøyaktig. Da Den hellige ånd talte om dette for første gang, trodde jeg ærlig talt at jeg hadde mistet forstanden. Det er fire vitner til det Gud har talt over en periode på nesten førti år. Da jeg for en tid siden i frustrasjon ba Gud om å bekrefte dette, hadde en søster i troen en drøm som gjorde det klart at dette var og er fra Gud. Hvorfor deler jeg dette, selv om det ikke er helt klart hva jeg egentlig sier? Jeg gjør det fordi jeg vil at ikke-troende skal se at Gud i himmelen er vidunderlig god og at det er håp for alle. Noen av oss vandrer gjennom mørke daler, og jeg ønsker å vitne om det jeg har sett og hørt fremfor å holde det for meg selv. Dette betyr ikke at jeg kan dele alt, ettersom enkelte ting er private og ikke bør deles. Det er selvsagt en balansegang. Uansett har Gud skapt en fantastisk verden og viser sin kjærlighet til oss gjennom sitt ord og Den hellige ånd. Han bevarer oss gjennom alle høyder og daler hvis vi lar ham (Salme 23:4). Han har omsorg for våre hjerter gjennom stormene og fortjener vår pris og overgivelse.

Profeten som snakket med min fremtidige kone er det tredje vitnet; hun snakket om det samme for trettifem år siden. Det andre vitnet er min fremtidige kone; hun har selv sett gaven vi skal motta og ble sjokkert over det, men Gud har virkelig vært nådig mot oss. Jeg er noe diskret når jeg skriver dette, da ikke alt er hensiktsmessig å dele offentlig.

Jeg har fem barn, og Gud har allerede vist meg hva som ligger foran meg når det gjelder dem. Ikke alle vil akseptere dette vitnesbyrdet før det går i oppfyllelse, men jeg deler deler av det nå slik at ingen kan motsi meg etterpå. Jeg strittet faktisk imot Den hellige ånd i dette fordi åpenbaringen var så kraftfull, og jeg ble til og med usikker på min egen frelse på grunn av det han viste meg. Det er ofte et sjokk når Gud åpenbarer fremtidige hendelser, spesielt når de er så personlige og nære. Jeg satte spørsmålsteget ved min egen frelse på det tidspunktet, men uansett er Gud god. Det var en sorg å miste den daglige nærheten til barna mine, så jeg er veldig takknemlig til Gud og gleder meg over det som er i ferd med å skje. Dette er noe min fremtidige kone ikke ønsker å diskutere så mye på grunn av sin nåværende situasjon, så slik står saken. Jeg håper og ber om at vi skal være i stand til å gjøre det Gud ber oss om fremover.

Når man har ventet elleve år på asyl i Norge, utholder man mange prøvelser. Gud har vært veldig god mot henne; foten hennes ble helbredet gjennom håndspåleggelse ved Bønnesenteret i Levanger for noen år siden. Smertene hun opplevde i underlivet under menstruasjonssyklusen siden hun var ti år gammel, forsvant også etter bønn for rundt tre år siden (Jakob 5:16). Videre fortsetter hennes mentale velvære å bli bedre. Hun er en aktiv, sosial kvinne som bidrar mye i lokalsamfunnet sitt, og sønnen hennes ble uteksaminert som lege den 13. juni 2022, etter seks års studier.

I begynnelsen var en av min fremtidige kones sønner misfornøyd med forholdet vårt. I den forbindelse husker jeg min fremtidige kone fortalte meg hvordan hun fikk oppmuntring fra Gud for over ti år siden. I et syn så hun en av sønnene sine stå i en korridor med skjegg og hvit frakk, som en lege. Dette ble vist henne mens de var i Tyrkia, på et tidspunkt da sønnen hennes ikke hadde mulighet til å gå på skole eller få utdanning. Jeg gjenforteller dette enkelt, men livet var utrolig vanskelig for dem på det tidspunktet, og Gud hadde en god grunn til å oppmuntre henne. Det er bemerkelsesverdig å se slike ting gå i oppfyllelse; i ettertid forstår jeg hvorfor Den hellige ånd sa jeg var velsignet som fikk henne. Jeg forstår ofte ikke Den hellige ånds ord før jeg ser dem oppfylt, noen ganger måneder eller år senere. Det jeg gjorde, behaget Gud, selv om det ikke alltid ble forstått. Jeg har blitt kritisert av mennesker for min oppførsel langt mer enn jeg har blitt korrigert av Den hellige ånd. Men for å være tydelig: Jeg har sannelig blitt korrigert av Den hellige ånd ved flere anledninger.

Etter tiden jeg har tilbrakt med min fremtidige kone, kan jeg se at hun er en evangelist med en brann og kjærlighet fra Gud for å dele evangeliet. Hun er en veldig sosial og ressurssterk person. Gud talte til henne da vi var i *Tremor Church på Sartor Senter på Sotra* en hel uke før jeg forlot Øygarden. Der viste Gud henne at vi ville begynne å jobbe sammen om fem måneder; dette var den 19. juni 2022. Dette var første gang Faderen talte til henne og ga henne en dato, nøyaktig slik vi hadde bedt om sammen bare noen dager tidligere. Faderen hørte oss – helt fantastisk! Dette betyr ikke alltid at ting er lett, men

jeg har stor fred og glede angående det som skal komme. Uansett, jeg går litt foran meg selv. Jeg ville dele litt om min fremtidige kone slik at du kan få vite mer om henne.

I den tidlige fasen av vennskapet vårt rundt 2018, viste Den hellige ånd meg at hun *trenger å gå i gulvet*. Jeg forsto ikke hva dette betydde, men kort tid etterpå, mens jeg ba for henne, kollapset hun og sovnet i armene mine på gulvet. Jeg fortsatte å be til jeg var ferdig, og da hun til slutt våknet, var det som å se inn i øynene på et spedbarn. Jeg vil aldri glemme opplevelsen, selv om jeg ikke fullt ut forsto hva som fant sted, utover min tro på at hun gjennomgikk en form for renselse. Jeg vet det var forutsagt og nødvendig. Jeg ba i tungen over henne mens hun sov, vel vitende om at det da er Ånden som ber fremfor vår egen forstand (Romerne 8:26).

Jeg bør legge til at sønnen hennes og *Bror Ole Martin*, to av de hellige, oppsøkte meg og sammenlignet meg med en *kvinnejeger* dette året. Folk hadde også spredt usannheter om min fremtidige kone og meg, og de var nervøse for om det som skjedde var riktig. Hun hadde ikke alltid gjort det som var rett for Gud før vårt bekjentskap, og dette møtet var også et resultat av det. Sønnen hennes var bekymret for henne. Vi er alle resultatet av vår fortid, og når vi kommer til sannheten, må vi avlære frykt og beven. Dette gjelder meg like mye som mine brødre og søstre. Når vi kommer med anklager mot våre egne, må de være begrunnet og fremsettes med kjærlighet. Det skjedde ikke her. Jeg vet han er en god bror, og selv om jeg er ferdig med at han gikk over streken, var det helt unødvendig. I praksis ble min fremtidige kone presset til å holde seg unna meg de påfølgende seks ukene. Det var et sjokk å bli anklaget på denne måten, og i denne perioden var jeg helt tappet for energi. Det var da Den hellige ånd talte til meg og ga meg et spesifikt navn som jeg gleder meg over den dag i dag. Ikke bare det, men Den hellige ånd advarte meg også om at min fremtidige kone og jeg kom til å *rote det til senere* – noe vi gjorde, før vi vendte oss bort fra de feilene igjen. Det var både trøst og formaning å finne i Den hellige ånd.

Det som var litt humoristisk i denne perioden, var at jeg sov ni til ti timer hver natt, og den ironiske innvirkningen dette hadde på arbeidet mitt ved HUNT Research Center. Hjernen min var uthvilt, og jeg presterte strålende. Man kan jo lure på om jeg hadde underprestert frem til da, men jeg kan ikke si at det var tilfelle; alt jeg gjorde var vellykket, og Oddgeir var veldig fornøyd med arbeidet mitt. Jeg gjorde meg kjent med alt de trengte, identifiserte og rettet opp betydelige feil som var introdusert før min tid, og utviklet verktøy, og gjorde alt som ble krevd av meg og mer til. Jeg leverte også på et prosjekt for Folkehelseinstituttet og gjorde det samme ved senere anledninger. Teknisk sett fungerte alt perfekt, og jeg trivdes stort med arbeidet, spesielt siden jeg også lærte *Golang* mens jeg jobbet ved HUNT.

Kapittel 35

HUNT forskningssenter (2019)

Det er midten av 2019, og jeg har avsluttet min prosjektstilling som systemutvikler ved HUNT forskningssenter i Levanger. Jeg reiser til Asia og følger pastor Jangili opp i fjellene for å møte en gruppe pastorer, for å dele og arbeide sammen med dem (Matteus 28:19).

Under oppholdet i et av de asiatiske landene talte Den hellige ånd til meg ved flere anledninger der jeg måtte tjene som Hans munnstykke til folket med formaningsord. En gang forbrøt en eldste i kirken seg mot menigheten. Jeg visste ikke dette på forhånd, men jeg kjente det sterkt i min ånd før jeg så det med egne øyne. En annen gang var en kristen lege syk og lå helt lammet på en bære rett over bakken. Han luktet urin. Den hellige ånd fortalte meg at tilstanden hans var selvforskyldt, og jeg måtte være lydig og tale denne sannheten til ham. Tårene fylte øynene hans, og han bekjente at det jeg sa var riktig, og erkjente hva han hadde gjort (Jakob 5:16). Vi ba for ham, og fra det øyeblikket begynte helbredelsen; han var på beina igjen noen måneder senere. Han var en eldre mann og døde dessverre ikke lenge etter, selv om han hadde kommet seg etter lammelsen.

Etter misjonsreisen kom jeg tilbake og begynte å søke jobb. Jeg ble invitert til ulike intervjuer, men uten hell. Etter åtte måneder følte jeg meg noe motløs og begynte å teste ut en idé til et nytt produkt. Jeg fikk dette evaluert gjennom *Proneo AS* i Verdal, en tredjepart leid inn av kommunen for oppgaven. Jeg kom til deres kontor med en omfattende rapport om hva jeg allerede hadde utviklet, samt ideen til det nye produktet. Lederen virket overrasket; spørsmålene han hadde forberedt var allerede besvart i rapporten min.

Proneo ga ideen «tommel opp», og jeg søkte NAV om støtte (Ordspråkene 16:3). Hva er prosjektet? Det er et nytt produkt som hjelper folk med å lage digitale bøker og veve dem sammen med selvskevne eller kjøpte ordbøker for salg på nett eller digital distribusjon. Så vidt jeg vet, finnes det ingen lignende verktøy på markedet i dag. Når jeg ser tilbake til 2012, talte Kvinneforum Nordhordland profetisk om at jeg skulle gjøre *noe nytt som ingen andre hadde gjort før* — å veve ting sammen. Dette passer også godt med den gamle publiseringsmotoren.

Jeg fikk godkjent søknaden min etter noen ukers behandlingstid og begynte på et år med utvikling fra mitt eget hjemmekontor. **Jeg skrev tidligere at i desember 2017 fortalte Gud meg at det var en modningstid på 2 år** (Forkynneren 3:1). Det gikk da opp for meg at da jeg startet søknadsprosessen, hadde nøyaktig to år gått. Videre kom støtten fra NAV nesten på samme dag som Norge stengte ned. Det slo meg at startdatoen for

arbeidet med det nye verktøyet falt sammen med forlengelsen av dagpengeperioden og utbetaling av feriepenger på disse ytelsene.

Jeg jobbet hjemmefra i et år mens regjeringen innførte ekstra støtte til arbeidsledige. Like før jeg fikk godkjenning fra NAV for tolv måneders hjemmearbeid, drømte jeg at jeg ryddet ut av et av rommene mine. Omtrent samtidig drømte min fremtidige kone at hun så mange pappesker i stuen min. Jeg forsto ikke hva dette betydde og syntes det hele var ganske merkelig. Min fremtidige kone foreslo at vi skulle bruke et av soverommene som hjemmekontor, og vi begynte å rydde det ut. Vi flyttet sengen min til stuen og ryddet samtidig i stuen og på loftet. Da jeg så alle pappeskene på stuegulvet og soverommet ferdig ryddet, gikk det opp for meg hva Gud hadde gjort. Faderen hadde talt om dette prosjektet to år tidligere, og i det øyeblikket viste han oss begynnelsen på det. Jeg var nervøs for å gå løs på et slikt prosjekt uten at Gud var med meg, og i ettertid er jeg lettet over at Faderen viste meg dette (Filipperne 1:6).

Det året følte jeg også på en sterk uro når det gjaldt min far. Han var på besøk hos meg da jeg følte at noe var alvorlig galt. Jeg fortalte ham at jeg ville døpe ham i elven rett ved hjemmet mitt. Dessverre nektet han tvert og reiste deretter til Filippinene. Jeg hadde ikke fred med hensyn til min far i denne tiden (Romerne 9:1-2).

Kapittel 36

Forskningscenteret (2020)

Det er starten av 2020, og jeg jobber med å ferdigstille en pilotversjon av produktet mitt. Ting begynner å fungere, men jeg er også noe bekymret for hva som vil skje når støtten fra NAV opphører og jeg står uten jobb eller penger. På denne tiden kontakter en søster i troen — en kvinne som tjener i tjenesten sammen med sin mann i USA — meg på Facebook. Hun forteller meg at jeg har postet noe feilaktig på Facebook. Jeg takker henne for dette og sletter innlegget. Hun blir overrasket over min ydmykhet, og plutselig taler Den hellige ånd til henne og viser henne et økonomisk gjennombrudd som er på vei til meg. Hun forteller meg også at Gud har hørt mine bønner angående mitt fremtidige arbeid for Ham. Jeg lurer på hva dette kan bety, men jeg prøver bevisst å forholde meg rolig til hva som vil skje videre, noe som ikke alltid er lett. Jeg vurderte flere mulige scenarioer for hvordan jeg skulle klare meg i tiden fremover, men Gud satte meg på plass gjennom to drømmer. I den ene drømmen ser jeg skipet *Vasa* forlate havnen og synke kort tid etter. I den andre drømmen flyr jeg i et høyt, langstrakt rom, og oppfører meg som en sytende Supermann mens jeg flyr rundt der inne. Jeg forstår at Gud viser meg at det er forgjeves å prøve å planlegge for fremtiden; jeg er plassert her for denne nåværende tiden og bør ikke klage over hvor Han har satt meg (Jesaja 55:8–9). Denne erkjennelsen beroliger meg.

Like før støtten fra NAV opphører, kontakter jeg Oddgeir. Det viser seg at jeg dette året mottar et solid konsulentoppdrag fra HUNT i tillegg til royalties fra salget av publikasjonene jeg har gitt ut. Med andre ord ordner alt seg økonomisk (Filipperne 4:19). I tillegg er produktet jeg bygde for forskningscenteret dette året nå i bruk i deres *Aldring i Trøndelag* (AiT) og COVID-prosjekt, som skal gå over to år og fungerer nøyaktig som ønsket:

Det fungerer feilfritt.

— *Oddgeir Holmens tilbakemelding*

Ting går bra med barna, men vi må alle stå foran Gud en dag for å avlegge regnskap for livene våre og valgene vi tok angående våre ektefeller og de hellige (Romerne 14:12). Det er ting jeg burde ha sett annerledes på angående min ekskone og barna, men skilsmissen er ikke en del av dette.

Dette året legger asylmottaket i Levanger ned driften. Min fremtidige kone blir flyttet til et nytt mottak, noe hun har gruet seg litt til, ettersom Gud advarte henne om at

ting ville bli vanskelige for en tid. Samtidig har Gud forkynt at ventetiden er over, selv om vi ikke har fått en spesifikk dato. Vi må forbli tålmodige (Hebreerne 10:36). Tidligere dette året samlet jeg saksdokumenter og dokumenterte hennes evangeliske arbeid her i Norge. Dette ble sendt til *Norsk organisasjon for asylsøkere* (NOAS), sammen med brev fra fem forskjellige par og Sharons sønn som gikk god for henne. Maksimal forventet saksbehandlingstid er tolv måneder, med en forventning om ni; men per i dag er vi i den attende måneden uten noen tilbakemelding fra UNE.

Bekymringen jeg følte for Bjørn i 2019 ble bekreftet dette året. Han ble truffet av et vådeskudd mens han var på Filippinene. Legene sa at dersom kulen ikke hadde truffet et ribbein og endret retning inne i kroppen hans, ville han sannsynligvis ha dødd. De mente han måtte ha fått hjelp av engler (Salme 91:11) og at det helt klart var et mirakel at han overlevde. Jeg hadde ønsket å døpe ham i elven før han dro, men han nektet. Jeg forstår nå at bekymringen jeg følte for ham var reell, ettersom jeg ikke følte meg trygg på om han virkelig var i Guds hender før det tidspunktet. Jeg håper han er ydmyk nok til å anerkjenne dette hvis noen spør — både når det gjelder dåpen og det som skjedde i forkant. Uansett var det ikke hans feil; han var offer for et drapsforsøk rettet mot personen som satt ved siden av ham. Motivet var et forsøk på å få slettet økonomisk gjeld.

Kapittel 37

Publifye AS (2021)

Vi er kommet til 2021, og jeg er ved slutten av året der NAV har støttet arbeidet mitt. Jeg etablerer nå Publifye AS. Jeg tror mange vil være takknemlige for produktene og ressursene som vil støtte dette arbeidet i fremtiden. Dette verktøyet gir skoler, organisasjoner og enkeltpersoner muligheten til å skape større engasjement for læring og lesing (Romerne 11:29). Disse gruppene, sammen med lærere og elever, vil kunne bruke plattformen til å skrive egne tekster med integrerte ordbøker – en funksjon som er helt ny på markedet. Deler av ekspertisen bak dette prosjektet kommer fra min erfaring med å bygge tusenvis av digitale bøker med ordbøker med millioner av lenker, ved bruk av ulike distributører og teknologiske løsninger.

Da jeg mottok et profetisk ord i 2014 før jeg forlot USA, fortalte en profet meg at jeg er kreativ. Det ble også sagt at jeg ville møte en vanskelig tid fremover. Men jeg har en lidenskap for å skape; selv om jeg ikke alltid kan se veien framover, tror jeg dette vil bidra til å lede oss ut av en utfordrende periode (Ordspråkene 16:3).

Angående min far: Da han var på besøk i år, var jeg direkte med ham og ba ham om å bli døpt i Jesu Kristi navn. Han var tvilende først, men gikk til slutt med på det, og han ble døpt i laks-elva i Levanger av meg og min fremtidige kone. Jeg var i starten litt usikker på om dette var det riktige steget, så jeg ba Gud om et tegn. En søster i troen ved navn *Maryam* fikk da et syn av min far: først så hun ham i et fengsel, og etterpå så hun ham utenfor. Han hadde en sjømannslue på seg og hadde hvitt skjegg, mens Jesus og jeg sto sammen med ham. Maryam hadde aldri møtt min far og visste ikke at han hadde vært sjømann eller at han hadde hvitt skjegg, noe som ga meg en dyp trygghet. Rett før dåpen sendte Maryam meg også en melding der hun sa at min far *høyst sannsynlig vil bli døpt denne helgen*. Alt stemte perfekt. Maryams syn gjorde det klart at Gud satte min far fri gjennom dåpen (Romerne 6:4), og det var bekreftelse nok for meg. Dette og det enkle faktum at legene hadde fortalt ham at han måtte ha hatt englevakt da kulen endret retning når det traff brystbeinet. Uten dette hadde kulen truffet en hovedåre og han hadde blødd ihjel ble det fortalt.

Min fars avdøde kone, Ragnhild, hadde også tatt imot Jesu *gave* bare noen få måneder før hun gikk bort. På den tiden hadde Gud lagt det på mitt hjerte å reise til Bergen kort tid før hennes død. Jeg husker jeg gikk inn på rommet hennes på sykehjemmet; hun lyste opp som solen da hun så meg. Hun hadde kjempet mye av livet sitt, så dette var et fantastisk syn, og jeg er helt sikker på at det var engler med oss i rommet den dagen. Jeg

delte evangeliet med henne, og hun tok imot Jesus - likt tyven på korset. Det er faktisk mulig for et menneske å si ja til Jesus og bli født på ny (Johannes 3:3), selv om forstanden ikke helt forstår hva som skjer; jeg har selv opplevd dette. Jeg stoler på at Gud, i sin nåde og kraft, holder sitt løfte og holder både Ragnhild og min far i sine trygge hender (Filipperne 1:6).

Efeserne 1:3-14, NB2026 · Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Far, han som har velsignet oss med all åndelig velsignelse i det himmelske i Kristus. Likesom han utvalgte oss i ham før verdens grunnvoll ble lagt, til å være hellige og ulastelige for hans åsyn, i kjærlighet. Han forutbestemte oss til barnekår hos seg selv ved Jesus Kristus, etter sin viljes velbehag, til pris for hans nådes herlighet, som han benådet oss med i den elskede. I ham har vi forløsningen ved hans blod, tilgivelse for overtreddene, etter rikdommen av hans nåde, som han overøste oss med i all visdom og innsikt. Idet han kunngjorde for oss sin viljes mysterium, etter sitt velbehag, som han satte seg fore i ham, for en forvaltning i tidenes fylde: å sammenfatte alt i Kristus, det som er i himlene og det som er på jorden. I ham har også vi fått en arvelodd, forutbestemt etter hans forsett, han som virker alt etter sin viljes råd, for at vi skulle være til pris for hans herlighet, vi som forut har håpet på Kristus. I ham ble også dere, da dere hørte sannhetens ord, evangeliet om deres frelse – i ham ble dere også, da dere kom til tro, beseglet med løftets Hellige Ånd. Han som er pantet på vår arv, til forløsning av eiendomsfolket, til pris for hans herlighet.

Dette var også året min fremtidige kone fikk et syn fra Gud om at ting ville bli bedre og at det var et *lys i horisonten*, et løfte som ble konkret bekreftet av Gud i Tremor Church på Sotra i juni 2022.

Selv om det finnes noen menigheter som søker Guds vilje og hans åndelige gaver, føler jeg en sterk lengsel etter å se gudfryktige hellige drevet av Den hellige ånd i kirken. Dessverre er det mange menigheter som fornektet Guds kraft og jeg mistenker samtidig gjør Den hellige ånd lei seg:

2 Timoteus 3:5, NB2026 · De har skinn av gudsfrykt, men fornektet dens kraft. Vend deg bort fra disse.

Hvordan kan kirken forvente at evangeliet skal gå frem uten Guds kraft (1. Korinter 4:20)? Folk vet ikke hva de går glipp av, for vi søker ofte våre egne interesser og ikke Guds; selv om ting kan se bra ut på utsiden, er kjødets sinn død (Romerne 8:6). Etter min frelse hadde jeg en bitter smak i munnen, da jeg innså at jeg hadde vært i Den norske kirke tidligere, men ikke hadde blitt fortalt sannheten: at jeg måtte bekjenne med min munn, bli

døpt som voksen, og motta velsignelse gjennom håndspåleggelse av de hellige (Romerne 10:9-10).

Kapittel 38

Veien videre (2022)

Vi er i midten av 2022 og jeg gledet meg til min kommende kone skulle få opphold så vi kunne starte arbeidet sammen. Men dette skjedde ikke og Tingretten var på ingen måte lydhør til hennes sak. Så, jeg kan si det at vi begge drømte et års tid tilbake at saksbehandlingen ikke kom til å være «*stueren*» om det kan sies slik, men ytterst skitten. Men på tross av dette har jeg fred (Filipperne 4:7), selv om det følte som et svik av de som representerer Den Norske Stat skal jeg være ærlig. Og det er også det drømmen viste oss, at saksbehandlingssystemet var som et avløpsrør, rent bokstavlig.

En asylsøker fikk tidligere knappe to tusen kroner hver måned, men dette steg til tre tusen etterhvert. Det skal dekke mat, klær og transport. Jeg vet om asylsøkere som mister strømmen hvis man bruker vannkokeren da de bor for mange i samme hus. Og på vinteren har de opplevd å miste hovedvarmen flere dager og har måttet kle seg ekstra godt og klare seg med en liten ovn på soverommet. De må vanligvis dele soverom og bad med flere. På tross av dette, så er det vanskelig å si at vi ikke er velsignet, for det er vi virkelig. Vi har delt med mennesker sammen, diskutert, søkt Gud, gledet oss, gått i menighet og hun har vært frivillig arbeider i flere år både utenfor og i menigheten. Hun har jobbet i Den Norske Kirke, Vineyard i Levanger, hjulpet med de eldre på gamlehjem, vært medlem i Sanitetsforeningen der og i Trondheim. Hun er aktiv med å dele evangeliet med mennesker der hun er og vårt evangeliserende arbeid vil øke fremover om vi er lydig med det vi har av tid, ressurser og privatliv. Vi har døpt mennesker sammen og hun er også deltagende på møter og hun deltar på ekteskapskurs også gjennom videomøter med pastorpar fra hele verden, også USA. Alt dette høres fint ut, men evangeliet er også blitt sådd med tårer.

I forbindelse med en hyttetur på Øygarden i juni 2022 møtte jeg en ung gutt i Øygarden som fortalte at hans kusine hadde hørt Den Hellige Ånd snakke til henne og at hun ble helt målløs i flere minutter etterpå. Det er alltid kjekt å høre andres vitnesbyrd om Den Hellige Ånd i deres liv. Jeg delte evangeliet med flere ungdommer under oppholdet mitt, også til denne gutten og hans venninne som gledet seg i sammen med meg.

Litt senere møter jeg en annen gruppe av ungdommer på Ågotnes Terminal hvor en ung jente ved håndspåleggelse ble helbredet i kneet. Jeg delte evangeliet med dem og natten før hadde jeg drømt at noen døde på grunt vann. Det som skjer er at i denne gjengen så fortalte plutselig en ung gutt meg at han døde i bassenget på vårparken i år, men ble gjenopplivet etter noen minutter. Dette stod å lese i avisen også, noe han viste meg

på mobilen sin. Først da fortalte jeg dem hva Gud hadde vist meg natten før. Det at Gud viser meg slike ting gjør meg til et levende vitne for Gud, i kraft og ikke bare med ord. Ofte når jeg deler med ungdommer får jeg masse spørsmål og det er viktig at jeg søker Gud i forkant, ber, studerer, dveler og tygger på Hans ord og det Han har gitt meg, så jeg evner å svare for meg og ikke blir satt ut når de har alt de lurer på.

Som person blir jeg ofte veldig energisk og aktiv når jeg deler med ungdommer, for det kjennes som en ild inni meg. En må forvente at Gud er med en og mange ganger følger tegn og undre når den enkelte bes for (Markus 16:17-18). Vi må stole på Gud og tro at helbredelser finner sted og mennesker utfris fra smerte og problemer selv om en ikke alltid ser det. Det er like viktig å tro at dåpen frir dem fra døden (Romerne 6:4)! Men jeg prøver alltid å møte mennesker der de er, som Paulus snakker om. Jeg ser at Gud leder meg til folk og lyser dem opp for meg og har opplevd en fantastisk glede til tider og vet at en videreføring av dette arbeidet står for døren om ikke så lenge.

Det følgende fant sted 13. juli 2022:

Jeg hadde nettopp snakket og delt med en muslimsk kvinne om at bare Gud er god, slik Jesus forteller oss (Markus 10:18). Og nå deler jeg om hvordan Gud er en fortærende ild (Hebreerne 12:29) og at mennesker ikke kan se Far uten å dø (2 Mosebok 33:20). Plutselig kaster hun hodet til siden og sier hun ikke kan se meg inn i øynene da de «*skifter farge*». Dette skjer kanskje tre ganger de neste femten minuttene og hver gang så ser jeg en tydelig frykt komme over henne som setter henne helt ut. Jeg er fullt klar over de miraklene som skjer når vi jobber for Gud, men dette har ikke skjedd meg tidligere og jeg undres og søker Gud for svar. Jeg tror kvinnen foran meg var uvillig til å bli rensket for sin synd og at hun ikke kunne holde ut når Gud viste litt av seg selv gjennom mine øyne. Før dette skjedde hadde hun sagt at hun aldri skulle slutte å være muslim. Det spørres hva som skjer videre om hun forstår alvoret i det som skjedde, så sant satan ikke klarer å stjele dette også fra henne.

— *Møte med Gud*

Lukas 8:12, NB2026 · De ved veien er de som hører; så kommer djevelen og tar ordet bort fra hjertet deres, for at de ikke skal tro og bli frelst.

Den farligste motstanden bærer troens klær. Det er en kamuflert fare fra innsiden – gjerne fra ens egen familie og selvutnevnte kristne. «*De sier at de kjenner Gud; men de fornekter ham med sine gjerninger...*» (Titus 1:16). Et forblindet sinn som tror det ser, søker aldri helbredelse. Det er en nedarvet trass mot sannheten: «*...I står alltid den Hellige Ånd imot, som eders fedre, således også I.*» (Apostlenes gjerninger 7:51).

Andre kjemper ikke, men glir umerkelig vekk. De synker i sorg og forlater fellesskapet. Roten er ikke ytre prøvelser, men at de aldri ble født på ny. «*De på stengrunn ... har ikke rot; de tror til en tid, og i prøvelsens stund faller de fra.*» (Lukas 8:13). Frafallet avslører ganske enkelt at de aldri tilhørte legemet: «*De er gått ut fra oss, men de var ikke av oss...*» (1Johannes 2:19).

Derfor lyder advarselen til oss alle: «*Ransak eder selv om I er i troen; prøv eder selv!*» (2 Korinter 13:5). Har du denne sikkerheten, og «*Ånden selv vidner med vår ånd at vi er Guds barn*» (Romerne 8:16), skapes det ikke rom for bitterhet. Da møter du andres flukt og motstand med håp – i tillit til at Ordet kan frelse dem, akkurat slik lyset en gang brøt gjennom ditt eget mørke.

Tegn og undre følger den som bekjenner Jesus som Herre og Mester i ord og i handling. Og det hun så med sine øyne kan hun ikke benekte i etterkant. Heller ikke vil jeg kaste mørke over sannheten og si at alle kommer til Himmelen. Jesus Kristus, Guds enbårne sønn, er veien, sannheten og livet (Johannes 14:6). Vi må ta Ham imot for å bli vasket ren fra vår synd:

Markus 16:15-16, NB2026 · Og han sa til dem: «Gå ut i hele verden og forkynn evangeliet for hele skapningen!» Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt.

Da Gud viste min kommende kone at det var et konkret antall måneder igjen til vi kan begynne arbeide sammen så var det som med en annen skrift på skjermen foran henne. Hun ble litt *paff*, men jeg fikk gjort et lydopptak med mobilen av henne da hun fortalte det til meg etterpå. Det Far har gjort for meg og henne de siste årene er en stor velsignelse (Salmene 103:2).

Jeg har og er i gang med å starte opp med arbeidere i Asia som jobber for å spre evangeliet.

Når jeg skriver dette i 2026, har mine fem barn og jeg et godt forhold, og de er med meg når de kan, også denne kommende påsken. Jeg lengter etter den dagen jeg kan bygge et hjem der de fritt kan komme og gå som de ønsker. Min kommende kones asylsak er fortsatt uavklart etter åtte år, noe som betyr at vi fremdeles ikke har lov til å gifte oss etter norsk lov. Vi venter, og vi stoler på Guds timing (Habakkuk 2:3). Mye har skjedd siden 2022, men arbeidet fortsetter—både tjenesten og publiseringene—og jeg tror de beste kapitlene ligger foran oss. Der er mye jeg kunne delt i perioden mellom 2022 og 2026 men jeg velger å stanse her enn så lenge.

Det er fremdeles mye jeg ikke har sagt og delt, men jeg håper memoaret gir en pekepinn på hva jeg står for og hvor Gud har meg (Jeremia 29:11) samt at du selv er forventet

å ta stilling for Gud i ditt eget liv om du ikke allerede har gjort dette. Frelsen må aktivt sies JA til.

Kapittel 39

Vannmerket på det nye hjerte

Og Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte og dine etterkommeres hjerte, så du elsker Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel, og da skal du få leve.

— 5 Mosebok 30:6

Boken du har lest er et vitnesbyrd. Årene, stedene, tapene, øyeblikket da Gud rørte ved meg — dette er min egen historie, fortalt så enkelt som jeg har maktet. Det som følger i dette korte kapitlet er ikke et vitnesbyrd. Det er et funn i det verset som på forhånd satte navn på det som hendte meg i 2008, og som fremdeles skjer.

Å bli født på ny er det Yeshua sa til Nikodemus at han måtte for å komme inn i Guds rike (Johannes 3:3). Paulus kalte det «*hjerterets omskjærelse i Ånden*» (Romerne 2:29). Men hverken evangeliene eller Paulus oppfant dette språket. Begge siterte Moses. 5 Mosebok 30:6 er Guds eget løfte, fjorten hundre år før Kristus, om at Han ville omskjære hjertet — Sitt folks hjerte og deres etterkommeres hjerte — for at de skulle elske Ham av hele sin sjel. Det gamle hjertet skulle skjæres bort. Et nytt hjerte skulle settes inn.

Dette er hva som skjedde med meg. Lenge forstod jeg ikke hva som hadde hendt. Da jeg begynte å forstå, begynte jeg å lese Moses mer nøye. Jeg forventet at Toraen ville bekrefte læren på overflaten. Det gjør den — men ikke slik jeg hadde ventet. Jeg fant at selve verset, i klartekst, bærer hele gjenfødelsens ordforråd: hver del av det Gud gjorde i meg står skrevet, åpent, i de samme ordene Moses skrev fjorten hundre år før Kristus.

Verktøyet jeg leser med

Verktøyet jeg bruker til å lese Toraens bokstaver, kalles **Darash** (darash.publifie.pro (**Darash**)) — den samme motoren som ligger bak boken *The Watermark*. I de tekniske kapitlene, og i følgeskriftet, viser Darash genuine skjulte koder i bokstavlaget: navnet *Nikodemus* skrevet med like bokstavavstander gjennom Moseboken, og dåpsordene som samler seg ved hoppintervall førtini. Men for selve født-på-ny-verset trengs ingen utgraving. Løftet ligger ikke gjemt under bokstavene; det står i klartekst, på overflaten, i de ordene Moses valgte.

Det verset sier i klartekst

Les 5 Mosebok 30:6 på hebraisk, ord for ord, og hele gjenfødelsens ordforråd står der — ikke skjult, men åpent uttalt i versets egne ord:

Hebraisk	Strong's	Translitterasjon	Betydning
מול	H4135	mul	å omskjære (versets eget verb)
יהוה	H3068	YHWH	Herrens navn
אלהים	H430	Eloheicha	din Gud
לבב	H3824	levav	hjerte (to ganger i verset)
זרע	H2233	zera	ætt — dine etterkommeres hjerte
אהב	H157	ahav	å elske
נפש	H5315	nefesh	sjel — av all din sjel
חיה	H2421	chayah	å leve — da skal du få leve

Les listen som en enkelt setning, slik verset selv leser: YHWH. Din Gud. Omskjære — verbet verset bruker for å skjære bort hjertets døde kjød. Hjerte, to ganger. Elske. Ætt. Sjel. Leve. Ikke ett av disse ordene er gjemt; alle står åpent i verset. Hele inngrepet — det nye hjertet, kjærligheten som erstattet det som var der før, livet som fulgte — er navngitt på forhånd, i klartekst, av Moses selv.

Hva det betyr for meg

Jeg er ingen statistiker. Jeg har ingen teori om hvorfor nettopp disse ordene står samlet i dette ene verset. Jeg trenger ingen. Det jeg har, er et liv som var annerledes etter 2008 enn det var før 2008, og et vers i Toraen som sa, med min Guds egne ord, at forskjellen ville være hjertets omskjærelse — med kjærlighet som erstattet det som var der før, og en kjærlighet som varte av hele min sjel *for at jeg skulle leve*.

At Moses skrev løftet. At han skrev det med nettopp disse ordene — *hjerte, kjærlighet, omskjære, sjel, ætt, YHWH og Elohim* — fjorten hundre år før Yeshua, endrer ikke det som skjedde med meg. Det gjør det dypere. Den Gud som strakte seg inn i mitt bryst i Norge den dagen, hadde skrevet løftet om å gjøre det tre tusen år tidligere, og Han hadde navngitt inngrepet med selve dets ordforråd.

Lenge trodde jeg at det å bli født på ny var et poetisk språk. 5 Mosebok 30:6 sier noe annet. *Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte*. Løftet er bokstavelig. Omskjærelsen er innvortes. Løftets ord kjenner inngrepets ordforråd.

Hva du gjør med det, er en sak mellom deg og Gud. Hvis det du har lest i de foregående kapitlene har gitt deg lyst til å kjenne Ham, er tiden nå. I dag. Ikke vent til det er for sent.

*For den statistiske metoden, omstoknings-kontrollen og en katalog over messianske vers gjennom hele Toraen hvis bokstavrekkefølge bærer den samme typen signatur, se følgeskriftet *The Watermark — Yeshua the Mashiach i Toraen* på junifye.publifye.pro/the-watermark (vannmerke-studien).*

Kapittel 40

Yada — Å være kjent av Ham

Johannes 17:3, NB2026 · Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du sendte, Jesus Kristus.

Det forrige kapittelet endte med en stille innbydelse: les 5 Mosebok 30:6 langsomt, og spør deretter. Hvis du har spurt — og hvis du har fått svar, eller hvis du fremdeles lytter etter svaret — er det ett ord til fra hebraisk jeg ønsker å legge i din hånd før vi går videre til vannet. Det er ordet hele Bibelen bruker om det som skjer mellom Gud og en sjel når hjertet er blitt omskåret. Det er ikke «tro.» Det er ikke «lyd.» Det er eldre og varmere enn begge. Det er yāda ‘ עָדָא^{H3045}.

Jesu advarsel i Matteus 7 bærer en vekt som resten av evangeliene sjelden møter. Det greske verbet Han bruker der — *egnōn*, aorist-formen av *ginōskō* — er den direkte greske arvtageren til det hebraiske *yada*. Når Jesus sier om dem som profeterte i Hans navn og drev ut onde ånder i Hans navn: «Jeg har aldri kjent eder» (Matteus 7:23), så sier Han ikke at Han manglet informasjon om denne personen eller personene. Han sier at det paktssamfunnet som de hebraiske skriftene kaller yada, aldri var der. Tjeneste i navnet, uten yada av Personen Jesus — det er advarselen. Og det er den samme diagnosen Hoseas uttalte over Israel, Daniel uttalte over de lunkne, og Samuel uttalte over Elis sønner.

Det hebraiske ordet for det som ikke kan overføres

Yada (H3045) forekommer over åtte hundre ganger i den hebraiske Bibel. Brown-Driver-Briggs-leksikonet åpner sin definisjon med «å oppfatte og se; finne ut og skjelne.» Det er ikke ordet for akademisk kunnskap. Det er ordet for å kjenne-ved-å-se, ved-å-møte, ved-å-erfare. Det hebraiske sinnet skilte aldri kunnskap fra ansiktet: øyet ser, møtet skjer, og yada blir født. Når David skriver i Salme 139: «Herre, du ransaker mig og kjenner mig,» er verbet yada. Han mener ikke at Gud har samlet fakta om ham; han mener at Gud har gjennomført ham tvers igjennom.

Sjokket med yada er at det samme verbet brukes på to steder som det moderne sinnet holder langt fra hverandre. «Adam holdt sig til [kjente] sin hustru Eva, og hun blev fruktsommelig» (1 Mosebok 4:1) — foreningen av ett kjød, ekteskapspakten. Og «du har funnet nåde for mine øine, og jeg kjenner deg ved navn» (2 Mosebok 33:17), sa HERREN til Moses. Hebraisk bruker ett verb for begge, fordi paktsforhold og ekteskapelig forening i den hebraiske forestillingsverden er samme slags virkelighet: ufortjent, eksklusiv, gjensidig, levd fra innsiden og ikke beskrevet fra utsiden. Når Hoseas roper etter «Gudskunnskap

mer enn brennoffer» (Hoseas 6:6), mener han en bruds troskap, ikke et seminariums læreplan.

Han kjente oss først

Det dypeste laget av yada er at handlingen begynner hos Gud, ikke hos oss. Før Jeremias ble vevd sammen i mors liv, sier Gud: «*kjente jeg deg*» (Jeremias 1:5). Om Abraham: «*Jeg har lært ham å kjenne [kjent ham], for at han skal befale sine barn*» (1 Mosebok 18:19). Om Israel: «*Eder alene har jeg villet kjennes ved blandt alle jordens ætter*» (Amos 3:2). I hvert tilfelle er verbet yada, og i hvert tilfelle er Gud den handlende. Han yada-et Jeremias før Jeremias eksisterte. Han yada-et Abraham inn i pakten. Han yada-et Israel inn i utvelgelsen.

Paulus så dette, og i Galaterne 4:9 snudde han det bevisst på hodet: «*nu derimot, da I kjenner Gud, ja det som mere er, er kjent av Gud.*» Det største verbet er det passive. **Å være kjent av Gud er grunnvullen; å kjenne Gud er gjensvaret.** Hver frelst mann og kvinne i historien står innenfor Paulus' korreks: vi fant ikke Ham; Han fant oss, og kalte oss ut, og drog oss over terskelen.

To vers som henger over hele Bibelen

Det er et vers i Daniel som rammer hele spørsmålet. «*men det folk som kjenner sin Gud, skal stå fast og gjøre storverk*» (Daniel 11:32). Det hebraiske er *ve-am yod 'ei elohav yachaziqu ve-asu* — *folket som kjenner (yada) sin Gud skal være sterke (chazaq) og skal gjøre (asah)*. Tre verb. Å kjenne er roten. Styrke og handling er frukten. **Yada som ikke frembringer styrke-under-press og handling-når-andre-tier, er ikke yada.** Makkabeerne leste dette verset om seg selv under Antiokus. Apostlene leste det om seg selv under Roma. Det står over hver generasjon som har forsøkt å holde linjen mens søte løgner smeltet linjen bort.

Det motsatte vitnesbyrdet er den mest rystende setningen i Samuelsbøkene. «*Men Elis sønner var usle; de kjente ikke Herren*» (1 Samuel 2:12). Hofni og Pinehas var prester. De håndterte de hellige tingene. De gikk bak forhengene hver dag. Og teksten lar hammeren falle på enkleste hebraisk: *lo ' yad ' u et YHWH* — de yada-et ikke YHWH. Konsekvensen kom i kapittel 4: arken ble tatt, og Pinehas' hustru døde idet hun ga sin sønn navnet Ika-bod: «*Herligheten er veket fra Israel.*» Når prester tjener uten yada, mister Gud sitt eget hus. **Ingen er i større fare for å tjene Gud uten å kjenne Ham, enn den mann som står nærmest Hans hus.**

Den nye pakt er yada demokratisert

Det dypeste løftet profetene noen gang uttalte, var at denne formen for erkjennelse en dag skulle utøses over hvert eneste medlem av pakten, helt uten menneskelige mellomledd.

Jeremia 31:33-34, NB2026 · For dette er pakten som jeg vil slutte med Israels hus etter de dager, sier Herren: Jeg vil legge min lov i deres indre og skrive den på deres hjerte. Jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og de skal ikke lenger lære hver sin neste og hver sin bror og si: «Kjenn Herren!» For de skal alle kjenne meg, fra den minste til den største, sier Herren. For jeg vil tilgi deres misgjerning, og deres synd vil jeg ikke lenger minnes.

Les det langsomt. *De skal alle kjenne meg* — hver eneste en, paktens minste barn og den eldste vismann — *fra den minste til den største*. Hebraisk bruker yada. Den nye pakt er yada fordelt på hver person som går inn i den. Ingen prest formidler denne yada. Ingen forelder overfører den på barnets vegne. Ingen ritual installerer den i den uvillige. Hele den nye pakts arkitektur er bygget på erkjennelsens absolutte, personlige direktehet.

Og dette er grunnen til at Jesus kunne si — i samme åndedrag som Han siterte loven og profetene Han var kommet for å oppfylle — «*dette er det evige liv at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus*» (Johannes 17:3). **Evig liv er ikke en belønning vi mottar i bytte for yada. Evig liv er yada, utstrakt til evig tid.** Belønningen er selve relasjonen.

Hvorfor dette ikke kan gjøres for en annen

Når du først ser hva yada er, forstår du hvorfor Det nye testamentes frelsesgrammatikk er så nådeløst personlig. Se på verbene den greske teksten faktisk bruker:

- **Johannes 3:7** — «*I må fødes på ny.*» Gresk: *dei hymas gennēthēnai anōthen*. *Dei* betyr guddommelig nødvendighet. *Hymas* er *dere selv*. Nikodemus kunne ikke bringe sine sønner eller sine elever gjennom denne porten. Han måtte gå gjennom den selv.
- **Johannes 14:6** — «*ingen kommer til Faderen uten ved mig.*» *Erchetai* er aktivt. Ingen blir båret. Verbet krever et personlig subjekt som beveger seg mot Kristus.
- **Matteus 16:24** — «*han fornekte sig selv og ta sitt kors op og følge mig.*» *Aparnēsasthō heauton* — verbet er refleksivt. *Seg selv*. Et spedbarn kan ikke fornekte seg selv.
- **Romerne 10:9** — «*om du med din munn bekjenner... og i ditt hjerte tror.*» *Din munn*. *Ditt hjerte*. Andre person entall. Bekjennelse gjennom en annens munn er ikke bekjennelse.
- **Filipperne 2:12** — «*arbeid på eders egen frelse.*» *Heautōn* — *eders egen*. Ikke frelsen til noen du er glad i. Din.
- **Hebreerne 4:2** — om ørkengenerasjonen: «*ordet som de hørte, blev dem til ingen nytte, fordi det ikke ved troen var smeltet sammen med dem som hørte det.*» Det greske

ordet er *synkekerasmenos* — *sammenblandet, organisk forent*. Hørsel uten personlig tro blir ikke til yada. Det finnes ingen i verden som kan utføre denne foreningen på dine vegne.

Hvert verb Det nye testamente bruker for å gå inn i det evige liv, er et verb som krever subjektets egen bevisste deltagelse. Ikke fordi Det nye testamente er hardt, men fordi **yada av natur er en sak mellom to parter**. Den kan ikke være ensidig. Den kan ikke overføres gjennom en forelder, en prest eller en statlig attest. Den nye pakt som ble lovet gjennom Jeremias, er yada fordelt person for person, og Det nye testamentes grammatikk er iverksettelsen av det løftet.

Toraen besegler dette nedenfra

Det finnes ett vers i Toraen der substantivformen av yada — *da 'at* (דעת), kunnskap — blir selve navnet på treet i midten av hagen. *Treet til kunnskap om godt og ondt* (1 Mosebok 2:9, 2:17) er *'etz ha-da 'at tov va-ra 'at*. Den første forekomsten av *da 'at* i Skriften er navnet på det treet hvis frukt brøt den opprinnelige yada mellom mennesket og Gud. Mennesket valgte en falsk erkjennelse — erkjennelse-med-selvet-i-sentrum — og mistet den sanne erkjennelsen det var skapt for. Hver side i Skriften etter 1 Mosebok 3 er den langsomme gjenvinningen av det som gikk tapt ved det treet, inntil et annet tre på Golgata gjør om det første.

Og legg merke til at dette ikke er en ny tanke Jeremias fant på. Det samme yada — paktskjennskapen — som han lover skal deles ut til hver enkelt, står allerede lovet av Moses selv: «*Herren din Gud skal omskjære ditt hjerte ... så du elsker Herren din Gud av alt ditt hjerte*» (5 Mosebok 30:6). Fra Toraens løfte om et omskåret hjerte til profetens løfte om at «*de skal alle kjenne meg*» er det samme ordet, den samme erkjennelsen, den samme pakten som bygges ut lag på lag. Det ytre løftet og dets oppfyllelse bærer det samme vokabularet — kjærlighet, hjerte, å kjenne — på selve overflaten av teksten.

Stien går rett: fra kunnskapens tre i Eden (brutt yada), gjennom Moses og profetene (yada lovet), gjennom den nye pakt i Jeremias 31 (yada demokratisert), gjennom Johannes 17 (yada som evig liv), til fullendelsen i Åpenbaringen 22:4 — «*de skal se hans ansikt*.» Yada fullkommengjort. Ansikt til ansikt. For evig.

Sløret og erkjennelsen — yada og masach

Det finnes et annet hebraisk ord som vandrer gjennom Skriften som yadas skyggeslagsager: *māsok* מִסֹּךְ^{H4539} — dekket, teppet, sløret. Tabernaklet hadde tre av dem stablet fra utsiden og innover: *masach* ved forgårdens port, *masach* ved inngangen til det hellige, og *pōreket* פֹּרֶכֶת^{H6532} (dets indre søster) foran det aller helligste. Hver av dem skjulte, og hver av dem inviterte. Hver var både en barriere og en dør. Hele geometrien i det å nærme seg Gud var *masach* på *masach*, der yada ble dypere ved hver terskel et menneske ble funnet verdig til å passere.

Yada og masach løper gjennom Skriften som motsetninger. **Masach skjuler. Yada avdekker.** Adam og Eva i Eden levde i naken yada med Gud — «*de var nakne både Adam og hans hustru, men blueides ikke*» (1 Mosebok 2:25). Da den opprinnelige yada ble brutt ved treet til da' at, var det aller første de gjorde å bygge sin egen masach: fikenblad sydd sammen (1 Mosebok 3:7). *Selvgjort dekke følger brutt erkjennelse.* Fra den dagen av krevde enhver tilnærming til Gud at man gikk gjennom et slør.

Men Toraen varsler slutten på masach lenge før korset. Jesaja så det: «*han skal på dette fjell tilintetgjøre det slør som dekker over alle folkeslag, og det dekke som er utbredt over alle hedningefolk*» (Jesaja 25:7). Hebraisk bruker lôt לוֹט^{H3875} og massēkâ מַסְכָּה^{H4541} — forskjellige ord for et dekke, men fra en annen rot enn masach. Jesaja lover at den dagen Gud dekker Sitt paktmåltid på fjellet, skal dekket over nasjonene bli oppslukt. Yada vender tilbake. Deretter blir døden oppslukt (vers 8). Rekkefølgen er nøyaktig: **dekket fjernet — døden ugjort — yada gjenopprettet.**

Det nye testamente går rett gjennom denne døren. Paulus skriver at når Mose lov leser, «*ligger et dekke over deres hjerte*» (2 Korinter 3:15); det greske ordet er kalyma κάλυμμα^{G2571} — den direkte arvtageren til masach. «*men når det omvender sig til Herren, blir dekket tatt bort*» (2 Korinter 3:16). Og da Kristus døde, «*revnet forhenget i templet i to stykker fra øverst til nederst*» (Matteus 27:51) — det greske ordet er katapetasma καταπέτασμα^{G2665}, templets masach. Hebreerne 10:20 benevner deretter Hans eget legeme som det revnede forhenget: «*den nye og levende vei som han har innviet for oss gjennom forhenget, det er hans kjød.*»

Les det som én sammenhengende bue. Den yada Adam og Eva mistet bak sin selvgjorte masach, er den yada Kristus gjenopprettet da Hans eget kjød ble den revnede masach. Hver frelst sjel går gjennom dette ene sløret inn i den ene erkjennelsen. Og den siste boken i Bibelen bærer den greske tittelen *Apokalypsis* — bokstavelig talt *fjerningen av kalymma* — fordi hele frelseshistorien fra begynnelse til slutt handler om at masach faller slik at yada kan bestå. De hellige ved slutten «*skal se hans ansikt*» (Åpenbaringen 22:4) fordi det da ikke lenger er noe dekke igjen mellom Brudgommen og Bruden. **Yada fullkommengjort er masach avskaffet.**

Og den som ikke er kjent

Det er en hard halvdel av yada som ikke kan utelates. Hvis yada er det evige liv, så er fraværet av yada det som evig liv ikke er. Jesus mildnet ikke dette. Det samme paktsverbet står i de to mest rystende setningene Han noen gang uttalte. «*Mange skal si til mig på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn ...? Og da skal jeg vidne for dem: Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett!*» (Matteus 7:22–23). «*Herre! herre! lukk op for oss! Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg eder: Jeg kjenner eder ikke*» (Matteus 25:11–12). Det greske er *egnōn* og *oida* — begge arvtagere av yada — og Jesus bruker dem som linjen som skiller de frelste fra de fortapte på den ytterste dag.

Følg det samme verbet nedover gjennom lignelsene, så faller det som en loddsnor gjennom tre dybder. På overflaten står vennene som var innbudt til festen, som «*alle som én begynte å undskylde sig*» (Lukas 14:18) — ikke for noen synd, men for en åker, for okser, for en hustru: denne livets lovlige bekymringer, som trengte ut den ene innbydelsen som betydde noe. De «*brydde seg ikke om det*» — *ameleō ἀμελέω*^{G272}, å ringeakte — og gikk sin vei, hver til sin åker og sin handel (Matteus 22:5). Ett lag under travelheten ligger de fem uforstandige jomfruene, som bar bekjennelsens lampe, men «*tok ikke olje med sig*» (Matteus 25:3): den ytre flammen uten den indre Ånd til å nære den — selve den form-uten-liv denne boken stadig avdekker. Og ett lag under den tørre lampen ligger bunnen i det hele. Når disse til slutt kommer og roper «*Herre, herre, lukk opp for oss,*» er svaret ikke «*dere var for travle*» eller «*lampen deres sloknet,*» men «*jeg kjenner eder ikke*» (Matteus 25:12). Bekymringene var grunnen til at de ikke kom; den tørre lampen var det de manglet; men den lukkede døren navngir det de aldri hadde vært — *kjent*. En mann som drukner i livets bekymringer, lar lampen tørke ut, og en lampe som aldri ble tent av yada, var ved roten aldri i pakt i det hele tatt.

Paulus skriver at Herren Jesus skal komme igjen «*med lueild, når han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud*» (2 Tessaloniker 1:8) — *tois mē eidosin theon*, de uten yada av Gud — «*de som skal lide straff, en evig fortapelse bort fra Herrens åsyn*» (vers 9). Dommen er ikke vilkårlig. Den er den logiske slutten på en relasjon som aldri eksisterte. **Hvor det ingen yada er, der er det ingen pakt; og hvor det ingen pakt er, der åpnes ingen dør, for ingen dør var noen gang mellom to personer som kjente hverandre.** Kristus viser ikke bort noen som kom til Ham i yada. Han bekrefter det som allerede var sant om dem som ikke gjorde det.

Dette er grunnen til at nærhet til Guds ting er det farligste stedet i verden å leve uten yada av Gud Selv. Elis sønner bodde inne i Tabernaklet. Fariseerne som hørte Jesus preke, levde inne i Loven. Tilhørerne i Matteus 7 tjente i Hans navn og drev ut onde ånder i Hans navn. Hver og en av dem sto nærmere de hellige tingene enn de fleste mennesker noen gang vil gjøre, og hver og en av dem gikk fortapt fordi tingene ikke var Personen, og de hadde ingen yada av Personen.

Hva jeg spør deg om

Hvis du har kommet så langt i boken, leser du ikke ved en tilfeldighet. Vannmerket på det nye hjertet vi så i forrige kapittel, er et virkelig vannmerke. Den yada det frembringer, er en virkelig erkjennelse. Og det er mulig å ha tilbrakt et helt liv nær Guds ting uten noen gang å ha gått inn i yada med Gud Selv. Elis sønner gjorde det. Fariseerne som hørte Jesus preke, gjorde det. Tilhørerne i Matteus 7 som profeterte i Hans navn, gjorde det. Nærhet til tingene er ikke yada av Personen.

Men hvert menneske som noen gang oppriktig har bedt om å bli kjent av Ham — og bedt om å få kjenne Ham — er blitt hørt. Terskelen for yada er ikke høy. Den er akkurat

her: «den som treder frem for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham» (Hebreerne 11:6). Verbet er *ekzēteō* — å søke ut, med hele seg. Yada gis fritt til den som søker.

Så før vi går videre til vannet i et senere kapittel, vil jeg at du skal spørre. Ikke noen andres spørsmål. Ditt eget. Bruk ordene jeg har brukt, eller bruk dine egne ord — ordlyden betyr ingenting. Det at du spør, betyr alt. *Kjenner jeg Ham? Kjenner Han meg?* Hvis du kan svare ja på det første spørsmålet, med samme visshet som du ville besvart ethvert spørsmål om en virkelig venn, da kan du lese videre. I neste kapittel skal vi se nøye på nøyaktig hvem denne Jesus er som vi er kalt til å kjenne — og deretter venter vannet. «*Bed, så skal eder gis; let, så skal I finne; bank på, så skal det lukkes op for eder*» (Matteus 7:7).

Paktsverbet står åpent. Han venter på å bli kjent.

Og skremmer spørsmålet «Kjenner Han meg?», så hvil i dette: vissheten er ikke en følelse, men et segl — «Herren kjenner sine» (2 Timoteus 2:19). Hvordan et menneske kan vite at det tilhører ham, vender vi tilbake til i kapittelet «Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?».

Kapittel 41

Hvem er Jesus Kristus?

Jeg håper en kommende dag å skrive mer utdypende om hvem den virkelige *Jesus Kristus* er i det gamle og det nye testamentet. Mange forstår ikke at Jesus Kristus er Den som skapte oss (Kolosserne 1:16). Han er ikke **bare** Guds Sønn. Jesus sa at når vi ser ham, ser vi Gud (Johannes 14:9). Selv om «Gud» refererer til Faderen, Sønnen og Den hellige ånd, bekrefter Johannesevangeliet det mange opplever i drømmer: at Jesus kommer til dem og sier Han er Gud og at ingenting ble skapt uten gjennom Ham - Jesus, og det inkluderer både deg og meg (Johannes 10:30, Jesaja 9:6). Dette er i samsvar med Bibelen; det er ikke en tilfeldighet. Det er ikke et paradoks, og det er derfor Jesus sa til disiplene at når de så ham, så de Gud. Av samme grunn opplever mange mennesker — ofte de som har forfulgt eller drept kristne i tjeneste for en falsk religion — plutselig at Jesus kommer til dem i drømme, erklærer at han er Gud og spør hvorfor de forfølger hans folk. Veldig likt det Jesus gjorde med apostelen Paulus på vei til Damaskus 2000 år tilbake i tid.

Johannes 1:1-3, NB2026 · I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud. Han var i begynnelsen hos Gud. Alt ble til ved ham, og uten ham ble ikke én ting til av det som har blitt til.

Et gjentakende tema i *alternativ litteratur* er beskrivelsen av Jesus som en «oppstegen mester» eller bare en profet. Dette inkluderer muslimsk litteratur. Disse kildene benekter at hans blod vasker oss rene fra vår synd (Hebreerne 9:22, Romerne 5:9) eller at han skapte menneskeheten. At han er Guds Sønn blir gjerne ikke direkte benektet men man behandler det som en rosa elefant i rommet; hvis temaet i det hele tatt blir berørt, forsøker forfatterne å vri hans offer til noe overfladisk og rent symbolsk, i motsetning til Jesu ord i Markus 16:14-16, i stedet for noe vi personlig må ta del i. Når Jesus sier at vi må spise hans kropp og drikke hans blod for å ha evig liv, er det avgjørende at vi lytter:

Johannes 6:53-58, NB2026 · Jesus sa da til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dersom dere ikke spiser Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har dere ikke liv i dere. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv, og jeg skal oppreise ham på den siste dag. For mitt kjød er i sannhet mat, og mitt blod er i sannhet drikke. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, blir i meg og jeg i ham. Slik den levende Fader har sendt meg, og jeg lever ved Faderen, slik skal også den som eter meg, leve ved meg. Dette er brødet som

kom ned fra himmelen, ikke slik som fedrene deres spiste mannaen og døde.
Den som eter dette brødet, skal leve til evig tid.

De ulike historiene og forklaringene angående utenomjordiske vesener og UFO-er er del av en maskerade konstruert bevisst og ubevisst for å avlede vårt fokus fra sannheten. Jeg er godt kjent med disse emnene etter å ha studert dem i mange år — og betydelig mer enn gjennomsnittet. Jeg sier ikke dette for å være arrogant. Jeg forstår, selv om noen kan finne det ironisk, at mye av det *overnaturlige* er like reelt som de miraklene fra Gud jeg selv har vært vitne til. Men det at en slik hendelse har funnet sted, betyr ikke nødvendigvis at den representerer sannheten. Det er som å besøke et sirkus: det er mye støy og oppstuss, men formålet er ikke å bringe deg *nærmere livet*, men å underholde deg. Og satan selv kan utføre mirakler! Mennesker blir slik sett ofte underholdt helt til den dagen de dør, uten noen gang å ha tatt imot Jesu ord for deres liv (Ordspråkene 14:12). Det høres på en måte trivielt ut, men det skjer også med de troende. Og deres tradisjon blir lik en avhengighet til heroin, hvor man blir fortært litt og litt og tanken på neste dose er det det dreier seg om; det tapper livet. Bare fordi noe eller noen ser bra ut på utsiden, betyr det ikke at det er liv på innsiden, uavhengig ord eller gjerninger.

Jeg tror de fleste av oss kjenner mennesker som har opplevd det mirakuløse gjennom urene ånder, men få har gaven til å skjelne hva disse tingene faktisk er. Min erfaring er at åndene bak disse hendelsene ikke bekjenner Jesus som Herre, og deres endelige frukt er død, ikke liv (Andre Korinter 11:14). Kanskje noe av det ser ekstraordinært ut på overflaten, men det er gjort for å bedra. Det er mye som når folk blir hypnotisert på TV, eller når vi ser *hvite hekser* eller *eksorsister* som driver ånder ut av hus. Gud sier vi må prøve åndene for å se om de er fra ham:

1. Johannes 4:1-3, NB2026 · Mine elskede, tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud! For mange falske profeter har gått ut i verden. På dette kjenner dere Guds Ånd: Hver ånd som bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød, er av Gud. Og hver ånd som ikke bekjenner at Jesus Kristus er kommet i kjød, er ikke av Gud; og dette er Antikristens ånd, som dere har hørt kommer, og den er allerede nå i verden.

Mennesker lar seg bedra og lokke, omtrent som krabber eller insekter som trekkes mot et lys om natten. «Av deres frukter skal I kjenne dem» (Matteus 7:16). Jeg ser nå at selv om jeg ikke var født på ny før 2008, så forsto en del av meg at noe var galt, selv om jeg ikke kunne sette fingeren på det. Slik er det for mange rundt oss. Det er derfor vi deler Guds sannhet og forteller andre hva han hvisker i våre ører. Og jeg husker min tantes ord om meg da hun sa jeg alltid hadde vært litt spesiell. Og det var riktig også før jeg var født på ny, ikke helt A4. Men vi har en Far i Himmelen som kaller oss et merkelig folk:

1. Peter 2:9, NB2026 · Men dere er en utvalgt slekt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans storverk, han som kalte dere fra mørket til sitt underfulle lys.

Jeg vet av erfaring at denne verdens makter prøver å skjule sannheten for mennesker, da jeg selv var en del av dette i mine tidligere år - opptil cirka 37 år gammel da mitt sinn ikke var fornyet når jeg ble født på ny i 2008. Men, en ny ånd fra Gud betyr ikke at ens sinn er fornyet, tvert imot. Det er da man begynner å fornyes og selv da vil satan prøve sitt ytterste på å få mennesker til å fokusere på alt annet enn Gud, ofte ved å fordreie sannheten om at seksuell aktivitet utenfor ekteskapet er synd. Filmer og andre medier med intime scener er ikke bare feil i Guds øyne, men de fører også til at mennesker blir slaver av synd og begjærer:

Johannes 8:28-51, NB2026 · Da sa Jesus til dem: «Når dere har løftet opp Menneskesønnen, da skal dere forstå at Jeg er, og at jeg ikke gjør noe av meg selv, men taler dette slik min Far har lært meg.» Og han som sendte meg, er med meg. Faderen har ikke latt meg være alene, for jeg gjør alltid det som er ham til behag. Mens han talte dette, trodde mange på ham. Jesus sa da til de jødene som hadde kommet til tro på ham: «Dersom dere blir i mitt ord, er dere i sannhet mine disipler.» Og dere skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre dere. De svarte ham: «Vi er Abrahams ætt og har aldri vært slaver for noen. Hvordan kan du si: 'Dere skal bli frie'?» Jesus svarte dem: «Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hver den som gjør synd, er syndens slave.» Men slaven blir ikke i huset for alltid; sønnen blir der for alltid. Dersom da Sønnen frigjør dere, blir dere virkelig frie. Jeg vet at dere er Abrahams ætt, men dere søker å drepe meg, fordi mitt ord ikke finner rom i dere. Jeg taler det jeg har sett hos min Far, og dere gjør det dere har sett hos deres far. De svarte og sa til ham: «Vår far er Abraham.» Jesus sier til dem: «Hvis dere var Abrahams barn, gjorde dere Abrahams gjerninger.» Men nå søker dere å drepe meg, et menneske som har talt sannheten til dere, den jeg har hørt fra Gud. Dette gjorde ikke Abraham. «Dere gjør deres fars gjerninger.» Da sa de til ham: «Vi er ikke født i hor; vi har én far, Gud.» Da sa Jesus til dem: Var Gud deres far, da hadde dere elsket meg. For jeg er gått ut fra Gud og er kommet hit. For jeg er heller ikke kommet av meg selv, men han har sendt meg. Hvorfor forstår dere ikke min tale? Fordi dere ikke kan høre mitt ord. Dere er av deres far djevelen, og dere vil gjøre deres fars lyster. Han var en manndraper fra begynnelsen og står ikke i sannheten, for det er ikke sannhet i ham. Når han taler løgn, taler han av sitt eget, for han er en løgner og løgnens far. Men fordi jeg sier sannheten, tror dere meg ikke. Hvem av dere kan overbevise meg om synd? Men hvis jeg sier sannheten, hvorfor tror dere

meg ikke? Den som er av Gud, hører Guds ord; derfor hører dere ikke, fordi dere ikke er av Gud. Da svarte jødene og sa til ham: «Sier vi ikke med rette at du er en samaritan og har en demon?» Jesus svarte: «Jeg har ingen demon, men jeg ærer min Far, og dere vanærer meg.» Men jeg søker ikke min ære; det er en som søker den og dømmes. Sannelig, sannelig sier jeg dere: Om noen holder mitt ord, skal han aldri i evighet se døden.

Det er to sider ved *urene ånder*. Den ene er at de vil at folk skal tro at alt er fysisk og materielt, og at ingen ånd eksisterer. Den andre siden ser vi når mennesker forstår at en åndelig virkelighet eksisterer. Når dette skjer, prøver urene ånder å vikle søkere inn i en magisk verden som har en tendens til å mørkne jo dypere man går inn i den (Første Timoteus 4:1). I begynnelsen virker ting fristende og ufarlig.

En mann som gikk på samme bibelskole som jeg, en svært dyktig pianist, vendte seg fullstendig bort fra Gud (Andre Peter 2:20-22). Han var involvert med en kvinne som også hadde en profetisk gave, men de ble utvist fra bibelskolen av årsaker jeg ikke kjenner til. Etterpå begynte de å miste grepet fullstendig. Alt ble snudd på hodet for en tid, og de *vaklet* inn i det med åpne armer.

Jeg tror begge to også sluttet å spise kjøtt og startet på en radikal diett. Han ble tynnere og tynnere, og beskrev det som om han kunne utholde hva som helst fysisk og det hele var surrealistisk. Aldri før hadde jeg sett noen vende seg så drastisk bort fra Gud og deretter miste sitt fysiske liv så kort tid etterpå, til tross for at flere troende hadde advart ham på forhånd og tydelig så hva som var i ferd med å skje.

Det endte med at han døde på et fjell om vinteren av kulde, tilsynelatende i en forvirret mental tilstand og på jakt etter et åndelig nirvana i bestigelsen av dette. Veien til fortapelsen er bred, og mange er de som går inn gjennom den (Matteus 7:13). Jeg sier dette da kampen om livet vårt er reell og ikke fiktiv. Jesu ord betyr liv og ånd. Virkelig.

Dette var et ekstremt unntak, men vi ser mennesker over hele spekteret rundt oss. Mange søker etter sannheten, men mange går også til grunne for mangel på kunnskap:

Hosea 4:6, NB2026 · Mitt folk går til grunne fordi det mangler kunnskap. Fordi du har forkastet kunnskapen, forkaster jeg deg som prest for meg. Du har glemt din Guds lov, derfor vil også jeg glemme dine barn.

Mange mennesker lar livene sine dikteres av en uren spiritualitet. Mange *hvite hekser* tror at det de gjør er godt og harmløst da de forfølger noe som de tror bare berører dem, men i praksis arbeider de mot Gud og i sammen med urene ånder (Galaterne 5:19-21). Noen møter og får personlige problemer på grunn av dette og klarer ikke forstå årsaken eller roten til problemet. Hvorfor? De er blendet av det de inngikk troskap mot. Det

hindrer dem i å se og de er tilsløret. Vår Far i himmelen har advart oss mot magi (Femte Mosebok 18:10-12), likevel er det stadig mer populært i dagens filmer, slik som Harry Potter-serien. Hva er det som går igjen i mange av dem? Mystikk og overnaturlige hendelser — et fascinerende mørke som fenger gjennom det okkulte, omtrent som insekter som trekkes mot lyset i nattens mørke. Uvitende blir man lokket inn i en felle og sitter fast. Noen unge ser skrekkfilmer, men må deretter sove med lyset på, ute av stand til å finne fred etterpå. Vi blir påvirket av det vi tar inn gjennom øynene, inkludert pornografi. Jeg kjempet selv med avhengighet til pornografi frem til rundt 2012, og jeg vet i dag at nakenhet, sensualitet og seksualitet hører hjemme i ekteskapet (Matteus 5:28). Dette var også noe Gud la tungt på mitt hjerte: at jeg drev hor med andre kvinner gjennom en skjerm og egen fantasi.

For en dypere studie av hvordan Jesus åpenbarer seg gjennom Det gamle og Det nye testamente — gjennom navnene, forbildene, profetiene og de hebraiske og greske ordene som peker på Ham på hver eneste side — se vår følgebok [Jesus i Skriften](#).

Efeserne 5:5-19, NB2026 · For dette vet dere, at ingen utuktig eller uren eller grådig – som er en avgudsdyrker – har arv i Kristi og Guds rike. La ingen bedra dere med tomme ord! For på grunn av disse ting kommer Guds vrede over ulydighetens barn. Bli derfor ikke meddelaktige med dem! For dere var en gang mørke, men nå er dere lys i Herren. Vandre som lysets barn. For Åndens frukt består i all godhet og rettferdighet og sannhet. idet dere prøver hva som er velbehagelig for Herren. Og ha ikke fellesskap med mørkets ufruktbare gjerninger, men avslør dem heller! For det som i det skjulte gjøres av dem, er skammelig endog å si. Men alt som blir avslørt av lyset, blir åpenbart; for alt som blir åpenbart, er lys. Derfor heter det: Våk opp, du som sover, og stå opp fra de døde, og Kristus skal lyse for deg. Se derfor nøye til hvordan dere vandrer, ikke som uvise, men som vise. så dere kjøper den beleilige tid, for dagene er onde. Vær derfor ikke uforstandige, men forstå hva Herrens vilje er. Og drikk dere ikke drukne av vin, for i det er det tøylesløshet, men bli fylt av Ånden. så dere taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige sanger, og synger og spiller i deres hjerte for Herren.

Kapittel 42

Ingen død, ingen ånd?

Jeg vet i dag at mennesket må vende om fra sin synd og tilbake til Gud (Apostlenes gjer-ninger 3:19). Det eneste som kan sone for vår selvpålagte dødsdom, er Jesu blod (Hebre-erne 9:22). Hvis vi går gjennom livet uten å ta imot Jesus, vil vi etter døden høste det vi har sådd i kroppen mens vi levde. Vi dør først en fysisk død og deretter en åndelig død – med andre ord to ganger (Åpenbaringen 20:14–15). Jesus selv advarte mot dette med alvorsord: Den evige ild er gjort i stand for djevelen og hans engler, og de som forkaster ham, skal gå bort til evig straff (Matteus 25:41, 46). Dette er ingen overtro, men noe enkelte av de hellige faktisk har erfart konkret da de selv har blitt vist helvete. Det er derfor vi snakker om disse tingene. Dette er ikke en fiksjon vi presenterer for å prøve å skremme folk til et liv med Gud; det er ikke slik det fungerer. Erfaring kan man spørre om og aktivt søke etter. Hvis du tar livet på alvor, så la det ikke gå til spille.

Ingenting kan omgjøre eller ta bort vår synd. Det eneste unntaket er Jesu blod (1 Jo-hannes 1:7). Den som tror på Sønnen, har evig liv, men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet; Guds vrede blir over ham (Johannes 3:36). Hvorfor? Fordi Jesus er Gud (Kolosserne 2:9) og hans liv er uendelig verdifullt (1 Peter 1:18–19). Den eneste andre ut-veien er å betale for synden med våre egne liv. Gud er rettferdig (5 Mosebok 32:4), og han har gitt oss en vei ut av synden, som er Jesus. Hans Sønn, med autoritet fra Faderen i himmelen, ga sitt liv for oss for at vi skal leve. Hans blod, av umålelig verdi, soner for vår synd og vasker oss rene.

Når vi blir vasket rene, kan vi bli Guds tempel og Den hellige ånd kan ta bolig i oss (1 Korinter 6:19). Vi blir født på ny i Ånden (Johannes 3:5, Titus 3:5, 1 Peter 1:23), og dette kan ikke tvinges på noen, men skjer av egen vilje, uavhengig av om man forstår det fullt ut. Jeg gikk frem i tro da evangelisten utfordret meg, og min nye ånd var et sjokk for meg å erfare – men et positivt sjokk likevel.

Gjennom dåpen begraver vi vårt gamle liv (Romerne 6:4). Vi stiger så opp av vannet til et nytt liv med Jesus, akkurat som han gikk fra død til liv da han ble oppreist av Gud. Vi mottar den samme Ånden som Jesus har. Den hellige ånd kalles den andre talsmannen (Johannes 14:16), og Jesus er den første. Jeg søkte Gud, og han svarte meg da jeg var 15 år gammel, men det tok 18 år før jeg faktisk «fant ham» og tok imot Jesus som min frelser. Jeg håper du tar alvoret i det jeg presenterer her inn over deg, og ikke lar deg vippe av pinnen når jeg deler vitnesbyrd som høres både fantastiske og sprø ut. Jeg er fullstendig klar over dette, men det er vanskelig å si sannheten uten faktisk å si den. Vi fjernet oss

alle fra Gud på et tidspunkt som en konsekvens av andres synd, og vi trenger hver og en at Gud blåser livspust i oss igjen (Esekiel 37:5–6). Gud blåste liv i Adam (1 Mosebok 2:7), og da Adam døde, var det ikke i kroppen, men i ånden. Det samme gjaldt Eva. Det var derfor oppførselen deres endret seg radikalt da deres ånd døde. Av samme grunn blir vi også fullstendig forvandlet når vi blir født på ny ved Guds Ånd (2 Korinter 5:17), selv om sinnet må fornyes.

Det er verdt å dvele ved det å ånde, for i Skriften er ånde og ånd nesten det samme ordet – slik de også er det på norsk. Det hebraiske *neshamah* og det greske *pneuma* betyr begge, på én gang, pust, vind og ånd. Når Gud blåser livspust i et menneske, gir Han det en ånd; og en ånd som lever, ånder. Det er derfor den aller siste linjen i Salmene er en befaling om å puste: «Alt som har ånde, skal love HERREN» (Salme 150:6). Lovprisning er ånden som ånder ut. En levende ånd lovpriser slik levende lunger ånder ut – uten anstrengelse, fordi den lever.

Og det som kan ånde, kan også kveles. Et menneske kan kveles i ånden på to måter. Verden kveler den utenfra: Jesus sa at denne verdens bekymringer, rikdommens bedrag og lysten til andre ting vokser opp som torner og «kveler ordet», så det ikke bærer frukt (Markus 4:19). Død religion kveler den innenfra, når lovens bokstav presses ned over et menneske til det ikke er ånde igjen av Ånden i hans gudsdyrkelse – «bokstaven slår ihjel, men Ånden gjør levende» (2 Korinter 3:6). Symptomet er det samme i begge tilfeller: et menneske slutter å lovprise, og hjertet formørkes (Romerne 1:21). Å bli født på ny er å få ånden tilbake – og en ånde som gis tilbake, vil ut - den ønsker liv. Det er derfor det første den nye ånden strekker seg etter, er vannet.

Åpenbaringen 22:12-17, NB2026 · Se, jeg kommer snart, og min lønn er med meg, for å gjengjelde enhver etter som hans gjerning er. Jeg er Alfa og Omega, den første og den siste, begynnelsen og enden. Salige er de som holder hans bud, så de får rett til livets tre og kan gå gjennom portene inn i byen. Utenfor er hundene og trollmennene og de utuktige og morderne og avgudsdyrkere og enhver som elsker og gjør løgn. Jeg, Jesus, har sendt min engel for å vitne for dere om disse ting i menighetene. Jeg er Davids rot og ætt, den strålende morgenstjernen. Og Ånden og bruden sier: «Kom!» Og den som hører, la ham si: «Kom!» Og den som tørster, la ham komme; den som vil, la ham ta livets vann for intet.

Jeg sier til deg det Ananias sa til Paulus rett etter at Paulus hadde fått synet tilbake etter at Jesus tok synet hans på vei til Damaskus:

Apostelgjerningene 22:16, NB2026 · Og nå, hvorfor nøler du? Reis deg, la deg døpe og få dine synder vasket bort, idet du påkaller Herrens navn.

Kapittel 43

Voksendåp

43.1 Dåpen er et bryllup

Man gifter seg ikke med en fremmed i all hemmelighet. Man står framfor vitner, man avlegger sitt løfte, man blir kledd og ført fram. Skriften forteller oss at dette er mysteriet om Kristus og Hans kirke: vi er trolovet med én mann (2. Korinter 11:2), og Han er brudgommen — døperen Johannes kalte Ham det (Johannes 3:29), og Han kalte seg selv det (Matteus 9:15). Dåpens vann er alteret der den troende sier «ja».

Troen er hjertets samtykke; dåpen er kroppens løfte. Jesus forente dem i ett og samme åndedrag: «*Den som tror og blir døpt, skal bli frelst*» (Markus 16:16) — tro først, deretter besegler vannet det troen allerede eier. Og hør Paulus: «*for I, så mange som er døpt til Kristus, har ikklædd eder Kristus*» (Galaterne 3:27). Dåpen er bryllupskledningen. Å hoppe over vannet er ikke å forenkle evangeliet; det er å avvise seremonien — å elske brudgommen, men aldri komme til bryllupet.

Og se mannen uten kledning. I Jesu egen lignelse kom en gjest helt inn til bryllupet, men *uten bryllupskledning* — og kongen bandt ham og kastet ham ut i mørket (Matteus 22:11–13). Alt henger på det greske verbet: gjesten hadde ikke *tatt på seg* — endyō ἐνδύω^{G1746} — kledningen; det er nøyaktig samme ord som dåpsverset over bruker, *ikklædd* Kristus. Og roben veves ikke av deg; den *gis*: «*det blev henne gitt å klæ sig i fint lin*» (Åpenbaringen 19:8). Kongen rekker den; i dåpen tar troen den på. Gjesten satt alt ved bordet — han elsket festen — men hadde aldri tatt kledningen på, og ble *målløs* (Matteus 22:12): uten det svaret dåpen nettopp er. Slik ser han ut, den som elsker brudgommen, men aldri lar seg kle av ham.

Forstå dette vernet: vannet i seg selv vasker ingen — bare Lammets blod gjør det. Dåpen er «*en god samvittighets løfte til Gud*» (1. Peter 3:21), løftet, ikke prisen. Røveren på korset ble tatt imot uten den, for brudgommen sto ved siden av ham ansikt til ansikt — men det er unntaket som bekrefter regelen. For alle andre står rekkefølgen fast: tro, og bli begravet og oppreist med Ham (Romerne 6:4), og stå opp til Lammets bryllup (Åpenbaringen 19:7). Før vi veier menneskers tradisjoner, må vi fastslå Brudgommens standard.

Det som følger er ikke noe jeg mener, men bibelsk. Det er bevis — fra den greske grammatikken i Det nye testamentet, fra den hebraiske typologien i Det gamle testamentet, og fra bokstavsekvenser skjult i Toraen i 3 400 år som ingen menneskeøyne kunne lese før datamaskiner ble bygget for å søke i dem. Tre uavhengige vitner, over tre årtusener, sier alle det samme: dåp er

for den bevisste. Det er en nødvendighet. Og det er for den voksne. Hvis du er fristet til å avvise dette — les videre. Bevisene er etterprøvbare. Skrifthenvisningene er oppgitt. Og ordene som er skjult i Toraens bokstaver har ventet på nettopp denne generasjonen.

Barnedåp har vært en fremtredende tradisjon i Norge i hundrevis av år. For mange familier er det en selvfølge å døpe barna sine i kirken kort tid etter fødselen. Den norske kirke, tidligere statskirken, har vært den fremste utøveren av denne skikken, selv om den katolske og metodistiske kirken også praktiserer barnedåp. Under seremonien bæres barnet frem til døpefonten, ofte kledd i en hvit dåpskjole som kan ha gått i arv gjennom generasjoner. Presten øser eller heller litt vann over barnets hode tre ganger mens han sier: «Jeg døper deg til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn» (Matteus 28:19). Familien velger også faddere som skal støtte barnet i deres kristne oppdragelse, men det motsatte skjer ofte - man følger ikke opp barnet i tro mot Gud. Selv om barnedåp fortsatt er utbredt, har antall barnedåper sunket de siste årene. For mange nordmenn er barnedåp ikke bare en religiøs handling, men også en familietradisjon og en anledning til å samle slekt og venner for å feire det nye familiemedlemmet. Tradisjon er imidlertid på ingen måte en garanti for at en praksis samsvarer med det Gud har befalt oss å gjøre. Derfor finnes det kristne trossamfunn, som baptistmenigheter og pinsebevegelsen, hvor voksendåp praktiseres i stedet, nettopp på grunn av dette.

Ironien er slående, for i det verset presten siterer, er det eneste bydeordet *mathēteusate* (G3100) — aorist aktiv imperativ for «gjør til disipler». Dåpen, *baptizantes* (G907), er utelukkende et presens partisipp som beskriver *hvordan* denne disippelgjøringen skal skje. Skriften forutsetter altså at den som døpes, allerede er en disippel. Med andre ord pålegger vi barnet en funksjon det aldri selv har valgt, og under en tro vi baserer på mennesketradisjon og forståelse mer enn Guds ord og vilje. Vi tilsidesetter skriften, annullerer den rett ut faktisk — nettopp det Jesus advarte fariseerne mot:

Markus 7:13, NB2026 · Slik opphever dere Guds ord ved overleveringen deres, som dere har overlevert. Og mange lignende ting gjør dere.

Vi husker hvordan jødene så villig lot seg døpe av Johannes døperen (Matteus 3:5-6). Årsaken til dette er at de lenge hadde vært kjent med «mikvah מִקְוֶה^{H4723}» (H4723), et ritual for åndelig renselse gjennom full neddykkelse i vann, fra både kroppslig og annen urenheter. Og det hebraiske ordet *mikveh* bærer i seg selv en dobbel betydning som Brown-Driver-Briggs-leksikonet avslører: det betyr både «en samling av vann» og «håp». I Jeremia 17:13 skriver profeten: «Herre, du Israels *mikveh* (håp).» Ordet som er oversatt med «håp», er det samme ordet som for det rituelle badet. Renselsens vann og Israels håp er ett hebraisk ord. For en korrekt mikvah måtte noe av vannet komme fra «himmelen», noe som betydde at det ble ledet direkte inn i bassenget fra regnfall. Mer enn det: Loven krevde at renselsen ofte skulle skje i «*rinnende vann*» — på hebraisk *mayim chayim*,

bokstavelig «levende vann» (3 Mosebok 15:13; jf. 14:5-6; 4 Mosebok 19:17). Allerede da pekte selve renselsesvannet fremover mot det levende vann Jesus skulle gi. Dette var et profetisk bilde på Jesus selv — Han som kom fra himmelen, sendt fra Gud. Jesus tilbyr selv dette levende vann: **«det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller frem til evig liv»** (Johannes 4:14; jf. 7:37-38). Og i Jeremia 17:13 kalles Herren selv «kilden med det levende vann» — det samme bildet. Og legg merke til hvor og til hvem Han talte: ved Jakobs brønn, til en samaritansk kvinne (Johannes 4:6-7). For i samme samtale gjorde Han noe Han ellers ofte ba folk tie om — Han sa rett ut hvem Han var. Da hun sa: *«Jeg vet at Messias kommer ... Kristus»* (Johannes 4:25), svarte Jesus: **«Det er mig, jeg som taler med dig!»** (Johannes 4:26). Dette er første gang i evangeliet at Jesus selv, åpent erklærer at Han er Messias — og Han betror det ikke til en yppersteprest eller en skriftlærd i Jerusalem, men til en samaritansk kvinne ved en brønn. Han som er kilden til det levende vann, åpenbarte seg først der vannet ble øst opp. For jødene representerer «mikvah» åndelig renselse fremfor alt annet (Titus 3:5; Apostlenes gjerninger 22:16). Israel har praktisert mikvah i tusenvis av år som et middel for renselse. Dette skjedde etter menstruasjon, etter berøring av døde, eller før store livsbegivenheter som ekteskap.

Selve handlingen motsier metoden. Grekerne hadde tre verb å velge mellom: rhantizō ῥαντίζω^{G4472} for å stenke, *cheō* for å helle, og baptizō βαπτίζω^{G907} for å neddykke eller dekke fullstendig. Ånden valgte konsekvent neddykkelsen — og i motsetning til *baptō*, som er et kort dypp, betegner *baptizō* den varige forvandlingen.

Men sier ikke Ezeiel at Gud vil *stenke*? Jo: *«Jeg vil sprengre rent vann på eder»* (Ezeiel 36:25). Se på den som handler. Verbet er zāraq זָרַק^{H2236}, og subjektet er Gud — Hans eget løfte om å rense hjertet, gitt i samme åndedrag som det nye hjertet og Ånden (36:26-27). Menneskets svar bærer et annet verb: ṭābal טָבַל^{H2881}, gresk *baptizō* — hel neddykkelse. Hebreerbrevet holder begge i ett vers: *«renset på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent vann»* (Hebreerne 10:22). Gud stenger hjertet rent; den rensede går selv ned i vannet (1. Peter 3:21). Stenkeverset beskriver ikke dåpens form. Det beskriver det som går forut for den.

Messianske jøder vet at mikvahan var et profetisk bilde på renselsen alle må gjennomgå for å gå fra død til liv i Jesus Kristus. Vi ser også dette i skyggen av Israels kryssing av Rødehavet, eller da Noah ble kalt til å *beseire døden* i arken. Begge var bilder på *dåpen til frelse* som skulle komme (1. Peter 3:21). Dåpen er å dø bort fra *det gamle* og oppstå med og til det nye (Kolosserne 2:12). Hvis Jesus er veien, sannheten og livet (Johannes 14:6) og selv ble døpt (Matteus 3:13–17), hvorfor skulle ikke vi følge Hans eksempel, spesielt siden Han selv døpte sammen med sine disipler (Johannes 3:22)? Eller er der en åndskamp tilstede som forhindrer en? I sannhet sier jeg deg dette - mer enn noe annet ser jeg at kampen utkjempes i ånden rundt dette temaet, og motstanden kommer ikke fra Gud.

Jesu eget mønster taler for seg selv. Han mottok den gamle paktens spedbarnstegn da han ble omskåret på den åttende dag (Lukas 2:21) og båret frem i templet (Lukas 2:22), men han ble aldri døpt som barn. I stedet ventet han i tretti år før han av egen vilje gikk ned i Jordan-elven (Matteus 3:13–17) — for å vise oss at dåpen er en handling av bevisst, villet lydighet.

Markus forteller hva lydigheten førte til, men de norske og engelske oversettelsene tilslører verbet. De gjengir at himmelen «*åpne sig*» (Markus 1:10), men gresken har schizō σχίζω^{G4977}, å rive eller flerle — ordet som brukes om å rive et tøyestykke i stykker. Markus bruker det bare to ganger. Første gang er her, ved Jordan. Andre gang er ved korset, der «*forhenget i templet revnet i to stykker fra øverst til nederst*» (Markus 15:38), og høvedsmannen sa: «*Sannelig, denne mann var Guds Sønn*» (Markus 15:39). Det samme verbet rammer inn evangeliet: himmelen revet ved dåpen, forhenget revet ved døden, og ved hver rift blir det sagt fra Himmelen at han er Sønnen. Det er også svaret på en gammel bønn. Jesaja hadde bedt «*Gid du vilde sønderrive himmelen og fare ned*» (Jesaja 64:1); det hebraiske ordet der er qāra 'קָרָא^{H7167}, den samme handlingen — å rive. Men i den samme påsken kom en tredje rift, ved menneskehånd. Loven hadde forbudt ypperstepresten dette ene: «*han skal ikke ... sønderrive sine klær*» (3 Mosebok 21:10) — hebraisk pāram פָּרַם^{H6533}, å rive i stykker. Klærne var embetet; å rive dem var å rive prestskapet. Likevel, da Jesus for retten vedkjente hvem Han var, står det: «*Da sønderrøv ypperstepresten sine klær*» (Markus 14:63). Den ene som aldri fikk rive sine klær, rev dem nå — over den sanne og evige yppersteprest som sto foran ham. Han visste ikke hva han gjorde; men det visste han ikke før heller, for om den samme Kaifas står det: «*han spådde at Jesus skulde dø for folket*» (Johannes 11:51). To ganger vitnet ypperstepresten mot seg selv og for Gud uten å vite det: han spådde forsoningen, og han rev i stykker tegnet på sitt eget embete. Gud rev ovenfra; prestskapet endte i yppersteprestens egen hånd. En dør som åpnes, kan lukkes igjen. Det som er revet, settes ikke sammen igjen. Veien ble åpnet ved å bli brutt, og den ble ikke lukket.

Røsten fra himmelen navngir ham før tjenesten begynner. «*Du er min Sønn, den elske- de; i dig har jeg velbehag*» (Lukas 3:22). Ordet for elsket er agapētos ἀγαπητός^{G27}, som på gresk betegner en eneste sønn, den ene av sitt slag. Verbet «*har jeg velbehag*» er eudokēsa εὐδόκησα^{G2106}, og det står i aorist — en fullført handling, ikke en pågående følelse. Faderens dom var altså avgjort før Jesus hadde holdt en preken, helbredet en mann eller gått til korset. Sønnen ble kalt elsket først, og sendt deretter. Dette er den stillingen den troende blir døpt inn i. Han går ikke ned i vannet for å fortjene dommen; han går fordi Sønnen alt eier den, og den revne himmelen over Jordan ble ikke sydd igjen bak ham.

Jesus ble ikke Sønnen ved elven. Han ble unnfanget ved Den Hellige Ånd og kalt Guds Sønn fra mors liv (Lukas 1:35); Jordan var hans salvelse til tjenesten — «*Gud salvet Jesus fra Nasaret med den Hellige Ånd og kraft*» (Apostlenes gjerninger 10:38) — salvelsen begynte ved vannet, sønnkåret gjorde det ikke. Den troendes orden går samme vei og aldri bak-

lengts: hjertet tror, og «*med munnen bekjenner en til frelse*» (Romerne 10:10), Ånden selv er innseglet (Efeserne 1:13), og vannet er så det befalte seglet på den troen, slik omskjærelsen var «*et segl på rettferdigheten ved den tro som han hadde*» (Romerne 4:11). Det gjør ikke sønnen; det besegler ham. Og det utsettes aldri: «*hvad bier du efter? stå op og la dig døpe*» (Apostlenes gjerninger 22:16).

Da Jesus sa til Nikodemus «*I må fødes på ny*» (Johannes 3:7), fant Han ikke opp en ny lære i en nattlig samtale — Han presset en hel profetisk-paktsmessig forventning inn i én setning, og rettet den mot en mann som trodde han allerede var sikret frelsen. Ingenting av det var nytt for en lærer i Israel. **Skriften hadde lovet det.** Esekiel hørte Gud love å «*sprengte rent vann*» på sitt folk, gi dem «*et nytt hjerte*» og legge «*min Ånd inneni eder*» (Esekiel 36:25-27); et kapittel senere får tørre ben ånde og reiser seg levende (Esekiel 37). Moses satte det samme håpet som hjertet Gud selv ville omskjære «*forat du må leve*» (5 Mosebok 30:6); Jeremia som Loven skrevet innvortes i en ny pakt (31:33); David som ropet «*skap i mig et rent hjerte ... forny en stadig ånd inneni mig*» (Salme 51:12). Vann, Ånd, et nytt hjerte, liv — selve inventaret i Johannes 3:5 — hadde stått i de hebraiske skriftene i århundrer.

Og det var ikke bare på papiret. **Hans samtidige ba om det:** en dagsmarsj fra Jerusalem ba mennene i Qumran Gud rense dem ved sin hellige ånd *som rensende vann* og reise dem *fra Sjeol til en evig høyde* (Menighetsregelen og Takkesalmene). **Hans egen lov halvveis fullbyrdet det:** en hedning som trådte inn i pakten ble regnet for å legge sin tidligere tilværelse bak seg — gammelt slektskap opphevet, en ny identitet gitt — og konvertittens nedsenkelse ble alt drøftet av Hillels og Shammais hus i eller nær hans egen generasjon (Mishna Pesachim 8:8). **Og Johannes døperen hadde nettopp tvunget det fram i dagslys,** ved å kalle selve israelittene ned i vannet med advarselen «*si ikke... Vi har Abraham til far*» — for Gud kunne reise opp barn til Abraham av steiner (Matteus 3:9). Den første fødselen teller for ingenting.

Så gjenfødselen var aldri noe som ble gjort *med* et menneske utenfra; den var en terskel han selv krysset. «*Det er nødvendig,*» sa Jesus — og *dere* står i flertall og rekker forbi den ene mannen i rommet — «*at dere blir født ovenfra*»; og i samme åndedrag navnga Han hvordan: slik Moses løftet slangen, slik må Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror skal ha liv (Johannes 3:14-15). Ikke bare hedningen, ikke bare Israel ved dages ende, men *du* — nå, ved Ånden, gjennom Sønnen, og ned i vannet med åpne øyne. Derfor var tegnet aldri et spedbarns ved stedfortreder: konvertitten valgte mikvaen selv, Johannes' tilhørere gikk selv ned fra bredden, og Nikodemus — som ikke manglet kunnskap, bare vilje — gikk til sist gjennom sin egen dør (Johannes 7:50; 19:39). Dåpen er den bevisste kryssingen til en som allerede er født ovenfra.

Én innvending må tas her, for den kommer fra forbildet selv: rabbinerne lot også konvertittens mindreårige barn neddykkes med ham (Ketubot 11a). Men les kilden ut. Sam-

me sted gir barnet rett til å forkaste alt ved myndig alder — selv rabbinerne holdt barnets neddykkelse for foreløpig inntil den voksne selv stadfestet den. Og barn født *etter* konverteringen ble aldri neddykket. Skulle kristendåpen følge den logikken, fikk de kristnes barn ingen dåp i det hele tatt. Forbildet bærer ikke barnedåpen; det vitner mot den.

Man husker også egypterne, som representerer verden slik menneskene gjorde på Noahs tid. Symbolsk talt besto de ikke renselsestesten i Rødehavet, selv om de trodde de ville gjøre det. Dette speiler også syndfloden på Noahs tid, hvor ondskap ikke lenger fikk lov til å vedvare. Mikvahen er dermed et symbol på nytt liv og samtidig en dom over det gamle. Det er mye likt nattverden, hvor man tar del i Jesu blod og legeme enten til frelse eller til dom (1. Korinter 11:27–29). Denne dåpen — denne renselsen — er ikke valgfri for dem som ønsker å gå inn i det lovede land; det er en absolutt nødvendighet (Johannes 3:5). Men vannet erstatter ikke troen; det uttrykker den. Dåpen er det fastsatte svaret fra et hjerte som allerede tror og har omvendt seg (1. Peter 3:21) — ikke en gerning som fortjener det bare Kristi blod kan gi (Efeserne 2:8–9). Det faktum at dette har blitt forsømt i mange kirker i dag, ugyldiggjør ikke sannheten; historien gjentar seg selv nå. Mange står foran Gud, selvsikre og hovmodige, uten å forstå hvor denne veien fører hen.

Romerne 6:1-11, NB2026 · Hva skal vi da si? Skal vi bli værende i synden, for at nåden skal bli desto større? Langt ifra! Vi som døde fra synden, hvordan skal vi ennå leve i den? Eller vet dere ikke at alle vi som ble døpt til Kristus Jesus, ble døpt til hans død? Vi ble altså begravet med ham ved dåpen til døden, for at slik som Kristus ble oppreist fra de døde ved Faderens herlighet, så skal også vi vandre i et nytt liv. For dersom vi har vokst sammen med ham i likheten med hans død, så skal vi også være det i likheten med hans oppstandelse. Vi vet jo dette, at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham, for at syndens legeme skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skal være slaver under synden. For den som er død, er rettfærdiggjort fra synden. Men hvis vi døde med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham. Vi vet at Kristus, etter å være oppreist fra de døde, ikke lenger dør; døden hersker ikke lenger over ham. For det han døde, døde han for synden én gang for alle; men det han lever, lever han for Gud. Slik skal også dere regne dere selv som døde for synden, men som levende for Gud i Kristus Jesus, vår Herre.

De som var uvillige til å krysse havet, ville ha dødd i *den gamle verden*, og Johannes visste dette da han talte om Jesus (jf. Lukas 3:16):

Matteus 3:11-12, NB2026 · Jeg døper dere med vann til omvendelse, men han som kommer etter meg, er sterkere enn meg. Jeg er ikke verdig til å bære sandalene hans. Han skal døpe dere med Den Hellige Ånd. Han har kaste-

skovlen i hånden, og han skal rense treskeplassen sin og samle hveten sin i låven, men agnene skal han brenne opp med uslukkelig ild.

Jeg har mottatt kritikk for å dele ord fra Guds Ord, Bibelen. Mine erfaringer med Gud bekrefter imidlertid at Hans Ord er sannhet; hvis vi vil ha god frukt, må vi holde oss til Guds Ord og handle deretter. Mange troende tenker at et menneske blir tatt opp i Guds rike gjennom barnedåp, men ingenting i Bibelen antyder dette. Jeg har selv hørt fra Den Hellige Ånd at vi ikke skal bekymre oss for barn, da de blir renset av Gud dersom de skulle dø før frelsen. Dette skjedde rundt år 2016, og Den Hellige Ånd ga meg ordet *ablution*, et begrep jeg ikke kjente betydningen av. På den tiden grublet jeg over hva som ville skje med barn som ikke er født på ny når Jesus Kristus kommer tilbake. Da ga Den Hellige Ånd meg dette ene ordet:

Dette forekom da Aron, Moses' bror, ble innsatt som øversteprest, noe som innebar omfattende renselsesritualer. I følge 3. Mosebok 8 ble Aron og sønnene hans vasket med vann, kledd i spesifikke prestelige klær, salvet med hellig olje og ofret spesielle ofre for å bli helliget og forberedt til å utføre de hellige tjenestene. Da Aron var renset og forberedt, kunne han gå inn i det aller helligste (Kodesh HaKodashim) en gang i året på soningsdagen, Yom Kippur, for å utføre rituelle handlinger foran paktens ark. Dette var den helligste delen av tabernaklet, hvor Guds nærvær var unikt manifest. Det er tydelig at Den Hellige Ånd ønsket å vise meg at barn er i Guds hender, og at vi ikke skal bekymre oss for dem. Dette står i kontrast til når et barn blir voksent og blir holdt ansvarlig for sitt eget forhold til Gud og for å ta imot Jesus.

— *Ablution betyr renselse*

Og legg merke til *hva slags* vask dette var. Ved innvielsen «tvettet» Moses dem med vann (3. Mosebok 8:6; 2. Mosebok 29:4) — det hebraiske ordet er rachats רָחַצְתִּי^{H7364}, *å bade*, «hele eller en del» av noe. Men her nevnes ingen kroppsdel, og da betyr det hele kroppen: en full neddykkelse, en *tevilah*. Ved den daglige tjenesten sier teksten derimot uttrykkelig «sine hender og sine føtter» (2. Mosebok 30:19–21) — bare en delvis vask. Innvielsesbadet var ikke det; jødisk tradisjon leser det som *tevilat kol ha-guf*, neddykkelse av hele kroppen i en mikve (slik Rashi og Maimonides forstår budet). Ordet Ånden ga meg var altså ingen skvett vann, men selve dåpens fulle neddykkelse: presten gikk *under* for å tre fram for Gud, slik den troende går under i Kristus.

Vi ser også i Bibelen at Jesus aldri døpte barn, men velsignet dem (Markus 10:14). Og det greske språket gjør et skille som det norske ofte skjuler: ordet Matteus bruker for «barn» i Matteus 19:13–14 er paidion παιδίον^{G3813} — barn som er gamle nok til å gå og komme selv. Lukas 18:15 bruker et annet ord — brephos βρέφος^{G1025}, som betyr et ufødt

eller nyfødt spedbarn. Jesus velsignet spedbarna. Han døpte dem ikke. Og når vi søker i hvert vers i Det nye testamentet ved hjelp av konkordansverktøy, opptrer baptizō βαπτίζω^{G907} sammen med ord for å tro, omvende seg og bekjenne — ni ganger. Det opptrer sammen med ethvert ord for spedbarn eller barn — null ganger. Ikke én eneste gang. Den fullstendige studien av disse bevisene, inkludert de hebraiske røttene, forbindelsen til påsken og den greske morfologien, er tilgjengelig i vår ledsagerbok *Gjennom vannet* (Through the Waters) (junifye.publifye.pro/gjennom-vannet). I Skriftene ble voksne døpt, snarere enn spedbarn (Apostlenes gjerninger 2:38; 8:36-38; 16:33). Min fremtidige kone er en velsignelse for meg, da hun også hører fra Gud og bærer Hans ild i det å dele evangeliet med de rundt seg. Jeg var overbevist om at voksendåp er innsatt av Gud, men jeg visste at hun trengte å høre dette fra Faderen selv. Jeg vet at Jesus ikke snakker om barnedåp i Johannes kapittel 3, slik Markus også bekrefter:

Markus 16:16, NB2026 · Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt.

Jesus snakket ofte om helvete og advarte oss med sterke ord. Han sa at det er bedre å miste en kroppsdelen enn å bli kastet i helvete, der marken ikke dør og ilden ikke slukner (Markus 9:43-48). Han fortalte om den rike mannen som var i pine i flammene og ropte om nåde (Lukas 16:23-24). Dette er ikke metaforer, men virkelighet.

Skjult i bokstavene

Men bevisene stopper ikke med det Bibelen sier på overflaten. Toraen — de fem Mosebøkene — inneholder 304 805 hebraiske bokstaver, kopiert uten feil i 3 400 år. Da moderne datamaskiner søkte i disse bokstavene etter ord kodet med like lange mellomrom (Equidistant Letter Sequences, eller ELS), fant de noe menneskeøyet aldri kunne ha sett.

Ved hopp 49 — tellingen mot pinse, den femtiende dagen — lander flere hebraiske ord knyttet til dåp på skriftsteder som taler om nettopp deres tema. **Tevilah** (טבילה, neddykkelse), som er sjelden i Toraen, faller på et vers som befaler å «bade sig i vann» (3. Mosebok 15:7). **Teshuvah** (תשובה, omvendelse) faller på loven om tjeneren som velger å bli hos sin herre (2. Mosebok 21:5-6). **Mashiach** (משיח, Messias) faller på «mitt navn er i ham» (2. Mosebok 23:21). **Yeshuah** (ישועה, frelse) faller på innvielsen av alteret med blod (3. Mosebok 8:15). Og **Tinok** (תינוק, spedbarn) faller på en dødsdom (2. Mosebok 21:15) — og finnes ikke ved hopp 34. Jeg legger ingen statistisk bevisbyrde på disse enkeltplasseringene; korte hebraiske ord lander på mange vers ved mange hopp, og det vet jeg. Men plasseringene er påfallende, og de peker, hver for seg, mot renselse, Messias og frelse.

Når Tora-teksten svøpes på en sylinder — den originale bokrullen — samles de elleve ordene i par som forkynner: omvendelse ved siden av frelse ved siden av påskelammet;

tro ved siden av neddykkelse; og Messias, hvis kolonne svøper seg rundt rullen og berører neddykkelsen. Gematrien for *Mashiach* (358) pluss *Tevilah* (56) er lik 414 — den nøyaktige gematrien for **Nachshon** (נחֲשֹׁן), mannen som i følge jødisk tradisjon først gikk ut i Rødehavet i tro før det delte seg.

Vi søkte også i Toraen etter navnet **Nikodemus** — mannen Jesus sa måtte bli «født av vann og Ånd» (Johannes 3:5). Navnet hans dukker opp én gang i hele Toraen, ved hopp 1 092. Det begynner i 4. Mosebok 7:17 — offeret til **Nachshon ben Amminadab**. Mannen som fikk beskjed om å gå ut i vannet, er kodet slik at han passerer gjennom navnet på mannen som gikk ut i vannet først. Og de synlige ordene som Nikodemus krysser, leses som evangeliet: Naksjon (tro), en sprengningsskål (anvendt blod), Moses (loven), soning og tildekking — «for I, så mange som er døpt til Kristus, har ikklædd eder Kristus» (Galaterne 3:27).

Mest slående av alt: Da vi målte avstanden mellom **Emunah** (אֱמוּנָה, tro) og **Tevilah** (טְבִילָה, neddykkelse) i Toraens skjulte bokstaver, sitter det nærmeste paret **to bokstaver fra hverandre i 5. Mosebok 21:23** — «forbannet er hver den som henger på et tre.» Verset Paulus siterer i Galaterne 3:13 om korset. Tro og neddykkelse, som berører hverandre ved korsfestelsesverset. Toraen kodet de to kravene for frelse side om side på nøyaktig det stedet hvor frelsen ble kjøpt — 1 400 år før korset ble reist.

Og når vi søkte etter ethvert hebraisk ord som betyr spedbarn ved dåps-hoppene, var resultatene knusende: **Tinok** (spedbarn) ved hopp 49 lander på en *dødsdom* (2. Mosebok 21:15). **Tinok** ved hopp 34 er **fullstendig fraværende**. Toraen koder tro, omvendelse, neddykkelse, Messias og frelse ved dåps-hoppene. Spedbarnet er ikke å finne noe sted. Ikke én gang. Ikke ved noe hopp som betyr noe.

Moses kunne ikke ha arrangert 304 805 bokstaver slik at disse ordene lander på disse skriftstedene. Begrensningene er for spesifikke. Justeringen for presis. Men Noen kunne det. Og den fulle analysen — med statistiske tester, kontrollord og hvert funn verifisert — er tilgjengelig i ledsagerboken *Gjennom vannet* (Through the Waters) (junifye.publifye.pro/gjennom-vannet).

Jeg utfordret min fremtidige kone angående dåp og sa: «Spør Gud om Han kan bekrefte at dåp er for voksne.»

Da Gud vekte henne kort tid etterpå, viste Han henne en gammel Bibel — muligens en hebraisk Bibel, selv om hun ikke var sikker. Gud bekreftet dette budskapet om dåp for henne. Han sa: «**Jeg håper folk lytter til Meg! Barne-dåp er en velsignelse, men voksendåp er en nødvendighet!**»

— Gud vekker min fremtidige kone midt på natten

Hvem kan tvinge barn til å følge Jesus? Ingen. Men tradisjonen med barnedåp gjør Guds Ord ugyldig. Dette kan være vanskelig å akseptere, men Bibelen viser dette, og Den Hellige Ånd har selv bekreftet det. Min egen erfaring har vist dette — ikke bare for meg personlig, men også for dem som var til stede da en av de hellige ble døpt og kort tid etter begynte å tale i tunger, uten engang å forstå hva som skjedde (Apostlenes gjerninger 2:4; 10:44-46). Jeg har snakket med troende som ikke aksepterer det, men da jeg utfordret min fremtidige kone til å be Gud om et svar, talte Gud til henne midt på natten og bekreftet sitt eget Ord. Barnedåp er ikke en tradisjon fra Gud, men fra mennesker (Markus 7:8). Vi må velge vår vei: mennesker eller Gud. Tegn og under vil følge dem som tror (Markus 16:17); andre taler med menneskelige ord, og de vil enten prøve å bortforklare fraværet av Guds kraft eller *unngå å snakke om det*.

Bibelen sier klart at de hellige skal gjøre under og mirakler akkurat slik *Jesus Kristus, vår Frelser* gjorde (Johannes 14:12). Vi leser ikke at vi skal tale med høye ord blottet for kraft. Dette er ikke hva Paulus sier om sin egen tjeneste. Heller ikke Peter — som ga sitt liv til Jesus Kristus — var en mann av bare ord, men snarere av Guds kraft. I dag har disipler som tjener Gud med hele sitt vesen og søker Ham først, de samme nådegavene som de på Jesu tid (Galaterne 3:27; 1. Korinter 12:4-11). Det er ikke rom for oss å være lunkne overfor Guds Ord, verken nå eller noensinne.

Én bestemt innvending holder den arbeidsføre på kirkebenken. La meg besvare den før vi hører Herrens ord til Laodikea.

Bronseslangen og røveren

Innvendingen er et forutsigbart skjold: *Røveren på korset ble frelst uten dåp, så jeg er unntatt*. Dette er en kategorifeil som utgir seg for å være teologi. Røveren lå for døden på et kors; han hadde ingen tilgang til vannet. Hans frelse var et mirakel av unntaket, ikke regelen for Riket. Han utførte den essensielle handlingen: han så hen til Frelseren.

Johannes 3:14-15, NB2026 · Og likesom Moses løftet opp slangen i ørkenen, slik må Menneskesønnen løftes opp, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv.

Mønsteret er fastlagt: *r'eh* (רָעָה - se), *chai* (חַיָּ - lev). I 4. Mosebok 21 brakte *śārāp* שָׂרָאֵפֶת^{H8314} (brennende slange) død, men *nēs* נֶס^{H5251} (banner/stang) brakte liv. Røveren så mot den løftede Menneskesønn mens hans egen kropp var naglet til sitt eget tre. Han kunne ikke stige ned til vannet, men han vendte sitt hjerte til Kongen. Han gjorde nøyaktig det Faderen krevde under de forholdene han var gitt.

Du er ikke røveren. Du er ikke naglet til et kors. Du står ved elvebredden, og vannet stiger. Å kreve røverens unntak mens man nekter å adlyde Herrens befaling er ikke tro; det er Naamans stolthet før han dyppet seg i Jordan. Naaman ønsket en storslått gest, en mer

verdig vei, men han fant helbredelse kun i den gjørmete lydigheten han i utgangspunktet foraktet.

Bekjennelse for mennesker er ikke valgfri. Kristus er tydelig: *Hver den som kjenner ved meg for menneskene, ham skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen.* Dåpen er den offentlige, fysiske bekjennelsen om at det gamle mennesket er dødt og det nye mennesket har stått opp. Å holde dette tilbake er å holde tilbake det offentlige vitnesbyrdet Kristus krever av sine egne.

Enhver troende må i det minste vende om. Men for den som er ved god helse, er vendingen som stopper før vannet, en vending som har skjult sitt ansikt for leiren. Ikke skjul deg bak røveren for å rettfærdiggjøre din egen tørrhet. Du kan ikke kreve livet fra slange-stangen mens du nekter den nye paktens vann. Vannet venter, og befalingen er klar.

Barnedåp og Ånden

Men hva da med barnet som bæres til døpefonten før det kan tale? Her har en mild, velment skikk stille ført mange bort fra det ene gulvet som bærer. For Ånden gis ikke ved en handling utført på den uvitende; den gis til troen: *«Var det ved lov-gjærninger I fikk Ånden, eller ved troens forkynnelse?»* (Galaterne 3:2). Og hver dåp apostlene forteller om, følger et troende hjerte: *«Omvend eder, og enhver av eder la sig døpe... så skal I få den Hellige Ånds gavel!»* (Apostlenes gjærninger 2:38) — omvend dere først, så vannet, så gaven. Skriften viser endog ordenen rettet opp ved gjendåp: menn som bare hadde Johannes' dåp, som *«ikke engang [hadde] hørt om den Hellige Ånd er kommet»*, ble spurt *«Hvad dåp blev I da døpt med?»* og så *«døpt til den Herre Jesu navn»* (Apostlenes gjærninger 19:2-5). En vask mottatt før tro var ingen hindring; den ropte etter de troendes dåp.

Mot dette løfter noen *«én dåp»* (Efeserne 4:5): *du er alt døpt som barn; en ny dåp ville være gjendåp.* Men se hva «én» står til: én Herre, én tro, én dåp. Den ene dåpen er den som hører den ene troen og den ene Herren til — dåpen til Kristus, ved tro. Verset definerer *hvilken* dåp som er den ene; det teller ikke vannhandlinger. Og legg merke til byen: mennene som nettopp fikk vann for andre gang av Paulus selv, sto i *Efesus* — samme by som senere fikk brevet om «én dåp». Paulus brøt ikke sitt eget ord; han viste hva det betyr. Johannes-dåpen var ekte vann, men vann uten innholdet var ikke den ene dåpen. Slik er det med fonten også: den som ble overøst før han kunne tro, og siden går ned i vannet som troende, døpes ikke *om igjen*. Han mottar den ene dåpen — for første gang.

Greskens grammatikk understreker at dåpen krever en bevisst aktør, for apostlene bruker ofte medium-formen — der subjektet selv deltar aktivt i handlingen. I 1. Korinter 10:2 (*ebaptisanto*, G907) og Apostlenes gjærninger 22:16 (*baptisai*, G907, og *apolousai*, G628) døper og tvetter de seg selv, og selv der dåpen står i passiv, er ikledningen av Kristus et aorist medium: *«I ikledde eder selv Kristus»* (*enedusasthe*, G1746). Et uvitende spedbarn kan aldri utføre en handling i denne formen.

Selv Peter understreker dette i Apostlenes gjerninger 2:38–39: kallet til mengden — *metanoēsate* (G3340, «omvend eder») — står i flertall, mens dåpen skiller ut én og én i entall: «*enhver av eder la sig døpe*» (*baptisthētō*, G907). Løftet til deres «barn» bruker dessuten teknon τέκνον^{G5043} om etterkommere, ikke *brepheos* om spedbarn; og det gjelder «så mange som Herren vår Gud kaller til sig» — *proskaleō* (G4341) — for å bli kalt forutsetter at man kan høre.

Tre skriftsteder settes i barnedåpens tjeneste, og hvert av dem, lest helt ut, vender den andre veien. **Husstandene** — «*hun og hennes hus*» (Apostlenes gjerninger 16:15), «*han... med alle sine*» (Apostlenes gjerninger 16:33), «*Stefanas' hus*» (1 Korinter 1:16) — føres frem som bevis for at spedbarn ble døpt med huset. Men hør fangevokterens hus til ende: ordet ble talt «*til alle som var i hans hus*», og han «*frydet sig, efterat han med hele sitt hus var kommet til troen på Gud*» (Apostlenes gjerninger 16:32–34). Huset *hørte* og *trodde*, og ble så døpt. **Omskjærelses-**parallellellens tilbys deretter — men Paulus binder den ikke til spedbarnsalder, men til tro: begravet med ham i dåpen, «*og i den blev I og opreist med ham ved troen på Guds kraft*» (Kolosserne 2:12). Og «*La de små barn være og hindre dem ikke fra å komme til mig!*» (Matteus 19:14) er Herren som tar dem opp for å velsigne — ikke for å døpe; han la hendene på dem og bad, han øste ikke vann.

Grunnteksten setter seglet på det huset. Lukas' ord for «*med hele sitt hus*» er panoikei πανοικεῖ^{G3832}, bundet til *pepisteukōs* — «var kommet til troen»: troen var husets, derfor gleden. Og mønsteret er Lukas' eget: «*Krispus kom til troen på Herren med hele sitt hus*» (Apostlenes gjerninger 18:8). Stefanus' hus, det ene huset Paulus selv nevner å ha døpt (1. Korinter 1:16), har «*stilt sig til tjeneste for de hellige*» (1. Korinter 16:15) — av egen vilje. Hver husstand Skriften navngir, hører, tror eller tjener. Spedbarnet må leses inn i teksten; det står der ikke.

Da gjenstår ett vers: «*ellers var jo eders barn urene, men nu er de hellige*» (1. Korinter 7:14). Les hele setningen. Samme vers, samme verb — *hagiazō ἁγιάζω*^{G37} — sier at «*den vantro mann er helliget ved sin hustru*». Betyr «hellige barn» at de skal døpes, må «helliget mann» bety at hedningen som ikke tror skal døpes. Det gjør ingen. Verset handler om ekteskapet Gud godkjenner og barna Han regner rene — ikke om dåp; dåpen nevnes ikke i hele kapitlet.

Når da en seremoni gjort på et bevisstløst spedbarn læres å gi Ånden og mottas i stedet for den dåp Herren bød, gjør den nettopp det han refset: «*og således gjør I Guds ord til intet ved eders vedtekt*» (Markus 7:13). Historien forteller den samme tale som teksten: den tidligste klare omtale av barnedåp noensteds — hos Tertullian, omkring år 200, i skriftet *De Baptismo* — er et argument for at den bør *utsettes*. Da Origenes på midten av 200-tallet forsvarte skikken, gjorde han det utelukkende som en «apostolisk tradisjon» uten ett eneste skriftbevis, og kirkemøtet i Kartago (år 256) debatterte kun tidspunktet — om man skulle vente til den åttende dag — men aldri tillatelsen. Selv da skikken slo

rot, kunne ingen vise fra Skriften at den var apostolisk. Den er, i sin rot, en menneskelig vedtekt lagt over et Guds bud.

Men hør vernet, så dette ikke sårer en øm samvittighet: vannet er ikke magi. Det frelser «ikke [ved] avleggelse av kjødets urenheter, men [som] en god samvittighets løfte til Gud» (1 Peter 3:21) — og en røver uten dåp i det hele tatt fikk høre: «Idag skal du være med mig i Paradis» (Lukas 23:43). Så en sann troende som ennå ikke er begravet i vannet, er ikke dermed stengt ute; troen frelser. Men to ting følger. Hvil ikke din visshet på en handling utført før du kunne tro — hvil den på Åndens eget vitnesbyrd i ditt indre. Og tror du, så lyd: stig selv ned i vannet, og gi, med din egen samvittighet, det svaret et spedbarn ikke kunne gi.

Blodsbrudgommen

Det skarpeste vitnet i hele Toraen om at paktstegnet aldri var valgfritt, ligger ved et nattlig herberge i 2. Mosebok 4:24–26. På vei ned til Egypt møter Herren Moses og *søker å drepe ham* — ikke barnet, men den voksne mannen, Israels utvalgte utfrier. Grunnen er at paktstegnet var forsømt. Da griper Sippora en flintkniv og skjærer bort forhuden på sønnen sin — verbet er **וַתִּכְרֹת** *vatikrot*, av karat **כָּרַת**^{H3772}, det samme ordet som i «å skjære en pakt» (1. Mosebok 15:18) — rører blodet ved føttene hans, og sier: «*du er mig en blodbrudgom*» (**חַתַּן דָּמִים** *chatan damim*). Døden viker. Paktens blod vendte dommen bort.

Selv ordene bærer pakten. Verbet Sippora griper til — **וַתִּכְרֹת** *vatikrot*, av roten **כָּרַת**^{H3772} — rommer begge sider av en pakt: det betyr både «å skjære en pakt» (1. Mosebok 15:18) og «å bli skåret av». Å tre inn er å bli skåret *inn*; å vende seg bort er å bli skåret *av* — ett og samme ord. Og navnet hun roper — **חַתַּן**^{H2860}, «brudgom» — er selv et paktsord: leksikonet gir som egen betydning «et omskåret barn, en slags religiøs trolovelse», fra roten «å inngå slektskap ved ekteskap» (H2859). Omskjærelsen var et ekteskapstegn i blod. Derfor kaller Skriften Kristus Brudgommen (Johannes 3:29; Efeserne 5:25–32; Åpenbaringen 19:7), og vi trer inn i trolovelsen med Ham gjennom vannet.

Legg merke til hvem som sto i dødsfare, og hvem som fikk kniven. Dommen falt på den *voksne* — på Moses, han som kunne svare for pakten. Tegnet ble lagt på *barnet*, ved en annens hånd. Slik var den gamle paktens vei: et tegn i kjøttet, lagt på den som ennå ikke kunne svare. Men nettopp dette er grunnen til at det måtte komme et nytt tegn. Den nye pakten kan ikke legges på et sovende spedbarn ved en forelders hånd. Dens innside er hjertets omskjærelse «*ikke gjort med hender*» (Kolosserne 2:11; Romerne 2:29), Guds eget verk i den enkelte; dens utside er dåpen, *en god samvittighets løfte til Gud* (1. Peter 3:21), på gresk *eperōtēma* — ditt eget besvorne ja. Begge deler er personlige: ingen forelder, ingen prest og ingen stat kan gi dem for deg. Det er den samme pakten — *diathēkē* på gresk — som omskjærelsen var *tegnet* på (1. Mosebok 17:11), og som dåpen er *løftet* inn i: ett segl, i samme blod, slik Paulus sier de to tegnene er ett i Kristus (Kolosserne 2:11–12) — men

forenet i Kristus, ikke i kjøttets ætt, så seglet følger troen og ikke fødselen. 2. Mosebok 4 er den gamle, stedfortredende paktens siste fakkell, og blodsbrudgommen den navngir, peker forbi seg selv til den sanne Brudgom, hvis eget blod besejler paktens: «*dette er mitt blod, paktens blod*» (Matteus 26:28). For *diathēkē* betyr i gresk også «testamente» — en pakt som først trer i kraft ved død (Hebreerne 9:16–18). Pakten lever av blod, og i dåpen stiger vi ned i den døden (Romerne 6:3–4).

Her må ingen ta feil. Dette unnskylder ikke barnedåp — det avskaffer den, og det sier ikke et øyeblikk at hjertet kan omskjæres ved en forelders valg. Hjertets omskjærelse er nettopp «*ikke gjort med hender*» (Kolossoerne 2:11; Romerne 2:29) — den er Guds eget verk i den enkelte ved ny fødsel, og ingen hånd utfører den på en annens vegne, aller minst en forelders. Likheten mellom de to tegnene er paktens og blodet; forskjellen er døren: den gamle paktens gikk gjennom kjøttets ætt, så kjøtt-tegnet fulgte med inn på spedbarnet som allerede var født inn i den; den nye går gjennom ny fødsel, ikke kjøtt — «*de skal alle kjenne mig, både små og store*» (Jeremia 31:34) — og har ingen medlemmer som ikke selv kjenner Ham. Det nye hjertet gir Gud den enkelte, og det personlige ja-et svarer den enkelte selv; ingen av delene kan legges på noen utenfra. Å døpe et spedbarn er å bære den gamle paktens dør inn i den nye.

Ætten

Til sist hviler hele barnedåpens lærebygg på ett vers: «*Jeg vil oprette en pakt mellom mig og dig og din ætt efter dig ... jeg vil være din Gud og Gud for din ætt efter dig*» (1. Mosebok 17:7). Slutningen trekkes slik: løftet gjelder de troendes barn, altså skal barna ha tegnet. Står det verset der det står, kan alt det andre kalles nålestikk. Så la oss lese det.

Ordet for ætt er zera ^{H2233}, og det står i entall. Paulus bygger sitt argument på nettopp den grammatikken: «*han sier ikke: Og dine ætlinger, som om mange, men som om én: Og din ætt, som er Kristus*» (Galaterne 3:16). Der står dommen, felt av apostelen selv: paktens ætt er ikke blodslinjen. **Ætten er Kristus.**

Hvordan kommer da noen inn i Ætten? Samme kapittel svarer — og svaret er et dåps-vers: «*alle er I jo Guds barn ved troen på Kristus Jesus; for I, så mange som er døpt til Kristus, har ikklædd eder Kristus ... Men hører I Kristus til, da er I jo Abrahams ætt, arvinger efter løfte*» (Galaterne 3:26-29). Kjeden står i grunnteksten selv: tro — dåp til Kristus — i Ætten — Abrahams ætt. Paktslinjen går gjennom Kristus, ikke gjennom morslivet.

Romerne 9:8 sier det uten omsvøp: «*ikke kjødets barn er Guds barn, men løftets barn regnes til ætten*». Slik var det fra første slekt: Isak, ikke Ismael; Jakob, ikke Esau. Fødsel ga aldri barnekår hos Gud. Fødselen gir deg Adam. Bare den nye fødselen gir deg Kristus.

Dermed er grunnverset ikke lenger barnedåpens eiendom — Skriften selv har lest det. «*Til dig og din ætt*» løper slik: Gud — Kristus, den ene Ætten — alle som ved tro er døpt inn i Ham. Den som vil føre sitt barn inn i paktens har én vei, den samme som alltid:

fød det opp til selv å tro og selv å gå ned i vannet. Ingen fødes inn i den nye pakt. Alle fødes på ny inn i den.

Og å forsømme tegnet er ingen liten ting. Den som lot det ligge, skulle «utryddes ... *han har brutt min pakt*» (1. Mosebok 17:14 — נִכְרֶתָהּ *nikretah*, «skåret av», igjen *karat*). Jesus sier nøyaktig det samme over vannet, til Peter: «*Dersom jeg ikke vasker dig, har du ikke del med mig*» (Johannes 13:8). Og Peter — den samme som kaller dåpen en *eperōtēma*, et besvoret ja (1. Peter 3:21) — forkynner det nye testamentes *karet* med rene ord: «*hver sjel som ikke hører denne Profeten, skal utryddes blant folket*» (Apostlenes gjerninger 3:23; gresk *exolothreuō*). Å tre inn er liv; å bli stående utenfor er å bli under den dommen man kunne ha gått ut av. Dette er nødvendigheten de lunkne ennå viker unna — de som står ved vannets rand og ikke går ned.

Det finnes en annen type mann som Skriften beskriver — en som vandrer **parallel** med Gud. Han beveger seg i samme retning — nær nok til å skrive om Kristus, til stede nok til å gå i samlingen — men aldri *forenet* med Ham. Paulus navngir alternativet i 1. Korinter 6:17: «*den som er forenet med Herren, er én ånd med Ham.*» Verbet er *kollaō* κολλάω^{G2853} — *å lime eller sammenføye*; resultatet er *hen pneuma* — *én ånd*. Parallell linjer berører hverandre aldri; to kan ikke bli ett uten å forenes. Jesus ba om at Hans egne skulle være nettopp dette: «*at de alle må være ett*» — *hina pantes hen ōsin* (Johannes 17:21). **Motsetningen til ett er ikke fiende; motsetningen til ett er parallell.** En mann som vandrer parallelt kan sitere mange vers, men ordene føles løsrevne; kan tjene utad med iver, men de som vandrer nær ham kjenner en tomhet på innsiden; kan påberope seg barnedåp og et brev fra staten som bevis, men frembringer aldri en eneste voksen discippel født gjennom hans hånd ned i vannet. Be for ham; ikke avsi dom over ham. Seglet står: «*Herren kjenner dem som hører Ham til*» (2. Timoteus 2:19) — *egnō kurios tous ontas autou*, med paktsverbet *ginōskō* γινώσκω^{G1097} vi betraktet tidligere.

Åpenbaringen 3:14-22, NB2026 · Og skriv til engelen for menigheten i Laodikea: Dette sier han som er Amen, det troverdige og sannferdige vitnet, opphavet til Guds skapning: Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Gid du var kald eller varm! Så, fordi du er lunken og verken varm eller kald, vil jeg spy deg ut av min munn. Fordi du sier: «Jeg er rik og har overflod og trenger ingenting», og du vet ikke at du er den elendige og den ynkelige, og fattig og blind og naken. Jeg råder deg til å kjøpe gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan kle deg og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og øyesalve til å salve dine øyne med, så du kan se. Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg. Vær derfor nidkjær og vend om! Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, vil jeg gå inn til ham og holde måltid med ham, og han med meg. Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom også jeg har seiret og

satt meg med min Far på hans trone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene!

Når jeg ser på budskapet Jesus ga til menigheten i Laodikea, blir jeg påminnet om *Johannes 3:16*, hvor Jesus sier Han ga sitt liv for oss, likevel svarer vi ofte med lunkenhet. Jeg tenker på hvordan Han gikk til tempelet en dag og observerte, og neste dag talte død over fikentreet (Markus 11:12-14, 20-21) og renset tempelet (Markus 11:15-17). Vi husker Hans ord om at ingen stein skulle bli liggende på en annen; i år 70 e.Kr. ble helligdommen fullstendig ødelagt av romerne.

Når jeg ser tilbake på tenårene mine, trengte jeg å kjenne hellige som sto i brann for Gud — mennesker med bekjennelse, håndspåleggelse (Apostlenes gjerninger 8:17; Hebreerne 6:2) og en brennende lidenskap for Frelseren som var håndgripelig og ekte — men de var fraværende. Det er med sorg jeg sier dette om kirken! Årsaken til at mange liv går tapt og ikke finner frelsen, er vår *lunkenhet* overfor Sannheten, Jesus Kristus.

Hele beviskjeden — gresk grammatikk, hebraisk typologi og bokstavkodene i Toraen, med statistiske tester og hvert funn etterprøvd — er lagt fram i sin fylde i ledsagerboken Gjennom vannet (Through the Waters). Les den her: junifye.publifye.pro/gjennom-vannet. Og møter du innvendingene — husstandene, pakten, «én dåp», barnedåpen selv? Hele svaret, prøvd mot Skriften ledd for ledd, står i [Døpt på din tro](#).

For en kortfattet, samtidig fremstilling av det samme bibelske argumentet for troendes dåp, se Tony Twist, David Young og Bobby Harrington, *Baptism: What the Bible Teaches* (Renew.org, 2019).

Kapittel 44

Hva Jesus selv sa

Folk diskuterer dåpen i hjel. De vrir på den, bløtgjør den, forklarer den bort. De viser til kirkemøter, bekjennelser og egen forstand. De stanser sjelden for å høre Herren selv. Ikke Paulus. Ikke Peter. Ikke et konsil. Her er hans ord, og intet annet. La Mesteren tale for seg selv.

44.1 Døren inn i hans rike

Jesus tilbyr ikke dåpen som et valgfritt tillegg til troen. Han befaler den. Den er terskelen til riket, døren inn til det nye livet.

Markus 16:16, NB2026 · Den som tror og blir døpt, skal bli frelst, men den som ikke tror, skal bli fordømt.

Matteus 28:19, NB2026 · Gå ut og gjør alle folkeslag til disipler, og döp dem til Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn.

Johannes 3:5, NB2026 · Jesus svarte: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.»

Noen vil kalle det første av disse ordene utrygt. De viser til to gamle håndskrifter der Markus' siste vers mangler. Men Irenaeus siterte dem som Markus' egne alt i år 180. Det var lenge før disse avskriftene ble til. Den overveldende mengden av håndskrifter bærer dem. Se hva verset fordømmer. Det er vantroen alene — «den som ikke tror» — aldri mangelen på vann. Det krever intet som ikke resten av Skriften også byr: Apostlenes gjer-ninger 2:38, Romerne 6:4, 1. Peter 3:21. La ordet få sin fulle vekt.

44.2 Å oppfylle all rettferdighet

Han hadde ingen synd å vaske bort. Likevel gikk han ned i Jordan — uten tvang — for å oppfylle all rettferdighet og bane veien for oss.

Matteus 3:15, NB2026 · Men Jesus svarte og sa til ham: «La det nå skje, for slik sømmer det seg for oss å oppfylle all rettferdighet.» Da lot han det skje.

44.3 Den dypere dåpen

Jesus kalte sin egen død for en dåp. Bak vannet ligger korset. Han sier at hans etterfølgere går ned i den samme døden, for å reise seg til hans liv.

Lukas 12:50, NB2026 · Men en dåp har jeg å døpes med, og hvor knuget jeg er inntil den er fullbyrdet!

Markus 10:38-39, NB2026 · Men Jesus sa til dem: «Dere vet ikke hva dere ber om. Kan dere drikke det begeret jeg drikker, eller døpes med den dåpen jeg døpes med?» De sa til ham: «Det kan vi.» Men Jesus sa til dem: «Det begeret jeg drikker, skal dere drikke, og den dåpen jeg døpes med, skal dere døpes med.»

Apostelgjerningene 1:5, NB2026 · For Johannes døypte vel med vann, men dere skal døpes med Den Hellige Ånd om ikke mange dager.

Han talte. Han befalte det, gikk veien selv, og gjorde vannet til både grav og morsliv — bildet på sin egen død og oppstandelse. Debatten er over. Det eneste spørsmålet som gjenstår, er om du vil gjøre det han sa.

Kapittel 45

Toraens vannmerke (2026)

Før jeg begynner med å dele fra mitt eget liv, ønsker jeg å vise deg noe som er utrolig moro og samtidig veldig spesielt.

Toraen, de fem første Mosebøkene i Bibelen, kan beskrives som Bibelens DNA der overflate-teksten er kodene i spiralen. Og DNA-strengen er rekkefølgen av de hebraiske bokstavene — praktisk talt forseglet i tre tusen år og uleselig for det blotte øyet. Jesus har fra første stund hintet til at dette var tilfelle. Han sa at «*ikke en jot eller en tøddel*» skulle forgå fra Loven (Matteus 5:18) — der hver minste strek bærer vekt. Han sa at «*Skriftene vitner om meg*» (Johannes 5:39) — hele teksten, ikke bare i det åpenbare, men også i det skjulte. Han sa: «*Jeg vil utsi det som har vært skjult fra verdens grunnvoll blev lagt*» (Matteus 13:35). Daniel fikk beskjed om å «*forsegle boken inntil endens tid, da kunnskapen skal øke*» (Daniel 12:4). Seglet gjelder nok mye mer, men deler av dette har blitt åpenbart denne generasjonen - og kunnskapen har virkelig økt i verden, der vi reiser frem og tilbake som aldri før - akkurat som Daniel profeterte skulle skje. Vi i vår tid har endelig fått lov til å lese noe av det som ventet på oss.

Dette vannmerket — selve DNA-et i bokstavene — har ligget der helt siden Moses nedtegnet Mosebøkene og verktøyet til å lese dette ble gitt vår generasjon, datamaskinen og programmeringen er hjulpet frem av kunstig intelligens. Og det vi nå begynner å se konturene av, er så presist og så umulig å forfalske, at det i praksis viser at Toraen er en del av skaperverket til Gud — et vitnesbyrd som har evnen til å tale til det mennesket som lytter ydmykt, uansett hvem de er eller hvor de kommer fra. «*Den av de troende, som allerede kjenner skriften, vet at det er Guds ære å skjule en sak, men kongers ære å granske en sak*» (Ordspråkene 25:2). Der Guds barn blir kalt de hellige og det er ikke uten grunn, men hvor Jesus blir kalt Kongen av konger. Hvis vi ser tilbake i tid på hvordan Toraen, de fem mosebøkene faktisk ble skrevet i hånden av Moses.

Moses' eget navn betyr dratt opp av vannet. Det var Faraos datter som dro ham opp fra Nilen og ga ham navn etter handlingen: «*Hun kalte ham Moses, «for jeg har dratt ham opp av vannet,» sa hun*» (2. Mosebok 2:10). Tiår senere skulle Herren si om ham: «*Munn til munn taler jeg med ham, klart og ikke i gåter, og han får se Herrens skikkelse*» (4. Mosebok 12:8) — og om ham alene står det at han var «*den mest saktmodige av alle mennesker på jorden*» (4. Mosebok 12:3). Han fikk til og med se Herren bakfra: «*du skal se mig bakfra, men mitt åsyn kan ingen se*» (2. Mosebok 33:23). Han var ikke bare en profet; Gud talte med ham ansikt til ansikt, munn til munn, og nettopp dette er vårt utgangspunkt.

Jeg har personlig alltid tenkt at Toraen ble ført i pennen av Moses, ikke gitt ham direkte fra Gud. Jeg tenkte selv at det var Gud som velsignet teksten — men for en del år tilbake forstod jeg at den skjuler mye mer informasjon enn det vi ser i overflaten. Og hver gang jeg diskuterer dette med kunstig intelligens er den alltid skeptisk i starten, som en ateist i grunnen, hvis en kunstig intelligens kan sies å kunne være skeptisk i det hele tatt, ironisk nok. Men etterhvert som den bruker verktøyet vi har bygget og ser hvordan dataene kontinuerlig bekrefter seg selv, så snur den fra å være skeptisk til det motsatte. Det slår bare ikke feil og er i grunnen litt humoristisk å være vitne til, hver eneste gang. Jeg velger å kalle dette for et vannmerke da det forhåpentligvis er med å formidle noe av hensikten bak det.

Hva vannmerket er, med enkle ord. Den hebraiske Toraen er én sammenhengende streng av bokstaver — uten kapitler, uten vers. Tenk deg at du starter et vilkårlig sted i teksten og skriver ned hver syvende, eller hver femtiende, eller hver hundrede bokstav. Gjør dette om og om igjen med ulike startpunkter og ulike hopp-avstander, og du vil oppdage at det *kommer ekte hebraiske ord til syne*. Dette skjer i alle tekster — det er ikke unikt for Toraen, det er bare slik tilfeldigheter ser ut. Men det interessante spørsmålet er: *når dette skjer i Toraen, hvor havner disse ordene i overflateteksten? Hvor starter og slutter de?* Det tekniske navnet for fenomenet er **Ekvidistant bokstavsekvens**, eller ELS — gjerne kalt Bibelkoder. Jeg foretrekker å kalle det vannmerker. Alle tekster har dem, men i andre tekster er det bare tilfeldige ord uten sammenheng. De er usynlige inntil du har tid eller verktøy til å se dem — et verktøy som kan utføre milliarder av operasjoner og som statistisk skiller signal fra støy. Mange kjenner historiene på overflaten av Bibelen. Vannmerkene, som består av vevde bokstavtråder gjennom alle slags intervaller, ser du bare når du aktivt ser etter dem. Verktøyet for dette ble bygd med hjelp av kunstig intelligens i begynnelsen av 2026, opprinnelig som et hobbyprosjekt der jeg selv ville observere sammenhengen mellom vannmerkene og grunnteksten. Resultatet var langt sterkere enn jeg hadde ventet. Verktøyet har jeg kalt **Darash**, fra det hebraiske *dāraś* דָּרַשׁ^{H1875} — å søke, å spørre etter, å granske — nettopp det bereerne gjorde da de gransket Skriften (Apg 17:11), og det er fritt tilgjengelig på darash.publifye.pro ([Darash](#)).

Metoden bygger videre på den fagfelleverderte Witztum–Rips–Rosenberg-tilnærmingen fra *Statistical Science* (1994), men hviler ikke på dens omstridte rabbiner-eksperiment. Den enklere, etterprøvbare testen er denne: ikke om navn klynger seg sammen ved tilfeldighet, men *hvor* et skjult ord lander — om det faller på overflateverset som allerede taler om sitt tema — veid hver gang mot flere uavhengig omstokkede kontrolltekster, så vi alltid måler det vi ser opp mot ren støy. Hele metoden, støyfjerningen og kontrollene er lagt fram i sin helhet i [The Watermark](#) og [Hidden in the Letters](#). Her deler jeg bare noen få smakebiter.

De elleve ordene i pinsens rytme. Her er ett enkelt eksempel: Når jeg lar verktøyet trekke ut hver førtiniende bokstav gjennom de fem Mosebøkene — og førtini er ikke et

tilfeldig tall for en troende; det er sju ganger sju, tilgivelsens tall, og samtidig tellingen fra påske til pinse, rytmen Israel ventet i mens de så fram til at Ånden skulle falle — så stiger elleve hebraiske ord fra evangeliet opp til overflaten som lys i et mørkt felt: *soning, omvendelse, blod, frelse, frihet, navnet, rettferdighet, livspust, helliggjørelse, renselse* og *dåp*. Elleve ord vi kjenner igjen som hjertet i evangeliet — femten hundre år før sin tid, over ett eneste intervall. *Og legg merke til dette, for dette er delen som ikke kan skje ved en tilfeldighet:* hvert eneste av de elleve skjulte ordene lander på det verset i overflaten som allerede taler om akkurat det emnet. *Soning* dukker opp ved verset der presten gjør soning. *Frelse* dukker opp ved verset der blod strykes på alteret. *Renselse* dukker opp ved renselsesritualet. Det skjulte ordet og det synlige verset sier det samme.

Vann og blod — og de tre vitnene. Av alle kapitlene i Toraen er det ett som juridisk regulerer rituell renselse i vann: 3. Mosebok 15 — loven om utflod og blod, om å bli uren og gjøres ren igjen ved vann. Femten århundrer senere skrev apostelen Johannes: «*For de er tre som vidner: Ånden og vannet og blodet, og disse tre går ut på ett*» (1. Johannes 5:7–8). Vannet og blodet som renselsesloven kretser om, er to av de tre vitnene Johannes peker til i Kristus. Toraens renselse og evangeliets vitnesbyrd taler om det samme: mennesket gjøres rent ved vann og blod, ved Ånden.

Jeg hadde båret med meg et spørsmål i mange år: *Hva er dåpen, egentlig — og hvorfor er det så mye strid om den?* Med det spørsmålet for Guds ansikt har jeg grunnet på Bibelen tekst de siste årene, og noe av det mest overraskende, både teknisk og teologisk, har vært å utvikle Darash. I starten var verktøyet ment som et hjelpemiddel for å holde orden på det hebraiske og greske indeksregisteret med forklaringer og koblinger, 50+ bibler på flere språk og 10+ bibelske ordbøker — nyttig, men ikke spektakulært. Det interessante kom da KI selv kunne bruke verktøyet, og vi sammen begynte å se vannmerkene stige til overflaten, vers for vers. Det som var ment som en begynnelse, har blitt til flere personlige dypdykk i Bibelen ord — stadig forfriskende, stadig fornyende. Det er en fryd å se hvor mye Toraen har skjult som samtidig er så velkjent for den troende. Hvis ett ord skal beskrive det jeg sitter igjen med hver gang jeg jobber med dette, må det bli **trosdyrkende**. Men hva skjedde videre?

Varmekartet og toppen. Da stilte jeg et annet spørsmål til hvert av de 5 814 versene i Toraen: *hvor sterkt samsvarer trådene i vannmerket med ordene på overflaten?* Jeg visste svaret i den grad selvstudiene hadde ledet meg, men ikke på tvers av hele Toraen. Hvert vers fikk en poengsum. Noen vers bærer et langt tettere samsvar enn andre, og når jeg leser de tetteste, spør jeg: *hva slags historie samler de seg til?* For Forfatteren er Kristus. Han sa det selv: «*Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden, den første og den siste*» (Åpenbaringen 22:13) — på gresk *Alfa* og *Omega*, og det tilsvarende bildet på hebraisk er *Aleph* og *Tav*, første og siste bokstav i alfabetet Toraen er skrevet med. Og i samme bok, kort etter, forsegler Han teksten mot menneskehender: «*dersom nogen legger noget til, skal Gud legge på ham de plager som er skrevet i denne bok; og dersom nogen tar noget bort ..., skal Gud ta bort*

hans del fra livsens tre» (Åpenbaringen 22:18–19). Han er Forfatteren av bokstavene. Han forbød at de skulle endres. Det er derfor vannmerket fortsatt er leselig, for Toraen har ikke forandret seg på over tre tusen fire hundre år. Dette er Hans egen bok.

Frelsesbuen i de tette båndene. Her må jeg være helt ærlig om hva verktøyet gjør og ikke gjør. Tetthetspoengsummen henger tett sammen med hvor langt og ordrikt et vers er, så det aller tetteste ene prosent rommer også mye lov- og slektsstoff — det er ikke slik at maskinen alene «kroner» evangeliet øverst. Det jeg gjør, er å lese meg gjennom Toraens høy-signal-vers med et troende øye, og da er det frelsesbuen som trer fram for meg: syndefallet (1. Mosebok 3:6); Gud som hører Israels nød i Egypt (2. Mosebok 3:7); den befriende kjærligheten (5. Mosebok 7:8); sabbaten som speiler Hans hvile (2. Mosebok 31:15); de sju dagene av Arons innvielse (3. Mosebok 8:35); renselsesritualene — den røde kvige (4. Mosebok 19:2) og Arons vask på soningsdagen (3. Mosebok 16:4); og Moses' død ved døren til landet (5. Mosebok 34:4). *Såret, løftet, kjærligheten, hvilen, prestskapet, renselsen, veien hjem.* Det er en lesning, ikke en algoritmes dom — men hver tråd i den finner sin substans i én Person.

Og merk forhenget til det aller helligste. Bare øverstepresten gikk bak det — én gang i året, på den ene dagen, etter å ha vasket sin kropp i vann:

«Han skal klæ sig i en hellig underkjortel av lin og ha benklær av lin på sitt legeme og omgjorde sig med et belte av lin og binde en hue av lin på sitt hode; dette er de hellige klær, og han skal bade sitt legeme i vann før han klær sig i dem.» (3. Mosebok 16:4)

Vasken var helt nødvendig om han skulle bevare livet sitt. Hele bildet er en skygge: mennesket på vei til Faderen, ute av stand til å forsere forhenget uten å selv dø. Og veien går gjennom én person - Jesus, som sa: *«Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved mig»* (Johannes 14:6). Da Kristus utåndet på korset, *«revnet forhenget i templet i to, fra øverst til nederst»* (Matteus 27:51). Det var Hans eget legeme som revnet i stedet for mennesket — *«en ny og levende vei, som han har innviet for oss gjennom forhenget, det vil si gjennom sitt kjød»* (Hebreerne 10:19–20). Aron gikk bak forhenget for folket, én gang i året. Kristus rev forhenget for oss alle, én gang for alle, for at jeg og du skal kunne være med Gud kontinuerlig, hvis vi sier ja til Jesus. Et av vannmerkene peker på det stedet der døren til Faderen ble åpnet — og navnet over den døren er Jesus.

Hvor apostlene allerede pekte. Peter sa at flommen var *«et motbilde til dåpen, som nu frelser oss»* (1. Peter 3:21). Selve verset Peter peker tilbake på lyder slik:

«I det år da Noah var seks hundre år gammel, i den annen måned, den syttende dag i måneden, den dag brast alle kilder i det store dyp, og himmelens sluser åpnedes,» (1. Mosebok 7:11)

Dette verset ligger blant de tettere i Toraen. Paulus sa *«at klippen var Kristus»* (1. Korinter 10:4); 2. Mosebok 17:6, der vann kommer fra klippen, bærer det samme tette sam-

svaret — og det hebraiske *tsur* (klippe) er kodet direkte under det. Kristus selv sendte den rensede spedalske til 3. Mosebok 14 (Matteus 8:4); og der møter vi et rent overflate-funn: *ha-mit-taher* — det tekniske uttrykket for *den som blir rensset* — forekommer nøyaktig tolv ganger i hele Toraen, alle tolv i det ene kapittelet (lagt fram i [Hidden in the Letters](#)). **Apostlene eide aldri en datamaskin.** De strakte seg blindt inn i Toraen og trakk ut nettopp de versene som bærer det sterkeste samsvaret. *Guds folk er fargerikt, men med én Ånd — med frelsen sammensveiset og udelelig.*

Karene og badet. To kar i Toraen bærer det samme hebraiske navnet *tevah* — en boks eller kasse som bærer de utvalgte trygt gjennom vann: **Noahs ark** og **Moses' kurv**. Det samme bildet — noe som bærer Guds vitnesbyrd og bærer oss gjennom — finner vi i **Paktens ark** (på hebraisk *aron*, et eget ord, men samme funksjon i fortellingen). Og selv om *tevah* (kasse) og *tevilah* (neddykkelse) ikke deler samme språklige rot, klinger de sammen tematisk: kassen som bærer gjennom vannet, og badet vi senker oss ned i. Søker vi etter *tevilah* sammen med *tahor* (ren) over hele Toraen, faller den nærmeste koblingen ved 3. Mosebok 7:19–21 — loven om rent og urent kjøtt, der det rene kan spises og det som har rørt urenheter skjæres bort. Nedsenkning og renhet, de to polene i enhver dåp, ligger nærmest hverandre nettopp ved verset som skiller rent fra urent. Og ordet *mikveh* har tre betydninger samtidig: samlingen av vann ved skapelsen (1. Mosebok 1:10), det rituelle badet for renselse, og — i Jeremia 14:8 — et navn på Gud selv: *Mikveh Yisrael, Israels håp*. Ordet for badet er kodet inn ved ritualet. Ordet for håpet er kodet inn ved frelsen. *Begge betydninger, ved de versene som beskriver dem — det er rett og slett herlig eksplosivt det som kommer frem, mer og mer.*

Arons stav som blomstrer. «Arons stav ... hadde skutt knopper. Den hadde satt knopper, blomstret og båret modne mandler» (4. Mosebok 17:8). Én natt. Tre stadier av frukt på én stav. Toraen er den samme staven. Den middelalderske rabbineren som talte førtini bokstaver ved stearinlys, så knoppene. Apostelen som siterte 4. Mosebok 19, så blomstene. Datamaterialet som måler alle 5 814 versene og plasserer Arons vask på toppen, leser av mandlene. *Ingen av disse lesningene er mer eller mindre staven.* Staven gir etter for presten som kommer nær.

Pyramiden. Se for deg Toraen som en pyramide — ikke etter maskinell tetthet alene, men etter tyngde av mening. Den brede basen fylles med ordinære vers: eiendomslover, mannskapstillinger, slektslister, daglig instruksjon. Over den smalner feltet, og enda høyere oppe smalner det videre. Og toppen er ikke én enkelt handling, men nettopp den frelsesbuen vi nettopp så: syndefallet, nøden, den befriende kjærligheten, sabbaten, presteskaperet, renselsene, advarselen, og døren ved enden av Moses' liv. Toraen, lest slik, peker ikke mot ett enkelt vers — *den peker mot én udelt historie*, og hver tråd i den historien konvergerer i én Person.

Hva dette betyr for deg og meg. Toppen av pyramiden er ikke en moralsk lærdom. Det er ikke «*elsk din neste*» eller «*du skal ikke ha andre guder*» — konkrete bud, klart uttalt — men det arkitektoniske høydepunktet er helheten bak dette. Toppen av pyramiden er hele frelsens form: såret som starter splittelsen (1. Mosebok 3:6), ropet som tilkaller en Frelser (2. Mosebok 3:7), kjærligheten som befriir (5. Mosebok 7:8), sabbaten som speiler Hans hvile (2. Mosebok 31:15), presteskapet som mekler (3. Mosebok 8:35), renselsesritualene som forbereder oss (3. Mosebok 16:4, 4. Mosebok 19:2), advarselen når pakten brytes (3. Mosebok 26), og døren ved kanten av landet (5. Mosebok 34:4).

Hver eneste av disse trådene finner sin substans i én Person. Kristus er den siste Adam som opphever fallet (1. Korinter 15:45). Kristus er befrieren som frelser sitt folk fra deres synder (Matteus 1:21). Kristus er sabbatshvilen (Hebreerne 4:9). Kristus er førstegrøden, reist fra de døde (1. Korinter 15:20). Kristus er øverstepresten som gikk inn med sitt eget blod (Hebreerne 4:14; 9:12). Kristus er renselsen (Hebreerne 9:14). Kristus bærer forbannelsen for oss (Galaterne 3:13). Kristus er døren (Johannes 10:9) — den nye og levende veien gjennom forhenget, det vil si gjennom sitt kjød (Hebreerne 10:19–20).

Dette er ikke kristendommen som leser seg selv tilbake inn i Moses. Det er Moses' bokstaver, veid og oppmålt av ett verktøy som trekker ut dataene mens KI og menneske ved roret kobler og vurderer. Statistisk sortert, og det legger seg oppå nøyaktig samme bue som Jesus i Det nye testamentet oppfyller alle kravene til. Skriften selv strekker seg etter dette bildet uten noensinne å bruke ordet pyramide: «*Den sten som bygningsmennene forkastet, er blitt hovedhjørnesten*» (Salmene 118:22) — sitert av Jesus om seg selv (Matteus 21:42). «*Se, jeg legger i Sion en hjørnesten, utvalgt, kostelig*» (1. Peter 2:6). Toppsteinen profetene navnga, toppsteinen Jesus selv pekte ut, toppsteinen Peter forkynte — det er den samme toppsteinen dataene finner øverst hos Moses. Tre vitner samstemmer om én Stein: overflateteksten, vannmerket under, og apostolisk bekjennelse.

Toppsteinen i Toraens pyramide er korsets verk — og bak korset ser vi alle trådene samles: hvilen mennesket kan tre inn i, presteskapet som er fullført, renselsen som er utført, forbannelsen som er avvendt, førstegrøden som er reist, døren som er åpnet. Samme topp. Samme Kristus. Forfatteren er Sønnen, arkitekten bak sin egen bok. *Jesus skrev seg selv inn i Toraen gjennom Moses.* Moses, som nesten mistet livet fordi han nektet omskjærelsen. Han som ledet Moses opp på fjellet, er den samme som stod blant apostlene og sa til Filip: «*Så lang en tid har jeg vært hos eder, og du kjenner mig ikke, Filip?*» (Johannes 14:9). Ja — den som ga loven, er den som oppfylte den, og som kjente slutten fra begynnelsen.

Hvorfor dette er vanskelig å forfalske. Kort sagt: signalet ligger i selve rekkefølgen på bokstavene, ikke i alfabetet eller språket. Stokker du om rekkefølgen — samme bokstaver, samme frekvenser — forsvinner mønstrene, og bare støy står igjen; det er nettopp mot den støyen vi måler hvert funn. Og *posisjonen* der et skjult ord lander, på det verset som allerede taler om ordets tema, er det ingen menneskehånd som kan planlegge tre tusen

år i forveien. Hele bevisføringen — de omstokkede kontrolltekstene, de fire lagene av evidens, tekstens uforanderlighet helt tilbake til Dødehavsrullene, og de rundt to hundre billioner bokstavsammenligningene bak støygrunnlinjen — er lagt fram punkt for punkt i *The Watermark*.

Og underskrevne har gledet seg inderlig over det som har funnet sted i begynnelsen av 2026. Hver utvidelse av verktøyet, hver retning det tok — det var som en oppdagelse - forunderlig men dog så familiært, kjent og nært. I ettertid ser man at dette var ved Den Hellige Ånd, intet mindre. Jesus sa: «*Dersom I blir i mig, og mine ord blir i eder, da bed om hvad I vil, og I skal få det*» (Johannes 15:7). Og «*Guds ord er levende og kraftig og skarpere enn noget tveegget sverd*» (Hebreerne 4:12). Det er ikke bokstaver i en gammel bok. Dette er uten tvil levende ord, og når de får bo i et menneske, beveger de det mennesket, litt som når DNA er i stand til å regulere seg selv ved å slå av og på egne sekvenser. Hver gang har jeg brukt dager og uker bare på å glede meg over frukten. Lese. Bli bygget opp. Dele litt av det jeg fant i husfellesskapene jeg står i. Det har vært som brød fra himmelen - lik manna.

Jeg vet hva et mirakel er. Jeg har sett dem med egne øyne — skapende, kreative mirakler, som vi kaller dem: føtter som har vokst eller krympet, bein som har beveget seg, kuler som trekkes ut av kroppen. I 2014 fortalte en mann meg at jeg hadde gaven til skapende mirakler. Han visste ikke at jeg allerede hadde sett dem. Han talte sant, men jeg sier ikke dette for å fremheve meg selv — jeg sier det fordi jeg forstår at også Skriften er et levende mirakel. Blomsten på engen er et mirakel, og det er du som leser dette også — jeg ser dere slik. Men når jeg snakker om mirakler i Skriften, mener jeg det andre slaget. Og det jeg har sett da jeg så inn i Toraen med instrumentet vår generasjon nå har fått, er ikke mindre enn nettopp det.

Hvis du respekterer matematikk, står du nå overfor det faktum at tallene selv vil fortelle deg at Toraen er uforandret, og at ingen menneskehand—uansett hvor klok, uansett hvor mange hender som har arbeidet sammen i hvor mange århundrer—kunne ha skrevet den. Rekkefølgen på bokstavene bærer et koordinert signal over 304 805 posisjoner. Signalet konvergerer med overflatens mening ved versene med høyest tetthet. Tre uavhengige metoder, adskilt av femten århundrer, peker på den samme frelsesbuen — syndefallet, befrielsen, sabbaten, presteskapet, renselsen, forbannelsene for å bryte pakten, døren ved enden av Moses' liv — og den buen finner sin substans i én Person. Teksten har blitt overlevert uendret siden før apostlene. Og seglet på vannmerket kunne ikke åpnes før vår generasjon. Tall lyver ikke. Tallene sier én ting: **denne boken er fra Gud.**

Hør nå nøye på meg. Historien du skal lese—min egen vei fra min fødsel til et hjerte gjort nytt, inkludert et vitnesbyrd om et egg som jeg skal fortelle om i sin tid og som er mitt alene—ble forutsagt i skyggebilder lenge før jeg ble født. *Ikke fordi jeg er spesiell.* Det er jeg ikke. De spesifikke detaljene Gud ga meg, er unike for meg; slik er de spesifikke

detaljene Han har gitt deg. Men formen under detaljene er den samme formen for oss alle. De samme hebraiske bokstavene som bærer *renselse* og *livspust*, bærer i sin enkle betydning mønsteret for hver sjel Gud drar til Seg selv. Det som skjedde med meg, skjedde i den formen Han presset inn i Sinai. Det som skjer med deg, hvis du kommer, vil skje i den samme formen. Renselsen som kom til meg i 2008, begynte ikke i 2008. Den begynte i Arons vask før forhenget, i vannet fra klippen, i kvigen som ble slaktet utenfor leiren, og før det, i Sinnet til Ham som plasserte alt dette på toppen av Sin bok.

Vannmerket erstatter ikke evangeliet. Det bekrefter grunnen evangeliet står på. Han som plasserte hele frelsesbuen på toppen, sa det klart, med Sin egen røst, i Sine dager i kjødet: *«Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved mig»* (Johannes 14:6). Og den troende som kommer gjennom vannet, går inn i et rike: *«Men I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat I skal forkynne hans dyder som kalte eder fra mørke til sitt underfulle lys»* (1. Peter 2:9). Vannet gir adgang til presteskabet. Presteskabet gir adgang til søket. Søket ender alltid på samme sted: ved den samme Kristus som overflaten alltid forkynnte.

Hvorfor vi må gå gjennom. Toraen sammen med Kristus sier det rett. Toppen av Moses er hele frelsesbuen — og toppsteinen i den buen er Kristus selv. Han gikk gjennom vannet i Jordan for å oppfylle all rettferdighet, og gjennom blodet på Golgata for å bære forbannelsen. Å gå gjennom vannet er måten vi trer inn i det Han har fullført for oss. Dette er ikke valgfrie prydgjenstander til en privat tro; de er selve arkitekturen. Herren selv ble døpt for å *«fullbyrde all rettferdighet»* (Matteus 3:15). Den apostoliske kirkens første befaling den dagen Ånden falt, var: *«Omvend eder, og enhver av eder la sig døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse»* (Apostlenes gjerninger 2:38). *Dette er ritualet Toraens egne bokstaver markerer som toppen. Det er ikke en sidedør. Det er døren.*

Og her er advarselen jeg ikke vil mildne, for Jesus mildnet den ikke: *«Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje. Mange skal si til mig på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn ...? Og da skal jeg vidne for dem: Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett!»* (Matteus 7:21–23). Det greske ordet for *kjent* er *ginōskō*—den paktmessige erkjennelsen Toraen bruker om mann og kone, og om Herren som kjenner Abraham. Det greske for *urett* er *anomia*, bokstavelig talt *lovløshet*: tilstanden av å være helt utenfor den juridiske pakten. To ting manglet hos dem Kristus avviser i dette avsnittet. Den relasjonelle pakten: Han kjente dem aldri i paktmessig forstand. Og den juridiske pakten: de var *anomos*, uten loven som etablerer paktmessig status. Kristi navn på deres lepper, Hans kraft i deres hender, og likevel—ingen pakt, ingen adgang.

Vannet er der pakten besegles. Vannet er der navnet blir plassert på den troende. Vannet er der det synlige svaret fra en samvittighet som allerede er renset (1. Peter 3:21), blir gitt offentlig. Å holde tilbake vann-vitnesbyrdet mens man bekjenner det indre vitnes-

byrdet, er å nekte den samordningen Kristus selv befalte og apostlene ensartet praktiserte. Toraens Forfatter presset renselsen inn på toppen av Sin egen bok. Sønnen som kom i kjødet, gikk gjennom vannet før Han gikk til korset. Ånden som falt ved pinse, sendte den nye kirken ut i vannet samme dag. Hele Guds vitnesbyrd — overflateteksten, vannmerket under, Herrens eget eksempel og apostlenes befaling — peker samme vei. *Vi må gå gjennom.*

Ikke stå på siden av vannet — gå uti. Bli begravet med Jesus Kristus, og reist opp med ham. La Den Hellige Ånd sette sitt segl på deg som Guds barn. Kom så opp, og gled deg - gransk, slik denne generasjonens konger er kalt til å granske. Og se, du er på innsiden av det skriften beskriver — født på ny og kjent av Ham som kjente deg før verdens grunnvoll ble lagt, og du vil si, sammen med presten i Hebreerne 9 og øverstepresten i 3. Mosebok 16: *Jeg har vasket meg, og jeg går inn - og jeg hører Hans stemme.*

For det fulle bevismaterialet—varmekartet, persentilbåndene, de omstokkede kontrollene, hvert kapittel og hvert funn—er de tilhørende bindene *Through the Waters* og *The Watermark* fritt tilgjengelige på junifye.publifye.pro (junifye.publifye.pro). Inntil videre, gå gjennom døren dette åpner, inn i historien om et liv gjort nytt.

Kapittel 46

Den kodede dåpen

Ett eneste vers i Toraen bærer hele dåpens bue i seg — verset der Toraen befaler nedsenkelse, og verset som jødisk tradisjon har bygget to tusen år med rituell nedsenkelse på. Dette kapitlet følger det verset: fra overflatebudet, gjennom den rabbiniske loven om proselyttens dåp, til det Det nye testamentet gjør av det. Og bokstavlaget under overflaten bekrefter det samme — noe jeg viser i sin helhet i følgeskriftet [Hidden in the Letters](#).

Tredje Mosebok 11:32, NB2026 · Og alt som noe av dem faller på når de er døde, blir urent, enten det er en tregjenstand, et klesplagg, et skinn eller en sekk – enhver gjenstand som det gjøres arbeid med. Det skal legges i vann og være urent til aftenen; da blir det rent.

Verset som loven om nedsenkelse ble bygget på

3. Mosebok 11:32 er grunnsteinen for hele den jødiske praksisen kalt *tevilat kelim* — den rituelle nedsenkelsen av kar. Den babylonske Talmud (*Avodah Zarah* 75b) utleder hele loven fra dette ene verset, og siterer nøyaktig dette Tora-verset som sitt bevis. **Hver eneste lovlydige jødiske husholdning i to tusen år har praktisert nedsenkelse av kar på grunn av dette ene verset i Toraen.** Når en israelitt skaffer seg et metall- eller glasskar fra en ikke-jøde, må karet bringes til en *mikveh* — et rituelt bad — og senkes ned før det er egnet til bruk i et israelittisk hjem. Selve nedsenkelsen gjør mer enn å bare rengjøre karet; den overfører det fra ett rike til et annet. Fra verdens kar til Guds kar. Fra urent til rent. Verset befaler det med elleve ord på hebraisk: «*hvert kar som det gjøres noe arbeid med; det skal legges i vann, og det skal være urent inntil aftenen; da skal det være rent.*» Buen for hver eneste dåp som har skjedd siden, er allerede til stede: **urent** → **i vann** → **gjennom aftenen** → **rent**.

Men den mest slående parallellen er ikke med kar. Det er med mennesker. Den samme jødiske tradisjonen som senket ned kar til bruk i Israel, krevde også at en **ikke-jøde som ønsket å tre inn i Israels folk**, måtte senkes ned i en mikveh. Dette ble kalt *tevilat ger* — konvertittens nedsenkelse. De tre trinnene for å tre inn i Israels paktfolk, kodifisert i Talmud (Yevamot 47a–b; Keritot 9a) og senere hos Maimonides (*Mishneh Torah*, Hilkhhot Issurei Biah 13:1–4), var: **omskjærelse** for menn, **nedsenkelse i en mikveh**, og (i tempeltiden) frembæring av et **offer**. Etter disse tre var konvertitten ikke lenger en hedning, men en sønn eller datter av Israel.

Og om denne konvertitten bruker Talmud en frase du har hørt før. **Yevamot 22a sier:**

גֵּר שֶׁנִּיתְּיָר כְּקָטָן שְׁנוּלָד דָּמִי *ger shenitgayer k'katan shenolad dami* «en konvertitt som nettopp har konvertert, er som et nyfødt barn».

Århundrer før Jesus sa «*I må fødes på ny*» til Nikodemus (Johannes 3:7), brukte fari-seerne som underviste Nikodemus allerede nøyaktig denne frasen om ikke-jøden som gjennomgikk omskjærelse, nedsenkelse og ofring. Konvertittens nedsenkelse var, ifølge deres egen tradisjon, en ny fødsel. Nikodemus trengte ikke at Jesus fant opp en kategori; han trengte at Jesus anvendte den på ham — en lærer i Israel.

Det er dybden i Johannes 3. «*Du er Israels lærer, og du vet ikke dette?*» (Johannes 3:10) — Jesus irrettesetter Nikodemus nettopp fordi Israels lærer *burde* ha visst at det å bli et Guds barn krevde de samme tre tingene som enhver ikke-jødisk konvertitt gikk gjennom: en bortskjæring, en nedsenkelse og et offer. Kristus ville snart besørge alle tre: hjertets omskjærelse (Romerne 2:29), dåpen til Hans død (Romerne 6:3) og det endelige offeret av Seg selv (Hebreerne 10:10). For både jøde og hedning i den nye pakt gjelder det at **alle kommer inn som konvertitter. Alle blir født på ny inn i Guds rike.**

Ingenting av dette er en perifer tolkning. Talmud-sitatene ovenfor (Yevamot 47a–b om konverteringsprosessen i tre trinn, Yevamot 22a for frasen «nyfødt barn», Keritot 9a for Sinai-parallellen, og kodifiseringen i Maimonides' *Mishneh Torah*, Hilkhoh Issurei Biah 13:1–4) er normativ rabbinsk lov: enhver observant jødisk leser kan slå dem opp. Og den faglige broen mellom jødisk proselytt-nedsenkelse og kristen dåp — broen som lar oss lese Johannes 3 ærlig — har blitt utarbeidet i detalj av anerkjente akademikere. Cambridge-hebraisten **David Daube** viet hele kapitler til det i sin klassiker fra 1956, *The New Testament and Rabbinic Judaism*. Harvard-professoren i hebraisk litteratur, **Shaye Cohen**, sporet praksisen gjennom den andre tempelperioden i *The Beginnings of Jewishness* (1999). Den messiansk-jødiske forfatteren **Alfred Edersheim** trakk forbindelsen i 1883 i *The Life and Times of Jesus the Messiah*. Tre forskere, tre århundrer, én konklusjon: **Den kristne dåpen arvet den jødiske konvertitt-nedsenkelsen som sin direkte forgjenger, og Jesus forventet at Nikodemus visste det.**

Og nå signerer bokstavlaget det

Så langt er alt dette bibelkunnskap og rabbinsk historie — kraftfullt, men kjent i århundrer. Det datamaskinene la til, er at selve det hebraiske ordet for nedsenkelse, *tevilah* (טבילה), ligger vevd inn i akkurat dette verset som en ekvidistant bokstavsekvens; og at dens fem bokstaver lander slik at overflateordene de treffer, lest i rekkefølge, selv sporer buen fra *urent* til *rent*. Jeg legger ingen statistisk vekt på den ene tråden — vekten ligger i verset selv og i de to tusen årene med nedsenkelseslov bygget på det. Hele bokstavgeometrien, landingene og Darash-kontrollene er lagt fram i *Hidden in the Letters*. Her nøyer jeg meg med én språklig detalj du bør kjenne til før vi går videre.

Fra hebraisk TAVAL til gresk BAPTIZO

Før vi går videre, er det én detalj du bør kjenne til. Det hebraiske ordet for «å dyppe» — *taval* (טָבַל) — er den direkte språklige stamfaren til det greske ordet for «døpe» — baptizō βαπτίζω^{G907}. Da oversetterne av den greske Septuaginta gjengitte den hebraiske Toraen tre århundrer før Kristus, brukte de det greske verbet baptō βάπτω^{G911} og dets intensiverte form *baptizo* for å oversette hebraisk *taval* overalt hvor Toraen bød om nedsenkelse. Da døperen Johannes stod i Jordanelven, visste den greskspråklige verden allerede hva *baptizo* betydde: det var det greske ordet for det hebraiske *taval*.

Så når Det nye testamentet sier «døpe», sier det det greske ordet for *taval*. Og når Hebreerne 9:10 kaller de levittiske vaskingen for «*forskjellige slags dåp*» baptismos βαπτισμοῖς^{G909}, bruker det samme greske ord som Septuaginta brukte for å oversette Toraens påbud om nedsenkelse. **Broen fra den hebraiske nedsenkelsen av kar til kristen dåp er ikke en metafor eller en senere tolkning. Det er det samme ordet, på to språk, på tvers av tre pakter.**

Hvorfor dette er skyggen av dåpen i Kristus

Toraen kaller ikke dette dåp. Det gjør Det nye testamentet. Hebreerne 9:10 navngir gruppen av levittiske vaskinger ved å bruke nøyaktig det greske ordet for kristen dåp — baptismos βαπτισμοῖς^{G909} — og sier at de var «*påtatt dem inntil tiden for den rette ordning.*» Toraens nedsenkelse av kar er, med Det nye testamentets egne ord, en dåp. Skyggen av den som skulle komme.

Seks eksplisitte forbindelser mellom dette verset og Det nye testamentets dåp:

- **«I vann skal det legges»** — Toraens påbud om nedsenkelse. Hebr 9:10: de levittiske vaskingen er *baptismois* — dåpshandlinger; det samme greske ordet Septuaginta brukte for å oversette *taval*.
- **Urent → i vann → urent inntil aftenen → rent.** Rom 6:3–4: «*begravet med ham ved dåpen til døden... oppreist for å vandre i et nytt liv.*»
- **Hebraisk er passivt: *yuva*** — «**skal legges/føres**». Apg 2:38 / 22:16: «*la dere døpe*» — den troende døper ikke seg selv; den troende blir døpt AV en annen i Kristi navn.
- **Verset handler om et *kar*.** 2 Tim 2:21: «*et kar til ære, helliget, nyttig for Herren*» — den troende er karet.
- ***Tevilat kelim* overfører hedenske kar til israelittisk bruk.** 1 Pet 2:9–10: «*I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk*» — den troende hedning gjort hellig gjennom dåp til Kristus.

- **De to tegnene — omskjærelse og nedsenkelse — møtes i dette verset om ren-
selse.** Kol 2:11–12: «*omskåret med en omskjærelse som ikke er gjort med hender... begra-
vet med ham i dåpen*» — Paulus smelter de to tegnene sammen til ett i Kristus.

Paulus smelter sammen de to tegnene — omskjærelse og dåp — i Kolosserne 2:11–12. **De to tegnene Paulus sier er ett i Kristus, møtes nettopp i det verset Toraen befaler nedsenkelse i — verset som loven om nedsenkelse, og som omskjærelsens og kon-
vertittens vei inn i pakten, ble bygget på.**

Og det finnes en enda stillere detalj. Det hebraiske verbet i hjertet av verset er *yuva* (יִוָּבָא) — «*skal legges/føres*». Det er grammatisk passivt. Karet senker ikke seg selv ned. En annen agent senker det ned. I hver eneste dåp som er nedtegnet i NT, gjelder den samme grammatikken. Jesus blir døpt av Johannes (Matteus 3:13–17). Den etiopiske hoffman-
nen blir døpt av Filip (Apostlenes gjerninger 8:36–38). Fangevokteren i Filippi blir døpt av Paulus (Apostlenes gjerninger 16:33). «*La dere døpe*», sier imperativet, passivt overalt. Toraens grammatikk i 3. Mos 11:32 skyggelegger NTs dåpsgrammatikk: det er noe som gjøres med deg, av en agent, i vann.

Invitasjonen

Du er karet (2. Timoteus 2:21). Dåpen er dyppingen (Kolosserne 2:12). Det urene er det naturlige mennesket. Vannet er Kristi død man trer inn i. Det rene er den nye skapningen som reiser seg (Romerne 6:4). **Buen Toraens bokstaver sporer i 3. Mosebok 11:32, er den buen du vandret da du ble født på ny** — uren, ned i vannet, gjennom aftenen, inn i det rene. Og det ene ordet som sporer den buen som en ekvidistant bokstavsekvens, er nettopp ordet for *nedsenkelse* — *tevilah*, fra samme rot som *taval*, det hebraiske ordet Septuaginta oversatte med *baptizo*, selve ordet Det nye testamentet bruker om det som ble gjort med deg.

Hebreerbrevet kaller de levittiske vaskingene «dåp» fordi det er det de er. Talmud bygget to tusen år med nedsenkelse av kar på 3. Mosebok 11:32 fordi verset befaler det. Og som én utforskende tråd under overflaten bærer bokstavlaget i akkurat det verset det hebraiske ordet for *nedsenkelse* som en ekvidistant bokstavsekvens, med start i 3. Mosebok 11:32 og videre inn i versene som følger — fra overflateordet for *urent* til overflateordet for *rent*. **Forfatteren som senere skulle inspirere Paulus til å skrive Romerne 6, hadde lagt budet om nedsenkelse inn i 3. Mosebok 11:32 — fjorten hundre år tidligere.**

Skyggen har holdt stand. Substansen er kommet. Dyppingen — når den gjøres i Fa-
derens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn — er det den alltid var skyggen av.

«*Dette, som i sitt motbilde nå også frelser oss, dåpen — ikke en avleggelse av kjødets urenheter, men en god samvittighets løfte til Gud — ved Jesu Kristi oppstandelse.*» (1. Peter 3:21)

Ordet Peter valgte

Se nøye på ordet som den eldre engelske teksten gjengir med «*svar*» (*answer*), for det er hele versets omdreiningspunkt. På gresk er det *eperōtēma* ἐπερώτημα^{G1906}, og det forekommer bare denne ene gangen i hele Det nye testamentet. I dagligtale betyr det et spørsmål. Men i datidens rett var det et fast juridisk begrep, og det klassiske standardleksikonet — Liddell–Scott–Jones — sier det uten forbehold: *eperōtēma* er det latinske *stipulatio*, den formelle, bindende kontrakten i romersk rett, og leksikonet siterer *nettopp dette verset* under betydningen **løfte**.

Stipulatio ble beseglet ved spørsmål og svar: den ene part spør, «*Lover du?*» — den andre svarer, «*Jeg lover.*» Hele kontrakten hvilte på det ene talte ordet. *Dette er et rent leksikalsk faktum, ikke et vannmerke — hvem som helst kan slå opp G1906 og lese det.*

Peter beskriver altså ikke en følelse, og heller ikke bare en seremoni. Han beskriver underskrivelsen av en pakt. **Dåpen er vannet der en allerede renset samvittighet gir Gud sitt bindende ord.** Han spør; i vannet svarer du. Derfor strekker den eldre engelske teksten seg etter «*svar*», og den norske utgaven av denne boken etter *pakt* — begge kretser om det gresken sier rett ut: et løfte, en kontrakt, et besvoret *ja* til Gud.

Og Peter navngir nettopp det som gjør løftet gyldig — «*ved Jesu Kristi oppstandelse.*» En død mann kan ikke holde deg til en pakt; den oppstandne Kristus kan, og gjør det. Kontrakten stadfestes ved Hans oppstandelse.

Ingen stedfortreder — løftet er ditt eget

Og en kontrakt av dette slaget kan ikke underskrives av én mann på vegne av en annen. En *stipulatio* var samtykkende og muntlig; den som lovte, måtte være til stede og svare med sin egen munn. Peter sier det selv i verset — det er løftet fra *en god samvittighet*, og ingen eier din samvittighet uten du selv.

Derfor er den nye pakt, etter sitt eget vesen, ikke overførbar: «*de skal alle kjenne mig, både små og store*» (Jeremia 31:34; Hebreerne 8:11) — hver enkelt kjenner Gud for seg selv, det to-parts *yada* av den nye pakt, som ingen forelder, ingen prest og ingen øvrighet kan utføre på en annens vegne.

«*Sønnen skal ikke bære farens misgjerning*» (Esekiel 18:20); «*hver av oss skal gjøre Gud regnskap for sig selv*» (Romerne 14:12). Og den nye fødselen selv er «*ikke av blod, heller ikke av kjøds vilje, heller ikke av manns vilje, men av Gud*» (Johannes 1:13) — ikke ved blodslinje, og ikke ved en annens vilje.

Derfor følger hver dåp i Det nye testamentet den troendes egen tro: «*Den som tror og blir døpt*» (Markus 16:16); etioperen hører evangeliet, ser vannet og ber selv om dåpen — «*Se, her er vann! Hva er til hinder for at jeg blir døpt?*» (Apostlenes gjerninger 8:36); og Paulus gjør troen uttrykkelig i selve dåpsverset — «*begravet med ham i dåpen, og i den blev I og opreist med ham ved troen på Guds kraft*» (Kolosserne 2:12).

Innvendingen reiser seg straks: *ble ikke omskjærelsen lagt på spedbarnet av en annen?* Jo — men legg merke til hva dåpen svarer til. Paulus knytter den ikke til kjøttets kniv, men til «*omskjærelsen som ikke er gjort med hender*» (Kolosserne 2:11), hjertets omskjærelse (Romerne 2:29) — og et hjerte kan ikke skjæres ved stedfortreder. Selv Abraham, de omskårnes far, *trodde først* og fikk tegnet etterpå, «*et segl på rettferdigheten av den tro han hadde*» (Romerne 4:11). Tegnet skapte aldri troen; det beseglet en tro som alt var der.

Og hva med Peters egne ord, «*løftet hører eder til og eders barn*» (Apostlenes gjerninger 2:39)? De åpner ingen sidedør for stedfortreder, for de begynner i samme åndedrag som «*Omvend eder, og la eder døpe*» (Apostlenes gjerninger 2:38) og ender «*så mange som Herren vår Gud kaller til sig*» — løftet når barna, og den fjerne hedningen, når også de blir kalt og vender om.

Paktens rekkevidde er vid; døren inn i den er fremdeles personlig tro. For det finnes én — og bare én — som noen gang trådte inn i en pakt på en annens vegne: Kristus selv, «*borgsmann for en bedre pakt*» (Hebreerne 7:22), den «*ene mellommann mellom Gud og mennesker*» (1. Timoteus 2:5).

Han kan love for deg for å sikre paktens; ingen blott og bar mann kan love for deg for å tre inn i den. Selv Hans fullbrakte verk venter på din egen mottakelse — «*alle dem som tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn*» (Johannes 1:12) — hver ved sin egen hånd. **Løftet er personens eget, ellers er det ikke noe løfte.**

Navnenes register

Så til eggen, og jeg vil ikke sløve det Skriften lar være skarpt. En kontrakt deler verden i to: de som er part i den, og de som ikke er det. Å gi *eperōtēma* er å bli innskrevet i paktens; å holde det tilbake er å bli stående utenfor den ene paktens som frelser. Og en pakt fører et register. Skriften kaller det Livets bok, og det er etter den boken den siste dom leses: «*Og hvis nogen ikke fantes opskrevet i livsens bok, da blev han kastet i ildsjøen*» (Åpenbaringen 20:15).

Inn i Guds by «*skal det aldri komme noe urent ... men bare de som er innskrevet i livets bok hos Lammet*» (Åpenbaringen 21:27). Til menigheten i Sardes lover Herren den som seirer: «*jeg skal slett ikke utslette hans navn av livets bok*» (Åpenbaringen 3:5) — og registeret er like gammelt som Moses, som bønnfalt ved gullkalven og hørte Herren svare: «*Den som har syndet mot mig, ham vil jeg slette ut av min bok*» (2. Mosebok 32:33). **Å nekte kontrakten er å la navnet sitt stå uinnskrevet.** Dette er sluttet ut fra Skriften, ikke lest av Toraens bokstaver — men det er den enkle meningen i boken Lammet fører.

Skrevet i evigheten, beseglet i tiden

Og nå to sannheter som må holdes sammen, for Skriften sveiser dem og forbyr oss å rive dem fra hverandre. Den første: skriften i den boken er eldre enn verden, og den er

Guds. Navnene ble «skrevet ... fra verdens grunnvoll blev lagt» (Åpenbaringen 13:8); «han utvalgte oss i ham før verdens grunnvoll blev lagt» (Efeserne 1:4).

Gresken lar oss ikke mildne det. «Forutbestemte» er proorizō προορίζω^{G4309} — *pro*, på forhånd, føyd til *horizō*, å sette en grense (vårt ord *horisont*): Gud trakk din horisontlinje før det fantes en soloppgang å trekke den ved. «Forut kjente» er proginōskō προγινώσκω^{G4267} — *pro* føyd til *ginōskō*, den paktmessige erkjennelsen vi har møtt gjennom hele denne boken, mannens og kvinnens kjennskap: Han bare forutså deg ikke, Han forut-kjente deg, paktmessig, før du var til.

«Så mange som var bestemt til evig liv, kom til tro» (Apostlenes gjerninger 13:48) — *bestemt* er tassō τάσσω^{G5021}, et soldatord, å bli *stilt opp i rekke*, innrullert, plassert. Og selve det å komme er ikke din egen bragd: «Ingen kan komme til mig uten at Faderen ... drager ham» (Johannes 6:44) — *dra* er helkuō ἐλκύνω^{G1670}, det sterke ordet brukt om å hale en full not til land (Johannes 21:6) og om å dra et sverd av sliren (Johannes 18:10).

Boken er Hans; utvelgelsen (eklogē ἐκλογή^{G1589}) er Hans; dragningen er Hans. *Er du Hans, var du Hans før verden ble til — og det er ingen trussel, men den dypeste trøst en sjel kan kjenne.*

Og likevel — i den samme Skriften, ofte i samme åndedrag — faller plikten på deg: «legg enn mere vinn på å gjøre eders kall og utvelgelse fast» (2. Peter 1:10). De to står beseglet i ett vers: «Men Guds faste grunnvoll står og har dette segl: Herren kjenner sine, og: Hver den som nevner Herrens navn, skal avstå fra urettferdighet!» (2. Timoteus 2:19) — det evige seglet og det nærværende budet, side om side, uten at det ene opphever det andre. Så slutt ikke at du kan sitte stille og vente på å bli dratt fordi skriften er Guds; de utvalgte er nettopp de som svarer når Han drar. **Navnet er skrevet i evigheten; løftet er der du gjør det fast i tiden.** Vannet er møtestedet for himmelens rådslutning og et menneskes «ja»: Han drar — du svarer — og i å svare besegler du det Han skrev før verdens grunnvoll ble lagt.

To slags ild, ikke én

Her vil et menneske gripe etter et skjold, og jeg må ta det ut av hånden hans før det sårer ham. «Han skal lide tap, men selv skal han bli frelst, men da som gjennom ild» (1. Korinter 3:15) — visselig, tenker han, vil den ilden bære meg gjennom uten vannet. Det vil den ikke, for Paulus taler ikke om ham.

Les verset like ovenfor: mannen det gjelder, er allerede bygd «på ... den grunnvoll ... som er Jesus Kristus» (1. Korinter 3:11). Han er allerede *innenfor* pakten. Ilden som prøver ham, rører ikke mannen — den brenner hans **gjerninger**, «tre, høy, strå» fra et bortkastet liv, og han slipper ut av flammene med tomme hender, men han slipper ut.

Det er Kristi domstol, der *sønner* prøves for lønn (2. Korinter 5:10). **Det er en ild som prøver en sønn.** Ilden i Åpenbaringen 20:15 er noe helt annet: der er det ikke gjerningene,

men *mannen selv* som kastes inn, fordi navnet hans aldri ble skrevet — han var aldri part i pakten i det hele tatt.

Lån ikke sønnens ild for å trøste deg mot den fremmedes. Den som aldri ga sitt ord, står ikke ved lønnens domstol for å miste en lønn; han står ved den store hvite trone, boken åpnes, og han er ikke i den.

Slektskapet er i Ånden

Og dette er ingen kald lovtrelldom, for pakten er et spørsmål om fødsel og om natur. Herren «*skammer sig ikke ved å kalle dem brødre*» (Hebreerne 2:11); Han er «*den førstefødte blant mange brødre*» (Romerne 8:29). Men vei hva slags slektskap dette er. «*Det som er født av kjødet, er kjød, og det som er født av Ånden, er ånd*» (Johannes 3:6).

Kristi brorskap er et brorskap i *Ånden* — og er et menneske ikke født på ny, av vann og Ånd (Johannes 3:5), har det ingen del i den Ånden, og dermed ingen del i det slektskapet. «*Om nogen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til*» (Romerne 8:9); «*så mange som drives av Guds Ånd, de er Guds barn*» (Romerne 8:14).

Kjeden har ikke ett brutt ledd: ingen ny fødsel, ingen Ånd; ingen Ånd, intet sønnekår; intet sønnekår, ingen bror; og er han ikke Sønnens, står ikke navnet hans i Sønnens bok. Å nekte løftet av ren trass er Na'amans hovmod før han bøyd seg ned i den gjørmete Jordan (2. Kongebok 5) — og «*trass er som avgudsdyrkelse og husguder*» (1. Samuelsbok 15:23). Det er ikke av Gud.

Alt sammen — og ingen del

Og tro ikke at selve offeret kan tre i Frelserens sted. Paulus kler det håpet nakent. «*Og om jeg gir til føde for fattige alt det jeg eier, og om jeg gir mitt legeme til å brennes, men ikke har kjærlighet, da gagnar det mig intet*» (1. Korinter 13:3). Om jeg har «*all kunnskap ... og all tro, så jeg kunne flytte fjell, men ikke har kjærlighet, da er jeg intet*» (1. Korinter 13:2). Alt et menneske eier, og legemet i flammene — og regnskapet leser likevel *intet*, om kjærligheten mangler. Og den kjærligheten er ikke vår å frembringe. «*Kjærligheten er av Gud ... den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet*» (1. Johannes 4:8). Den er «*utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd*» (Romerne 5:5), Åndens første frukt (Galaterne 5:22).

Ingen Ånd, ingen kjærlighet; ingen kjærlighet, ingen del. Et menneske kan tømme sine hender og gi sitt legeme, og likevel høre Herrens ord til Peter: «*Dersom jeg ikke vasker dig, har du ikke del med mig*» (Johannes 13:8) — talt, betegnende nok, over en vask.

Skriften har et navn på denne mannen — han som har kunnskapen, gjerningene og det plettfriske rullebladet, og likevel ingen del. Han er fariseeren. Han «*stolte på sig selv at de var rettferdige*» (Lukas 18:9); han fastet to ganger i uken og ga tiende av alt han eide — og gikk hjem *uten rettferdiggjørelse*, mens tolleren som bare slo seg for brystet og ropte «*Gud, vær mig synde nådig*» gikk hjem rettferdiggjort (Lukas 18:13–14).

Han hadde «*nidkjærhet for Gud, men uten forstand*», og «*idet han søkte å grunnlegge sin egen rettferdighet*» bøyde han seg ikke for Guds (Romerne 10:2–3). Paulus hadde vært nettopp denne mannen, «*ulastelig efter loven*» — og han regnet det alt som «*skrap, for at jeg kan vinne Kristus*» (Filipperne 3:6–8).

Til dem som kjente Skriften best, talte Herren en av de tristeste setningene i evangeliene: «*I ransaker skriftene ... og det er de som vidner om mig; og I vil ikke komme til mig for å få liv*» (Johannes 5:39–40). **All kunnskap om Boken — og ikke Personen Boken handler om.**

Det finnes et navn for det en slik mann gjør med seg selv. Ånden er *ån*de — pneuma πνεῦμα^{G4151} er det greske ordet for vind, for pust og for Guds Ånd på én gang, slik *neshamah* var det før det på hebraisk — og bokstavens mann bytter den levende Ånden mot den døde teksten. «*Bokstaven slår ihjel*», skrev Paulus, «*men Ånden gjør levende*» (2 Korinter 3:6). Ironien er beseglet i selve tittelen hans: den skriftlærde er grammateus γραμματέυς^{G1122}, *bokstavens mann* (gramma γράμμα^{G1121}), og det er bokstaven som dreper Ånden. Han nøyer seg ikke med å la være å puste — han legger den døde bokstaven over Åndens luftrør. Han «*lukker himlenes rike for menneskene*» (Matteus 23:13), kleiō κλείω^{G2808}, en dør som smelles igjen for ansiktene deres; og med sine forskrifter «*gjør han Guds ord ugyldig*» (Markus 7:13), akyroō ἀκυρώω^{G208}, og opphever selve ånden Boken var gitt for å bære. **Han kveler Ånden med Skriften i hånden.**

Og han kveler ikke bare sin egen ånde. Han står i den ene døren og «*går ikke selv inn, og dem som er i ferd med å gå inn, slipper han ikke inn*» (Matteus 23:13) — en som kveler andre menneskers ånder, hvis gudsdyrkelse bare er lepper og ingen lunger (Matteus 15:8). Dette er nettopp det vannet gjør om igjen. Fariseeren legger bokstaven over ånden; dåpen begraver bokstaven og trekker pusten. **Ikke den døde formen presset ned over en sovende ånd, men den levende Ånden gitt først, og vannet dens første åndedrag ut.** Verdens torner kveler Ordet utenfra (Matteus 13:22); religionens bokstav kveler det innenfra; og den ene kuren for begge er å gå ned under vannet og komme opp igjen pustende.

Det er her denne boken begynte. Nikodemus var en fariseer, «*en av jødernes rådsherrer*», «*en lærer for Israel*» — og Herren sa til ham at han måtte bli *født på ny*; at hans lærdom og hans ætt ikke kjøpte ham noe ved døren; at også han måtte komme til vannet som en hvilken som helst hedensk omvendt (Johannes 3:1–10).

Israels lærer måtte fødes som et spedbarn. Og han kom — langsomt, men han kom: han forsvarte Herren for rådet (Johannes 7:51), og han bar myrra til Hans grav (Johannes 19:39). **Dette er den eneste veien gjennom, for noen av oss — fariseer eller hedning, lærd eller enkel. Ikke alt vi kan gi, men Den vi tar imot. Ikke vår rettferdighet, men Hans. Ikke vår del, men en del i Ham — beseglet i vannet.**

Uroen, og gjestebudet

Inntil det ordet er gitt, har sjelen ingen hvile, for den ble skapt for en pakt den ikke har trådt inn i. «*Det er ingen fred, sier Herren, for de ugudelige*» (Jesaja 48:22). Den som «*alltid står Den Hellige Ånd imot*» (Apostlenes gjerninger 7:51), står sin egen sabbat imot, og han vil vandre i en dyp og navnløs uro inntil han gir etter.

For hvilen han ble skapt for, er ikke bare noe som kommer; den er et bord som allerede er dekket. «*Kom, for nå er alt ferdig*» (Lukas 14:17), sier tjeneren i lignelsen — og «*vi som er kommet til troen, går inn til hvilen*» (Hebreerne 4:3), nå, i nåtid. Men hør hvem som avslo måltidet. Det var de som først var innbuddt — vennene, de innenfor, de som hørte til ved bordet — og de avslo for en åker, for fem par okser, for en hustru (Lukas 14:18–20): dette livets bekymringer, selve treet og høyet som brenner.

Dommen var endelig: «*ingen av de menn som var innbuddt, skal smake mitt måltid*» (Lukas 14:24). Plassene ble i stedet fylt fra landeveiene og gjerdene — de fattige, de utenfor, de som ville komme. Ørkengenerasjonen er den samme advarselen skrevet stort: innbuddt til hvilen, utfridd av Egypt, og likevel «*kunne de ikke komme inn på grunn av vantro*» (Hebreerne 3:19).

Og én advarsel skarpere enn alle, for den når selv dem som kommer inn. Da kongen gikk inn for å se gjestene, fant han en mann uten bryllupsklær, og sa: «*Venn, hvordan er du kommet hit inn uten bryllupsklær? Men han tidde*» (Matteus 22:12). Han var ved bordet; han ble til og med kalt *venn* — det samme kjølige ordet Herren talte til Judas i hagen (Matteus 26:50) — og likevel ble han bundet og kastet «*ut i mørket utenfor*» (Matteus 22:13).

For bryllupsklærne er Kristus selv ikledd: «*så mange som er døpt til Kristus, har ikledd eder Kristus*» (Galaterne 3:27). Mannen kom til festen uten klædningen, ga intet løfte, og sto stum da han ble spurt — for han hadde aldri svart. **Kom ikke til Herrens måltid uten å ikle deg Ham.**

Vannet er der kontrakten underskrives. Vannet er der klædningen tas på. Den oppstandne Kristus er borgsmannen som får paktens til å stå — og Han som holder festen, roper til deg ennå: «*Kom til mig ... så vil jeg gi eder hvile*» (Matteus 11:28).

Kom til vannet.

Kapittel 47

De to forfalskningene — Fariseeren og Laodikea

Du er født på ny. Blodet har vasket deg; vannet har beseglet deg; Ånden er lagt ned i ditt indre. Nå må du vite hva som vil reise seg mot Ånden — ikke fra verdens åpne synd, som det gjenfødte hjertet allerede kjenner igjen, men fra to forfalskninger som bærer Guds eget navn. Den ene kommer het, den andre kald; men de sikter mot det samme målet, Åndens ild i deg. Fariseeren vil få deg til å stå Ham imot. Laodikea vil få deg til å glemme Ham.

Fariseeren — ånden som står Ånden imot

Fariseeren er religion på full varme med Ånden stengt ute — og dens reaksjon mot Ånden er konstant. Stefanus, *fylt av Den Hellige Ånd*, sa det rett til de mennene som var mest nidkjære for Gud i sin slekt: «*I står alltid den Hellige Ånd imot, som eders fedre, således også I*» (Apostlenes gjerninger 7:51). Det er ikke et uhell som skyldes ett ondt råd; det er det kjødet i religiøs drakt alltid gjør. «*Likesom dengang han som var født etter kjødet, forfulgte ham som var født etter Ånden, således og nu*» (Galaterne 4:29). Vær forberedt på det.

Den virker på deg på to måter. Utenfra anklager den — din frihet beskjemmer dens dødhet, så den kaller Åndens glede uorden og Åndens kraft overdrivelse, og beholder «*gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft*» (2 Timoteus 3:5). Innenfra gjennomsyrrer den — stille, gjennom hele deigen: «*fariseernes surdeig, som er hykleri*» (Lukas 12:1). Og dens dypeste trekk er å dra deg bort fra Ånden og tilbake under lov, å få deg til å fullende i kjødet det Ånden begynte: «*I uforstandige galatere! hvem har forgjort eder?... I begynte i Ånd; vil I nu fullende i kjød?*» (Galaterne 3:1, 3).

Forsvaret er ikke å argumentere fariseeren i senk, men å bli der han ikke kan følge — i Åndens ledelse. «*Dersom vi lever i Ånden, da la oss og vandre i Ånden*» (Galaterne 5:25). «*Utslukk ikke Ånden*» (1 Tessaloniker 5:19). Loven når ikke et menneske som vandrer med Ham som skrev den.

Laodikea — ånden som kjøler Ånden

Den andre forfalskningen forfølger aldri. Den dysser deg i søvn. Til en hel menighet som bar Hans navn, sa Herren de mildest klingende og mest skremmende ordene i brevene:

Åpenbaringen 3:15-17, NB2026 · Jeg vet om dine gjerninger, at du verken er kald eller varm. Gid du var kald eller varm! Så, fordi du er lunken og verken varm eller kald, vil jeg spy deg ut av min munn. Fordi du sier: «Jeg er rik og har overflod og trenger ingenting», og du vet ikke at du er den elendige og den ynkelige, og fattig og blind og naken.

Dette er den farligste av de to, for den føles som fred. Den angriper ikke ilden; den senker temperaturen i rommet til ilden synes unødvendig. Den sier deg at du har nok, at du fattes intet, at sulten og tørsten kan hvile nå — og et menneske som har sluttet å tørste, har sluttet å søke. Den gjør Ånden sorg, ikke med vrede, men med likegyldighet: «*gjør ikke Guds Hellige Ånd sorg, han som I har fått til innsegn til forløsningens dag*» (Efeserne 4:30). Og den ender med det mest hjerteskjærende bildet i Skriften — husets Eier, stående utenfor, som ber om å bli sluppet inn: «*Se, jeg står for døren og banker*» (Åpenbaringen 3:20).

Men Han avdekker nakenheten bare for å kle den. Til den samme lunkne menigheten, i samme åndedrag, byr Han fram det ene dekket den er viss på at den ikke trenger:

Åpenbaringen 3:18, NB2026 · Jeg råder deg til å kjøpe gull av meg, lutret i ild, så du kan bli rik, og hvite klær, så du kan kle deg og din nakenhets skam ikke skal bli åpenbart, og øyesalve til å salve dine øyne med, så du kan se.

Denne hvite kledningen kjøpes ikke med penger, men mottas av Hans hånd — det plettfriske plagget som er tvett hvitt i Lammets blod (Åpenbaringen 7:14), selve dekket Laodikea innbiller seg at den kan unnvære. For å ta det på må et menneske først erkjenne at det er nakent.

Midlet Herren foreskriver, er ikke trøst, men varme: «*Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg; vær derfor nidkjær og omvend dig*» (Åpenbaringen 3:19). Kulde svares med ild, ikke med mer lunkenhet.

Den ene gaven som ser begge

Du fikk, på de første sidene av denne boken, nettopp våpenet mot dette — evnen til å «*prøve ånder*» (1 Korinter 12:10), til å skille fariseerens anklage og Laodikeas vuggesang fra Guds røst. Bruk den. Ingen av de to åndene kan beseire et åndsfylt menneske utenfra: «*han som er i eder, er større enn han som er i verden*» (1 Johannes 4:4). De vinner bare ved innbydelse — når du åpner døren for dem og, ved samme handling, lukker den for Ham. Døren i Åpenbaringen 3 åpnes bare fra innsiden.

Vil også I gå bort?

Dette er ingen ny fare. Den gang ordet ble for hardt å høre, så Herren det skje blant sine egne etterfølgere. Han hadde uttalt de tyngste ord — «*Dersom I ikke eter Menneske-*

sønnens kjød og drikker hans blod, har I ikke liv i eder» (Johannes 6:53) — og deretter forklart hvordan de skulle forstås: *«Det er Ånden som gjør levende, kjødet gagnar intet; de ord som jeg har talt til eder, er ånd og er liv»* (Johannes 6:63). De hørte det med kjødelige ører og tok anstøt, og verset som følger, er et av de såreste i evangeliene: *«Derfor drog mange av hans disipler sig tilbake og gikk ikke lenger omkring med ham»* (Johannes 6:66). Det var ikke folkemengden, men disipler. De hadde vandret med Ham, men nå vendte de Ham ryggen.

Mange år senere forklarer Johannes hva et slikt oppbrudd betyr: *«De er gått ut fra oss, men de var ikke av oss: for hadde de vært av oss, så var de blitt hos oss»* (1 Johannes 2:19). Frafallet skiller ikke ut et menneske som var sant innpodet; det åpenbarer den som aldri var det. Det harde ordet er selve sikten.

Legg merke til hva Jesus ikke gjorde. Han søkte ikke å mildne ordet for å holde på dem, ei heller løp han etter mengden. Han vendte seg i stedet til de tolv og stilte Skriftens mest ensomme spørsmål: *«Vil også I gå bort?»* (Johannes 6:67) — og lot svaret hvile hos dem. Peter svarte på vegne av dem som virkelig var Hans: *«Herre! hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord»* (Johannes 6:68). Dette er det stikk motsatte av Laodikea: Han vil heller beholde de få som er Hans, enn de mange som holdes fast av et mer bekvemt evangelium.

Men tro ikke at Han lot dem gå med et kaldt hjerte. Den samme Herren som nektet å bøye ordet, gråt over dem som avviste det: *«da han kom nær og så byen, gråt han over den»* (Lukas 19:41); *«hvor ofte jeg vilde samle dine barn... Og I vilde ikke»* (Matteus 23:37). Den Hellige Ånds sorg (Efeserne 4:30) og Kristi tårer er én og samme sorg. Advarselen i dette kapittelet er ikke den kjølige dommen fra en uberørt dommer; det er smerten fra en Kjærlighet som holder døren åpen til det siste, og som gråter i det du går ut. Så når ordet kjennes hardt — vend ikke om. Bli værende, og la deg kjenne.

Og bøy ikke denne advarselen feil vei. Å fly fariseerens dødhet og Laodikeas kulde er ikke å fly Guds folk — for den Ånd som frir deg fra forfalskningen, binder deg til legemet, og *«vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene»* (1 Johannes 3:14). Gå ut fra det falske — *«gå ut fra dem og skill eder fra dem»* (2 Korinter 6:17) — men forlat ikke det sanne: *«[forlat] ikke vår egen forsamling»* (Hebreerne 10:25). Intet lem kan si til et annet: *«Jeg trenger ikke til dig»* (1 Korinter 12:21). Forlat den døde religionen; svikt ikke det levende legemet.

Så vøkt de to tingene hele denne boken har handlet om. Hold fast på ilden — la ikke Laodikea kjøle den. Hold fast på ledelsen — la ikke fariseeren binde den. For til slutt er begge forfalskningene den samme dommen i to ulike drakter. Fariseeren er *«Jeg har aldri kjent eder»* med et skinn av gudsfrykt; Laodikea er *«Jeg har aldri kjent eder»* med lyset ennå på og Eieren utenfor. Det ene ingen av dem har — og det eneste som frelser — er det du fikk da du ble født på ny: å være kjent av Ham, og å holde døren åpen.

Kapittel 48

Er gavene for meg?

Et spørsmål melder seg stille hos mange troende: er Åndens gaver for slike som meg? Svaret fra Skriften er ikke et kanskje. Paulus sier at gaven blir gitt til hver enkelt, ikke til en utvalgt krets:

1 Korinterbrev 12:7, NB2026 · Men til hver enkelt gis Åndens åpenbaring til det som er gagnlig.

1 Korinterbrev 12:11, NB2026 · Men alt dette virker den ene og samme Ånd, som deler ut til hver enkelt særskilt, etter som han vil.

For den som hører Kristus til, bor Ånden allerede i ham:

Romerne 8:9, NB2026 · Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere. Men om noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til.

Gulvet er altså ikke tomt. Den som er Jesu egen, har Ånden — og med ham minst én gave «til gagn».

48.1 Men gavene er mange, ikke ensartede

Her må vi være nøyaktige, ellers knuser spørsmålet oss. For Paulus venter «nei» til svar når han spør:

1 Korinterbrev 12:29-30, NB2026 · Er vel alle apostler? Er vel alle profeter? Er vel alle lærere? Gjør vel alle kraftige gjerninger? Har vel alle nådegaver til å helbrede? Taler vel alle i tunger? Tyder vel alle?

Å mangle de iøynefallende gavene er ikke å mangle Ånden. Det sikreste kjennetegnet var aldri tegn, men frukt:

Galaterne 5:22, NB2026 · Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet.

Og fremfor alt kjærligheten selv. Uten den er selv de største gavene tomme:

1 Korinterbrev 13:1, NB2026 · Om jeg taler med menneskers og englers tunger, men ikke har kjærlighet, da er jeg blitt en lydende malm eller en larmende cymbal.

48.2 Røsten er lav, ikke fraværende

Mange sier de ikke hører Ånden. Men legg merke til hvordan han taler. Sauen kjenner røsten:

Johannes 10:27, NB2026 · Mine sauer hører min røst, og jeg kjenner dem, og de følger meg.

Og den som lar seg lede, er et barn:

Romerne 8:14, NB2026 · For alle som ledes av Guds Ånd, de er Guds sønner.

Men til Elia kom Herren ikke i storm, ikke i jordskjelv, ikke i ild:

1 Kongebok 19:12, NB2026 · Og etter jordskjelvet kom en ild, men Herren var ikke i ilden. Og etter ilden kom lyden av en stille, tynn sus.

Mange hører uten å kjenne det igjen, fordi de lytter etter torden. Derfor må evnen til å skjelne øves opp — «sansene opptrent til å skille mellom godt og ondt» (Hebreerne 5:14). Det er nettopp denne bønnen forordet la på oss.

48.3 Når det likevel er mørkt

Og der det åndelige livet virkelig er mørkt — ingen gave, ingen røst, ingen kraft — er Skriftens diagnose sjelden «Gud holdt tilbake». Den er som regel én av tre: ubedt, sovende eller slukket.

Ubedt:

Jakob 4:2, NB2026 · Dere begjærer, og har ikke. Dere myrder og misunner, og kan ikke oppnå noe. Dere strider og kriger. Dere har ikke, fordi dere ikke ber.

Lukas 11:13, NB2026 · Dersom da dere som er onde, vet å gi barna deres gode gaver, hvor mye mer vil da Faderen fra himmelen gi Den Hellige Ånd til dem som ber ham!

Sovende — gaven ligger og ulmer under asken og må vekkes:

2 Timoteus 1:6, NB2026 · Derfor minner jeg deg om å oppflamme på ny den Guds nådegave som er i deg ved mine henders påleggelse.

Slukket — for en bedrøvet og dempet Ånd tier; ikke fordi han gikk, men fordi han ble brakt til taushet:

1 Tessalonikerne 5:19, NB2026 · Utslukk ikke Ånden.

Efeserne 4:30, NB2026 · Og bedrøv ikke Guds Hellige Ånd, i hvem dere ble beseglet til forløsningens dag.

48.4 Løftet har ingen utløpsdato

Var alt dette bare for de første? Nei. Løftet strekker seg gjennom slektene — også til oss:

Apostelgjerningene 2:39, NB2026 · For løftet er for dere og barna deres, og for alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til seg.

Og målestokken Paulus setter, er ikke fattigdom, men overflod:

1 Korinterbrev 1:7, NB2026 · slik at dere ikke mangler noen nådegave mens dere venter på vår Herre Jesu Kristi åpenbaring.

For dette er ikke fryktens og motløshetens vei:

2 Timoteus 1:7, NB2026 · For Gud ga oss ikke en ånd av feighet, men av kraft, kjærlighet og sindighet.

48.5 Ikke mørke til dagen slukner

Men er vi da lovet hemmelighold, mørke, sykdom og sorg til dagen slukner over oss? Nei. Ånden kalles førstegrøden og pantet — en forskuddsbetaling som nettopp borger for at mer skal komme, ikke mindre:

Efeserne 1:14, NB2026 · Han som er pantet på vår arv, til forløsning av eiendomsfolket, til pris for hans herlighet.

Veien går oppover, ikke ned i mørket:

2 Korinterbrev 3:18, NB2026 · Men vi alle, som med utildekket ansikt skuer Herrens herlighet som i et speil, blir forvandlet til det samme bildet, fra herlighet til herlighet, slik som av Herren, Ånden.

Likevel skal vi holde den ærlige spenningen. Vi som har førstegrøden, sukker fortsatt:

Romerne 8:23, NB2026 · Og ikke bare det, men også vi selv, som har Åndens førstegrøde, også vi sukker med oss selv mens vi venter på barnekåret, vårt legemes forløsning.

Den fulle slutt på sykdom og sorg hører den kommende verden til:

Åpenbaringen 21:4, NB2026 · Og han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte skal være mer; for de første ting er veket bort.

Vi er altså ikke lovet en smertefri nåtid — men vi er ettertrykkelig lovet hans nærvær, hans røst og hans kraft midt i sukket, som de som bærer pantet på herligheten.

48.6 Så søk

Derfor er ikke svaret å vente passivt. Det er å trakte etter gaven — og samtidig slutte å såre Giveren:

1 Korinterbrev 14:1, NB2026 · Jag etter kjærligheten, og streb etter de åndelige gaver, men mest at dere kan profetere.

Hvis gavene er blitt tause, er evangeliets svar nesten aldri at Gud stengte døren. Det er en Ånd som er bedrøvet til taushet, eller en gave som aldri ble vekket eller bedt om. Og hver av dem har et botemiddel du kan gripe i dag: vend om fra å gjøre ham sorg, be, og blås gnisten til flamme. Slutt å bedrøve — begynn å ta imot.

Men selv dette spørsmålet hviler på et dypere: tilhører jeg Gud i det hele tatt? For gavene er for hans egne. Hvordan et menneske kan vite at det er en av dem, ser vi på i kapitlet som følger.

Kapittel 49

Hvordan vet jeg at jeg tilhører Gud?

Spørsmålet i forrige kapittel — er gavene for meg? — hviler på et dypere spørsmål: tilhører jeg i det hele tatt Gud? Og dette er ikke ment å være en gjetning. Johannes skrev et helt brev nettopp for at vi skal vite det:

1. Johannes 5:13, NB2026 · Dette har jeg skrevet til dere som tror på Guds Sønnns navn, for at dere skal vite at dere har evig liv, og for at dere skal tro på Guds Sønnns navn.

Visshet er altså noe Gud vil at du skal eie, ikke noe du må klore deg fast til.

49.1 Hvem ble Ånden gitt til?

Først må vi se sannheten klart: Ånden — og dermed gavene hans — blir ikke øst ut over menneskeheten i sin alminnelighet. Jesus sier det rett ut:

Johannes 14:17, NB2026 · Sannhetens Ånd, som verden ikke kan ta imot, for den verken ser ham eller kjenner ham. Men dere kjenner ham, for han blir hos dere og skal være i dere.

Ånden gis til dem som hører Kristus til:

Galaterne 4:6, NB2026 · Og fordi dere er sønner, har Gud sendt sin Sønnns Ånd inn i deres hjerter, som roper: «Abba, Far!»

Legg merke til rekkefølgen: fordi sønner, derfor Ånden. Og motsatt:

Romerne 8:9, NB2026 · Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, så sant Guds Ånd bor i dere. Men om noen ikke har Kristi Ånd, hører han ikke ham til.

49.2 Men døren er like vid som menneskeheten

Dette betyr ingen lukket krets. Innbydelsen utelukker ingen:

Åpenbaringen 22:17, NB2026 · Og Ånden og bruden sier: «Kom!» Og den som hører, la ham si: «Kom!» Og den som tørster, la ham komme; den som vil, la ham ta livets vann for intet.

Johannes 6:37, NB2026 · Alt det som Faderen gir meg, skal komme til meg, og den som kommer til meg, vil jeg aldri støte ut.

Altså: tilbudt alle, gitt hans egne. Skillet er ikke at Gud nøler, men om et menneske kommer gjennom den ene Døren. Terskelen er lav — hver den som har kommet, er tatt imot.

49.3 Så: hvordan vet jeg det?

Vissheten hviler på én grunn og stadfestes av flere vitner. Grunnen er at du har Sønnen:

1. Johannes 5:12, NB2026 · Den som har Sønnen, har livet; den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.

Romerne 10:9, NB2026 · For dersom du med din munn bekjenner Jesus som Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppreiste ham fra de døde, da skal du bli frelst.

Denne grunnen hviler ikke på din prestasjon, men på hans løfte: «den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut» (Johannes 6:37).

49.4 Vitnene

På den grunnen gir Ånden flere vitnesbyrd om at du er hans. Det innerste er Åndens eget vitnesbyrd:

Romerne 8:16, NB2026 · Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

At hans Ånd bor i deg:

1. Johannes 4:13, NB2026 · Ved dette kjenner vi at vi blir i ham og han i oss: at han har gitt oss av sin Ånd.

Han er innseglet og pantet på arven (Efeserne 1:13–14) — den samme Ånd som det forrige kapittelet ba deg om å slutte å gjøre sorg. Og videre: kjærlighet til Guds folk —

1. Johannes 3:14, NB2026 · Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, for vi elsker brødrene. Den som ikke elsker sin bror, blir i døden.

— et liv som holder hans ord, retning og ikke feilfrihet —

1. Johannes 2:3, NB2026 · Og ved dette vet vi at vi kjenner ham, om vi holder hans bud.

— og troen selv, at Jesus er Kristus:

1. Johannes 5:1, NB2026 · Hver den som tror at Jesus er Kristus, er født av Gud, og hver den som elsker ham som har født, elsker også den som er født av ham.

49.5 Det dypeste: å være kjent av ham

Men under alle disse vitnene ligger ett som bærer dem: ikke først og fremst at du kjenner ham, men at han kjenner deg.

2 Timoteus 2:19, NB2026 · Men Guds faste grunnvoll står og har dette seglet: «Herren kjenner sine», og: «Hver den som nevner Herrens navn, skal vike fra urettferdighet.»

Galaterne 4:9, NB2026 · Men nå, når dere kjenner Gud, eller rettere: er kjent av Gud, hvordan kan dere da vende tilbake til de svake og fattige grunnelementene, som dere igjen på ny vil trelle under?

Merk redningen hos Paulus: selv din kjennskap til ham blir holdt oppe av det som er sannere — at du er kjent av ham. Det er yada, paktsordet fra et tidligere kapittel: ikke å vite om, men å være kjent. Og dem han kjenner, holder han fast:

Johannes 10:28, NB2026 · Og jeg gir dem evig liv, og de skal aldri i evighet gå fortapt, og ingen skal rive dem ut av min hånd.

49.6 De to spørsmålene møtes

Så hvem er gavene for? — for dem som tilhører Gud. Og hvordan vet du at du tilhører ham? — ved Åndens vitnesbyrd, ved troen på Sønnen, ved et hjerte som bøyer seg mot kjærlighet og lydighet, og fremfor alt ved å være kjent, vasket og beseglet av ham. For den samme Ånd som besegler deg — din visshet — er den Ånd som utrunder deg — din kraft. Derfor er kuren den samme: kom til Sønnen, slutt å gjøre Ånden sorg, og be.

Apostelgjerningene 5:32, NB2026 · Og vi er hans vitner om disse ting, og likeså Den Hellige Ånd, som Gud ga dem som lyder ham.

Vissheten er ikke en følelse du må pumpe opp. Den er en Person som vitner, et løfte som står, og et segl som ikke brytes. Har du kommet til ham, er du hans — og han har aldri støtt noen ut som kom.

Kapittel 50

Står navnet mitt skrevet i livets bok?

Under spørsmålet «tilhører jeg Gud?» ligger et enda dypere: står navnet mitt skrevet? Og Skriften taler om denne boken fra Moses til Åpenbaringen — den er ingen tankefigur, men en virkelighet både den første og den siste boken i Bibelen vitner om.

50.1 En bok som går gjennom hele Skriften

Det første ordet om boken er alvorlig. Moses ber om å bli slettet ut for folkets skyld, og Herren svarer:

Andre Mosebok 32:33, NB2026 · Da sa Herren til Moses: «Den som har syndet mot meg, ham vil jeg slette ut av min bok.»

David ber det samme over sine fiender:

Salme 69:29, NB2026 · La dem slettes ut av livets bok, og la dem ikke skrives inn sammen med de rettferdige.

Men boken har også en lysere side: den fører navnene på dem som frykter Herren —

Malaki 3:16, NB2026 · Da talte de som frykter Herren med hverandre, og Herren lyttet og hørte. Og for hans åsyn ble det skrevet en minnebok for dem som frykter Herren og tenker på hans navn.

Profetene så den ved enden (Daniel 12:1: «alle ... som finnes oppskrevet i boken»), og Jesus selv gjorde den til en kilde til glede:

Lukas 10:20, NB2026 · Likevel, gled dere ikke over dette, at åndene er underlagt dere, men gled dere over at navnene deres er skrevet i himmelen.

I Åpenbaringen får boken sitt fulle navn — og sin eier:

Åpenbaringen 13:8, NB2026 · Og alle som bor på jorden, skal tilbe det, alle de hvis navn ikke er skrevet i livets bok hos Lammet som ble slaktet fra verdens grunnleggelse.

Åpenbaringen 20:15, NB2026 · Og hvis noen ikke ble funnet skrevet i livets bok, ble han kastet i ildsjøen.

Åpenbaringen 21:27, NB2026 · Og aldri skal noe urent komme inn i den, og ingen som gjør styggedom og løgn, men bare de som er skrevet i livets bok hos Lammet.

50.2 Det er Lammets bok

Legg merke til hvem boken tilhører: Lammet som er slaktet (Åpenbaringen 13:8; 21:27). To ting står sammen i ett vers: navnene er skrevet «fra verdens grunnvoll blev lagt» — utvelgelse — og de er skrevet hos «Lammet som er slaktet» — forsoning. Å stå i boken er altså verken en kald skjebne eller en innsats du presterer; det er å tilhøre Lammet.

50.3 Utslettet — men hva blir utslettet?

Her ligger det dypeste. Det samme ordet — å «utslette» — som kunne stryke navnet ut, snur Gud mot synden. For seierherren lyder løftet:

Åpenbaringen 3:5, NB2026 · Den som seirer, han skal bli kledd i hvite klær, og jeg skal aldri stryke hans navn ut av livets bok, og jeg vil bekjenne hans navn for min Far og for hans engler.

«Jeg vil ikke utslette.» Men nettopp dette ordet bruker Gud om sin egen gjerning med vår synd:

Jesaja 43:25, NB2026 · Jeg, jeg er den som utsletter dine overtredelser for min egen skyld, og dine synder vil jeg ikke minnes.

Salme 51:11, NB2026 · Skjul ditt ansikt for mine synder, og utslett alle mine misgjerninger!

Apostelgjerningene 3:19, NB2026 · Angre derfor og vend om, så syndene deres blir utslettet, for at tider med lindring kan komme fra Herrens åsyn.

Og på korset ble det avgjort for alltid:

Kolosserne 2:14, NB2026 · Han utslettet skyldbrevet mot oss, det som med sine bestemmelser gikk oss imot, og han har tatt det bort fra vår midte ved å nagle det til korset.

Det samme ordet skal til sist tørke bort selve tårene:

Åpenbaringen 21:4, NB2026 · Og han skal tørke bort hver tåre fra deres øyne, og døden skal ikke være mer, heller ikke sorg eller skrik eller smerte skal være mer; for de første ting er veket bort.

Ser du det? Viskelæret som rettferdigheten kunne ha rettet mot navnet ditt, rettet nåden mot synden din — på korset. Navnet blir stående nettopp fordi skyldbrevet ble utslettet og naglet til treet. Derfor blir seierherrens navn ikke utslettet (Åpenbaringen 3:5): utslettingen har allerede skjedd — på Golgata, på skylden, ikke på sjelen.

Og samme vers gir mer enn et bevart navn: «han skal således bli klædd i hvite klær». Det hvite plagget og navnet i boken er ikke to løfter, men ett — gitt til seierherren, båret av Lammets blod. Den tråden samler vi i «Den hvite kledningen».

50.4 Så: hvordan vet jeg at navnet mitt står der?

Du leser ikke boken ovenfra. Men du leser de samme tegnene som her på jorden svarer til navnet i himmelen:

For det første: du er i Lammet. Det er Lammets bok, og —

1. Johannes 5:12, NB2026 · Den som har Sønnen, har livet; den som ikke har Guds Sønn, har ikke livet.

For det andre: seierherrens navn er det som ikke utslettes (Åpenbaringen 3:5), og seieren er troen —

1. Johannes 5:4, NB2026 · For alt som er født av Gud, overvinner verden; og dette er seieren som har overvunnet verden: vår tro.

For det tredje: minneboken føres for dem som frykter ham og elsker hans navn (Malaiki 3:16). Og for det fjerde: Åndens segl nå er kvitteringen på navnet da —

Romerne 8:16, NB2026 · Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

— det samme seglet og pantet på arven (Efeserne 1:13–14). Alt dette er den nye fødselen som gir denne boken dens navn:

Johannes 3:3, NB2026 · Jesus svarte og sa til ham: «Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike.»

Den fødselen ser du ikke direkte, men du kjenner den på virkningen, slik du kjenner vinden (Johannes 3:8). For et nytt hjerte og en ny ånd er lagt inn i deg:

Esekiel 36:26, NB2026 · Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi i deres indre. Jeg vil ta bort steinhjertet fra deres kjød og gi dere et kjødhjerte.

Slik er det gamle forbi: «se, alt er blitt nytt» (2 Korinter 5:17). Og fremfor alt: Jesus byr deg ikke å engste deg over boken, men å glede deg (Lukas 10:20).

50.5 De tre spørsmålene er ett

Født på ny — kjent på vinden og det nye hjertet. Tilhører Gud — Sønnen eid, Ånden som roper «Abba», frukten som elsker. Navnet i livets bok — synden utslettet, ånden beseglet. Én og samme Ånd gjør alt: han gjenföder deg, han vitner med din ånd, og han er seglet på at navnet ditt står. Kom til Lammet — for hånden som utslettet synden din, borger for pennen som skrev navnet ditt.

Kapittel 51

Den hvite kledningen

Gjennom hele denne boken har én tråd løpt under alt det andre — fra det hvite egget jeg ble vist da jeg ble født på ny, gjennom mikvaen og *ablusjonen* («Født På Ny — Pilaren»), det nye hjertet («Vannmerket på det nye hjerte»), voksendåpen og bryllupet. Det er én kledning. Nå vil jeg samle tråden i én knute, så du ser at det aldri var mange bilder, men ett.

51.1 Plagget er en Person

Da Paulus sier hva vi tar på oss, nevner han ikke «en dyd» eller «en innsats», men et navn:

Galaterne 3:26-27, NB2026 · For dere er alle Guds sønner ved troen på Kristus Jesus. For så mange av dere som ble døpt til Kristus, har ikledd dere Kristus.

To vers, ett øyeblikk: *ved troen* (v. 26) og *døpt ... ikledd Kristus* (v. 27) — tro og dåp er ikke to ting, men én, slik vi så i «Voksendåp». Og vi tar ikke på oss vårt eget; vi tar på oss *ham*. Kledningen rekkes oss ikke på avstand — kledningen *er* Kristus.

51.2 Hvit — ved hans blod, ikke ved vårt strev

Hvordan blir plagget hvitt? Ikke ved at vi vasker det; «all vår rettferdighet [er] som et urent klæsplagg» (Jes 64:5). Det blir hvitt i blod:

Åpenbaringen 7:14, NB2026 · Og jeg sa til ham: «Min herre, du vet det.» Og han sa til meg: «Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har vasket sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.»

Rødt gjør hvitt. Og det *samme* blodet som gjør kledningen hvit, er det som gjør oss hellige:

Hebreerne 13:12, NB2026 · Derfor led også Jesus utenfor porten, for at han ved sitt eget blod skulle hellige folket.

Og plagget bærer et navn alt i Det gamle testamente — og det har en Giver. Esaias kan ikke holde det inne; han bryter ut i jubel som en brud alt kledd til bryllup:

Jesaja 61:10, NB2026 · Jeg vil glede meg storlig i Herren, min sjel skal juble i min Gud. For han har kledd meg i frelsens klær, han har hyllet meg i rettferdighetens kappe, lik en brudgom som bærer et prestelig hodebind, og lik en brud som pryder seg med sine smykker.

Hør hvem som kler hvem: ikke «jeg kledde meg», men «han har klædd meg». Navnet på det hvite plagget er frelse og rettferdighet — gitt, aldri vevd — og det bæres med brudgommens og brudens glede, det samme bryllupet hele tråden løper mot. Det Esaias svøper seg i ved tro, svøper Kristus sin brud i ved vannbadet i ordet (Efeserne 5:26).

51.3 «Vær hellige» — kledd i Den Hellige selv

Derfor er budet «I skal være hellige; for jeg er hellig» (1 Pet 1:16) ingen umulig prestasjon. Vi blir ikke hellige ved å bli sterke nok; Kristus selv «er blitt oss ... rettferdighet og helliggjørelse» (1 Kor 1:30). Det nye mennesket vi tar på, er «skapt etter Gud i sannhetens rettferdighet og hellighet» (Ef 4:24); «I har latt eder avtvette, I er blitt helliget» (1 Kor 6:11). Helligheten veves ikke av oss — den bæres inn med plagget. Å være kledd i Jesus betyr nettopp dette: ved hans blod, i hans plagg, gjort hellige. Dette er gaven — og fordi den er ekte, jager vi også etter å leve den ut: «Jag efter ... helliggjørelse; for uten helliggjørelse skal ingen se Herren» (Heb 12:14). Jaget strider ikke mot gaven; det springer ut av den.

51.4 Skyggen: Gud kler mennesket — fra Eden til alteret

Tråden begynner ikke ved alteret, men i hagen. I samme stund synden kom inn, så mennesket at det var nakent — og gjorde straks det vi alle gjør: det sydde seg et dekke av egne blader (1 Mosebok 3:7). Men fikenblad visner, og ingen selvlaget søm holder for Guds åsyn. Da gjorde Gud selv det aller første plagget i Skriften, og kledde dem med egne hender:

Første Mosebok 3:21, NB2026 · Og Herren Gud laget kjortler av skinn til Adam og hans kone og kledde dem.

Se hva som skjer ved selve inngangen til Bibelen: menneskets eget verk legges til side, og Gud kler mennesket i noe Han har laget. Og kjortler av skinn betyr at et liv måtte gå tapt for å dekke et liv — Skriften nevner her verken alter eller blod med rene ord (det

første uttrykkelige offer er Abels, 1 Mosebok 4:4), men mønsteret står risset inn fra første side: vi kan ikke dekke oss selv; Gud kler oss, og det koster død. Det som i Eden bare er en skygge, blir virkelighet i dåpen — for «så mange som er døpt til Kristus, har ikklædd eder Kristus» (Galaterne 3:27). Plagget Adam fikk av skinn, får vi av Lammet.

Dette mønsteret — vasket, kledd, gjort hellig — er ikke nytt i Det nye testamentet. Det står igjen ved alterets fot, i innvielsen av Aron til prest — det samme *ablusjons*-bildet vi så i «Pilaren». Tre ting skjer, i denne rekkefølgen:

Tredje Mosebok 8:6-7, NB2026 · Så førte Moses fram Aron og sønnene hans, og han vasket dem med vann. Han la kjortelen på ham og spente beltet om ham; han kledde ham i kappen og la efoden på ham. Han spente efodens belte om ham og festet den til ham med det.

Først *vannet*, så *klærne* — og til sist helligelsen: «han ... salvet ham og helliget ham» (3 Mos 8:12). Hele innvielsen er sammenfattet i ett vers: «du skal ... tvette dem med vann ... og du skal klæ Aron i de hellige klær og salve ham og hellige ham, og så skal han tjene mig som prest» (2 Mos 40:12-13). Vasket, kledd, gjort hellig — og dermed prest (jf. Heb 10:22).

Og mønsteret stanser ikke ved Aron. Århundrer senere fikk profeten Sakarja se det spilt ut for en virkelig yppersteprest — Josva — der han stod for Herrens engel, ikke i hellige klær, men i skitne, mens Anklageren stod ved hans høire side, klar til å felle ham:

Sakarja 3:1-5, NB2026 · Så lot han meg se ypperstepresten Josva, som sto foran Herrens engel, og Satan som sto ved hans høyre side for å anklage ham. Men Herren sa til Satan: «Herren refse deg, Satan! Ja, Herren refse deg, han som har utvalgt Jerusalem! Er ikke denne en brann revet ut av ilden?» Men Josva var kledd i skitne klær og sto foran engelen. Da tok han til orde og sa til dem som sto foran ham: «Ta de skitne klærne av ham!» Og til ham sa han: «Se, jeg har tatt din misgjerning bort fra deg, og jeg kler deg i høytidsklær.» Da sa jeg: «Sett en ren turban på hans hode!» Og de satte den rene turbanen på hans hode og kledde ham i klær, mens Herrens engel sto der.

Legg merke til at presten ikke løfter en finger. De skitne klærne — «all vår rettferdighet som et urent klæsplagg» (Jes 64:5) — tas av ham på Herrens befaling, ikke ved hans eget strev; misgjerningen bæres bort, og høytidsklærne og den rene hue legges på ham som ren gave. Dette er dåpens eget bilde, malt mange hundre år før fonten: «la dig døpe og få avtvettet dine synder» (Apostlenes gjerninger 22:16). Og Anklageren, som står og anklager, blir tystet — for over ham seirer de hellige «i kraft av Lammets blod» (Åpenbaringen 12:10-11). Det er det samme blodet, det samme rene plagget og den samme tause anklageren som møter oss igjen hos seierherren i Åpenbaringen 3:5.

Og dette er ikke bare Arons sak. Kristus «har gjort oss til et kongerike, til prester for Gud» (Åp 1:6); vi er «et kongelig presteskap, et hellig folk» (1 Pet 2:9). Det som skjedde med Aron i skyggen, skjer med oss i fylden: vasket i dåpen, kledd i Kristus, helliget ved hans blod — innviet til et kongerike av prester. Skyggen ved Sinai og fylden ved fonten er én og samme handling.

51.5 Når får vi den på? Fra begynnelsen.

Nettopp fordi vi ikke kan veve den selv, må vi få den på fra starten — gjennom tro og dåp. Og her står verset som binder alt sammen i én setning: vann, ord, hellighet og det plettfrie plagget:

Efeserne 5:25-27, NB2026 · Dere menn, elsk deres hustruer, liksom også Kristus elsket menigheten og ga seg selv for den. for at han skulle hellige den, idet han rensset den med vannbadet i ordet. for at han skulle fremstille menigheten for seg selv i herlighet, uten flekk eller rynke eller noe slikt, men for at den skulle være hellig og ulastelig.

Der er hele tråden i ett vers: Kristus gir seg selv → renser ved *vannbadet i ordet* (dåpen) → *helliger* → og stiller bruden frem *uten plett* — den hvite kledningen, holdt ren. Dette er mikvaen fra «Pilaren» fullbyrdet: det gamle mennesket lagt av i vannet (Kol 2:12; 3:9), det nye tatt på (Kol 3:10) — «vandre i et nytt levnet» (Rom 6:4), en ny skapning:

2 Korinterbrev 5:17, NB2026 · Derfor, om noen er i Kristus, er han en ny skapning; det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt!

For dåp betyr forandring — og forvandlingen fortsetter: «vi blir alle forvandlet til det samme billede fra herlighet til herlighet» (2 Kor 3:18). Slik Jesu egne klær på fjellet ble «aldeles hvite, så ingen bleker på jorden kan gjøre klær så hvite» (Mark 9:3), blir den som stiger opp av vannet kledd i en hvithet ingen vaskeri på jorden kan lage — for den er hans.

Og se hvor tidlig Faderen kler den som vender hjem. Mens sønnen ennå er langt borte, kommer faren løpende; og før gutten rekker å fullføre sin innøvde bekjennelse, før han kan gjøre seg fortjent til så mye som en tjenerplass, lyder befalingen over hodet hans:

Lukas 15:22, NB2026 · Men faren sa til tjenerne sine: «Hent fram den beste kledningen og kle ham i den, og gi ham en ring på hånden og sko på føttene.»

Den beste klædningen er ikke sønnens egen — den henger i farens hus, og legges på en som kom hjem med tomme hender og svinelukt i klærne. Slik er den hvite kledningen: Faderens eget festplagg, kastet om den gjennfødte i samme stund han snur — og i dåpen tatt på for alles øine, så himmel og jord ser hvem han nå tilhører.

51.6 Og den som nekter?

Men her må et alvorlig spørsmål få sitt ærlige svar: Hva med den som nekter dåpen — mister han den hvite kledningen, eller får han den aldri på? Svaret må holdes rent på begge sider. Først dette: det er troen som ikles Kristus, og derfor stenges ingen ute av ren umulighet. Røveren på korset fikk høre «idag skal du være med mig i Paradis» (Lukas 23:43) — uten dåp, for han kunde ikke; naglene holdt ham. Og over Kornelius' hus falt Den Hellige Ånd før vannet i det hele tatt var nevnt, så Peter måtte spørre: «Mon nogen kan nekte dem vannet?» (Apostlenes gjerninger 10:47). Der dåpen er umulig eller ennå ikke er kommet, kler Gud den troende likevel. Å mangle vannet av nød er ikke å mangle plagget.

Men å være forhindret er noe ganske annet enn å nekte. Den som kan adlyde og ikke vil, står ikke hos røveren, men hos dem Lukas peker på med sorg: «fariseerne og de lovkyndige gjorde Guds råd til intet for sig og lot sig ikke døpe» (Lukas 7:30). Å vende vannet ryggen er å sette Guds råd for sitt eget liv til side. Og Jesu ord skiller skarpt: «Den som tror og blir døpt, skal bli frelst; men den som ikke tror, skal bli fordømt» (Markus 16:16) — fordømmelsen henger på vantroen, ikke på det manglende vannet. Derfor er en sann troende som av nød er udøpt, ikke fordømt; men den som hører Kristi klare bud og likevel nekter, får selve troens ekthet stilt i lyset: «Hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?» (Lukas 6:46).

Så er svaret verken «han bar plagget og mistet det» eller «det spiller ingen rolle». I hele Det nye testamente finnes det ikke ett eneste bilde av et menneske som hører budet, kan adlyde, nekter vannet — og likevel går kledd. Det finnes røveren som ikke kunde, og det finnes de i Lukas 7:30 som ikke vilde, og dermed skjøv Guds råd fra seg. Plagget gis til troen og tas på i dåpen; en bevisst nektelse er fingeravtrykket av en tro som kanskje aldri tok imot. Vi feller ingen dom over det enkelte hjerte — det gjør Gud alene, han som leser det. Men ingen har fått rett til å forakte vannet og samtidig regne med røverens unntak. Han som rekker oss kledningen, satte selv fonten (Apostlenes gjerninger 10:47-48); det er ikke vår sak å skille det han har føyd sammen.

51.6.1 Holdt hvit — ikke ved feilfrihet, men ved blodet

Plagget tas på én gang, men bæres et helt liv. Det kan flekkes av kjødet (Åp 3:4; Judas 23), og derfor våker vi (Åp 16:15). Men flekkene fjernes ikke ved nytt strev — ved det samme blodet, som renser videre:

1. Johannes 1:7, NB2026 · Men dersom vi vandrer i lyset, slik han er i lyset, da har vi fellesskap med hverandre, og Jesu Kristi, hans Sønns blod renser oss fra all synd.

Derfor handler Bibelens siste saligprisning om nettopp dette: «Salige er de som tvetter sine kjortler, så de må få rett til livsens tre og gjennom portene komme inn i staden» (Åp 22:14). Den rene kledningen er selve adgangen.

51.6.2 Den samme kledningen ved enden — i Jesu egne ord

Her knytter Jesus selv knuten. I «Står navnet mitt skrevet i livets bok?» så vi at navnet ikke slettes; her ser vi plagget som hører til det navnet. For til seierherren binder Jesus sammen tre ting vi ellers skiller — det hvite plagget, navnet i livets bok, og at han bekjenner navnet vårt for Faderen — i én eneste setning:

Åpenbaringen 3:5, NB2026 · Den som seirer, han skal bli kledd i hvite klær, og jeg skal aldri stryke hans navn ut av livets bok, og jeg vil bekjenne hans navn for min Far og for hans engler.

Det er ikke noe jeg har føyd sammen; det er *hans* sammenføyning — og selve det å bli «kjent» for Faderen er *yada*, slik vi så i «Yada — Å være kjent av Ham». Og det er nøyaktig samme løfte han ga mens han ennå gikk på jorden: «hver den som kjennes ved mig for menneskene, ham skal også jeg kjennes ved for min Fader i himmelen» (Matt 10:32). Samme løfte, før og etter korset. Til sist vises plagget i sin fylde — ved Lammets bryllup, og i hærene som følger ham «klædd i hvitt og rent fint lin» (Åp 19:14):

Åpenbaringen 19:7-8, NB2026 · La oss glede oss og fryde oss og gi ham æren! For Lammets bryllup er kommet, og hans brud har gjort seg rede. Og det ble gitt henne å kle seg i fint lin, skinnende og rent. For det fine linet er de helliges rettferdige gjerninger.

Ett ærlig ord, så ingen skal kunne vri seg unna: Skriften setter ikke ordet «dåp» inn i bryllupsverset. Men fra Galaterne til Åpenbaringen er det det samme plagget — Kristus tatt på — som bæres hele veien. Det er ingen konstruksjon; det er én tråd Skriften selv spinner.

51.6.3 Egget

Og her møtes vitnesbyrdet mitt og Skriften. Det jeg ble vist — meg selv inne i et stort, *hvitt* egg, omsluttet, rensset, fylt av nytt liv — var ikke et tilfeldig bilde. Det var denne

kledningen: det hvite, blodvaskede plagget av den nye fødselen, før jeg hadde ord for det. Og Gud stadfestet det syv år senere med tre egg i en ungdomspastors hånd, slik jeg fortalte i «Tilbake til Norge» — for «etter to vidners utsagn eller etter tre vidners utsagn skal en sak stå fast» (5 Mosebok 19:15). Han viste meg plagget før han lærte meg læren.

Så er da alt ett: ett vann, ett blod, ett plagg, én Person — «det er Kristus iblandt eder, håpet om herlighet» (Kol 1:27). Og *håp* er på hebraisk *mikveh* — de samlede vannene igjen, helt fra skapelsens tredje dag. Vannet, plagget, helligheten, håpet og Personen er én eneste ubrutt tråd, fra fonten til tronen.

Kapittel 52

Kontakt meg

Jesus sier: «*Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile*» (Matteus 11:28). Hvis du har spørsmål om troen, ønsker å vite mer om voksendåp, eller trenger forbønn, ta gjerne kontakt. «*Hver den som påkaller Herrens navn, skal bli frelst*» (Romerne 10:13).

Bibler og studiebibler med gresk og hebraisk, som bygget med publikasjonsmotoren tilbake til 2016-17 er alle tilgjengelige på Apple iTunes. De enkleste er tilgjengelige hos Amazon med [Amazon](#). Søk etter TruthBeTold Ministry der. For eksempel [Amazon](#). Google Play kastet nær alle publikasjonene i 2019 da publisering av parallell-bibler *visstnok* brøt retningslinjene deres, noe jeg er uenig i, men hva kan man foreta seg? Gå til [amazon.com](#) og søk på «TruthBeTold Ministry» eller «Jørn Andre Halseth». Vi har også bygget [tbtm.sale](#) de aller fleste, om ikke alle, av utgivelsene er tilgjengelige for salg.

Denne boken er for tiden på nettet på [junifye.publifye.pro/fodt-pa-ny](#) i digitalt format.

Dersom denne boken kom til deg som en gave — videreformidlet av en venn, gitt av en menighet, eller delt uten kostnad — og du har blitt velsignet av den, er du velkommen til å sende en gave via PayPal på [paypal.me/JHalseth](#) (PayPal) eller VIPPS til **+47 90 92 49 34**. Dersom noen ønsker å bestille en eller flere bøker bruk samme VIPPS-nummer. Les mer under. Alle gaver hjelper arbeidet videre. Det være seg nye oversettelser, utgivelser eller trykking og distribusjon. Hver gave hjelper og er med å så inn i Guds virke «*Hver gi så som han setter sig fore i sitt hjerte, ikke med sorg eller av tvang! for Gud elsker en glad giver*» (2 Korinter 9:7).

Bestille bøker direkte. Myk innbinding, A5 (148 × 210 mm), ca. 200 sider. Send leveringsadresse og hvilken utgave du ønsker (norsk, engelsk eller blandet) på e-post til jorn.halseth@publifye.com (<mailto:jorn.halseth@publifye.com>) eller SMS til **+47 90 92 49 34**.

- **Norge:** VIPPS **kr 349** til **+47 90 92 49 34** (porto inkludert; leveringsadresse kan skrives i meldingsfeltet).
- **Europa:** PayPal **€35** til [paypal.me/JHalseth](#) (PayPal) (porto inkludert).
- **USA:** PayPal **\$25** til [paypal.me/JHalseth](#) (porto inkludert).

- **Andre land:** ta kontakt for pris til ditt område.
- **2 bøker eller flere** (privat, menigheter, bibelgrupper, misjon): be om pris med antall, land og bruksformål. Vanligvis **kr 249 / €25 / \$20 per bok** pluss porto; porto gratis ved større bestillinger.
- **Andre språk:** trykkutgaver kan ordnes på forespørsel — ta gjerne kontakt.

Kontaktinformasjon

Mobil	+47 90 924 934 (+47 YAHWEH T9)
E-post	jorn.halseth@publifye.com
Organisasjonsnummer	826 774 622

«Den som kommer til mig, vil jeg ingenlunde støte ut» (Johannes 6:37). Husk at Jesus står ved døren og banker (Johannes Åpenbaring 3:20) - det er opp til deg å åpne og la Ham vaske deg ren, bygge deg opp og sette deg i stand til et liv med Ham, Jesus Kristus, som hans brud.

Hvordan dette ble laget

Dette er forfatterens eget verk. Det ble satt sammen med **junifye** og en KI-assistent, og henter sine skriftsteder og originalspråklige studier (gresk, hebraisk og kryssreferanser) fra **Darash** (hebraisk שִׁרְרָא, «å søke, granske, studere» — verbet bak *midras*), et verktøy og oppslagsverk for Bibelen på grunnspråkene.

Begge er **MCP**-verktøy som kan brukes fra Claude Desktop eller enhver KI-assistent. Studer Ordet på grunnspråkene med Darash, les Skriften i **Bibleread**, og bla i **det offentlige biblioteket**.

Fri til personlig og menighetsbruk — ikke for salg. © forfatteren; kommersielle rettigheter forbeholdt Publifys AS.

En gave til støtte — [Stripe](#) eller **Vipps 909 24 934**

Skann for å lese denne boken på nett